

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

รายงานวิจัย

เรื่อง

การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง
ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

A Study of Using Information Technology for Chinese Language
(Mandarin) Self-Learning in Students from Faculty of Humanities and
Social Sciences at Burapha University

กนกพร ศรีญาณลักษณ์

23 ก.ย. 2558

AG 0170990

357691

180670

เริ่มบริการ

- 5 ก.ย. 2559

งานวิจัยได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ 2557
มหาวิทยาลัยบูรพา

อภิรักษ์นันทนาการ

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ผู้วิจัยขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ฉลอง ทับศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์กุลวัฒน์ คงประดิษฐ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไล ลิ้มถาวรานันต์ ดร.ภูมรินทร์ ภิรมย์เลิศอมร ดร.อาพันธ์ชนิด เจนจิต และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งฟ้า กิติญาณสุนต์ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย รวมทั้งให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขงานวิจัยให้สมบูรณ์อย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณคณบดีและคณาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่อำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือในการประสานงานเก็บรวบรวมข้อมูล และขอบคุณนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามและเป็นผู้ให้ข้อมูลในการสนทนากลุ่ม และขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่เป็นผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์เชิงลึกสำหรับงานวิจัยนี้

ขอขอบพระคุณครู-อาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ที่ให้กำลังใจและสนับสนุนผู้วิจัยอย่างดียิ่งเสมอมา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กนกพร ศรีญาณลักษณ์

หัวข้อวิจัย การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต
 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ชื่อผู้วิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กนกพร ศรีญาณลักษณ์
สถาบัน มหาวิทยาลัยบูรพา
ปีการศึกษา 2557

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติและพฤติกรรม เปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา และเสนอรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ในส่วนแรกเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ 1-4 ที่เรียนวิชาภาษาจีนในปีการศึกษา 2557 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 88 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีค่าความเชื่อมั่น .89 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และค่าความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) ในส่วนที่สองเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อเสนอรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยรวม อยู่ในระดับมาก

นิสิตที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน

นิสิตที่มีชั้นปีต่างกันมีทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีพฤติกรรม

การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง และด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษานั้น ควรเป็นการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นสื่อเสริมจากการเรียนในห้องเรียน โดยผู้สอนเป็นผู้แนะนำสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

Research Title A Study of Using Information Technology for Chinese Language (Mandarin) Self-Learning in Students from Faculty of Humanities And Social Sciences at Burapha University

Researcher Assist. Prof. Kanokporn Sriyanalug, Ph.D.

Institution Faculty of Humanities and Social Sciences, Burapha University

Academic Year 2014

Abstract

This research aims firstly to examine and to compare the students' self-study attitude and behavior in making use of information technology for studying Chinese language at the Faculty of Humanities and Social Sciences, Burapha University, and to propose a proper guideline for making use of information technology for Chinese language self-study of the students in university level. Mixed methods are employed. The first part employs quantitative research method to examine students' self-study attitude and behavior. The samples are 88 students from different years (freshmen, sophomores, juniors, and seniors) majoring in Chinese language at the Faculty of Humanities and Social Sciences, Burapha University in academic year 2014. The data collecting tool is 5-scale questionnaire and the reliability of the questionnaire is .89. The statistics used for data analysis are percentage, mean, standard deviation, t-test, and one-way ANOVA. The second part employs qualitative research method to propose a guideline for making use of information technology for Chinese language self-study.

The findings show that the levels of attitude and behavior are rated high. The difference of gender shows no significant difference of levels of attitude and behavior. The difference of student year shows difference of level of attitude in aspects of the benefit and the use of information technology at the statistical significance at the .05 level. The difference of student year shows difference of level of behavior in aspects of the making use of information technology for self-study and for in-class study at the statistical significance at the .05 level.

Teachers play important role in recommending the information technology materials which are suitable for the students' proficiency for the students to use as self-study supplementary sources out of class.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	i
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	iii
สารบัญ.....	v
สารบัญตาราง.....	vii
สารบัญภาพ.....	x
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
สมมติฐานของการวิจัย.....	3
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
แนวคิดเกี่ยวกับสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้.....	8
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง.....	11
สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเกี่ยวกับภาษาจีน.....	23
ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสาขาวิชาภาษาจีน.....	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	32
3 วิธีดำเนินการศึกษา.....	36
การวิจัยเชิงปริมาณ.....	37
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	37
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	38
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	39
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ.....	41

บทที่	หน้า
การวิจัยเชิงคุณภาพ.....	43
กลุ่มผู้ให้ข้อมูล.....	43
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	44
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
การสังเคราะห์ผลการศึกษา.....	47
การพิทักษ์สิทธิและจริยธรรมวิจัย.....	48
4 ผลการศึกษาวิจัย.....	49
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	98
สรุปผลการวิจัย.....	98
อภิปรายผล.....	99
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	102
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	103
บรรณานุกรม.....	104
ภาคผนวก.....	108
ภาคผนวก ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	109
ภาคผนวก ข เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัย บูรพา.....	115

สารบัญดาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาที่เป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ และชั้นปี.....	37
2	แสดงรายชื่อ (นามสมมุติ) ของอาสาสมัครที่ให้ข้อมูลในการสนทนากลุ่ม.....	45
3	แสดงรายชื่อ (นามสมมุติ) ของอาสาสมัครที่ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์เชิงลึก.....	47
4	แสดงจำนวน และร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557.....	52
5	แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 โดยรวมเป็นรายด้าน.....	55
6	แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ.....	56
7	แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน.....	58
8	แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน.....	60
9	แสดงจำนวน และร้อยละ พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557.....	62
10	แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 โดยรวมเป็นรายด้าน.....	65

ตาราง	หน้า	
20	แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามชั้นปี.....	75
21	การเปรียบเทียบรายคู่ พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามชั้นปี ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยี สารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง.....	76
22	การเปรียบเทียบรายคู่ พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามชั้นปี ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยี สารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียน.....	77

สารบัญภาพ

ภาพ		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
2	เว็บไซต์ข่าว.....	24
3	เว็บไซต์พจนานุกรม.....	24
4	หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ภาษาจีน.....	25
5	บทเรียนภาษาจีนออนไลน์.....	27
6	การอ่านประโยคภาษาจีน.....	27
7	ซีดี (CD) เรียนภาษาจีน.....	28
8	วีซีดี (VCD) เรียนภาษาจีน.....	29
9	ดีวีดี (DVD) เรียนภาษาจีน.....	29
10	แอปพลิเคชัน Pinyin Trainer.....	30
11	แอปพลิเคชัน Study Chat Chinese.....	30
12	แอปพลิเคชัน Chinese Textbook Reading.....	30
13	แอปพลิเคชัน Hanzi From To.....	31

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีความทันสมัยและมีอิทธิพลต่อสังคมการเรียนรู้เป็นอย่างมาก ทำให้การเรียนรู้ในทุกระดับการศึกษาสามารถพึ่งพาสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเข้าถึงแหล่งข้อมูล เพื่อเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ซึ่งการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น เป็นสิ่งที่ช่วยให้คนเราสามารถพัฒนาตนเองได้อยู่เสมอ และการมีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น จะช่วยให้คนเราสามารถค้นคว้าหาความรู้ เข้าถึงแหล่งข้อมูล และเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เพื่อให้ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยีได้ อีกทั้งการนำสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ยังช่วยอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลในการเรียนรู้ด้วยตนเองได้อีกด้วย

การเรียนทางด้านภาษาและการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นการสร้างสภาพแวดล้อมทางภาษาด้วยตนเองทางหนึ่ง ซึ่งสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบันที่เน้นการเรียนรู้ด้วยตนเองทางด้านภาษามีความหลากหลาย นอกจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) บทเรียนผ่านเว็บ (Web-based Instruction) หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-Book) แผ่นซีดี (CD) เป็นต้นแล้ว ยังมีแอปพลิเคชัน (Application) ที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศต่าง ๆ บนอุปกรณ์เคลื่อนที่แบบพกพา จึงเห็นได้ว่าการเรียนภาษาต่างประเทศโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีส่วนร่วม นั้น สามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงแหล่งข้อมูลทางด้านภาษานั้น ๆ ได้ด้วยตนเอง และความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีในปัจจุบัน สามารถช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ผ่านช่องทางต่าง ๆ ได้ โดยไม่จำเป็นต้องไปยังประเทศเจ้าของภาษา เช่น การใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการทำความรู้จักกับผู้ใช้ภาษาต่างประเทศจากทั่วโลก รวมถึงการบริโภคสื่อภาษาต่างประเทศเช่นเดียวกับผู้ที่อยู่ในพื้นที่ของประเทศที่ใช้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ ซึ่งการปฏิเสธการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย ย่อมไม่เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศด้วยตนเองอย่างแน่นอน

สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบัน มีความก้าวหน้าและทันสมัยมาก เช่น แอปพลิเคชันบนมือถือ (สมาร์ตโฟน) ไม่ว่าจะมือถือจะเป็นระบบปฏิบัติการ ios หรือ Android ต่างช่วยให้ผู้ที่สนใจภาษาจีน สามารถเรียนรู้ภาษาจีนผ่านแอปพลิเคชันต่าง ๆ ได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งมีทั้งแบบฟรีและเสียเงิน ตัวอย่างแอปพลิเคชันที่ได้รับความนิยม คือ แอปพลิเคชัน Google Translate ซึ่งสามารถทำการแปลคำพูดจากที่คนพูดจริง ๆ ได้ หรือจะใช้กล้อง

ถ่ายรูปถ่ายคำที่ต้องการแปลได้เช่นกัน ซึ่งในกรณีนี้ผู้เรียนไม่ทราบคำอ่านของตัวอักษรจีน แอปพลิเคชันนี้สามารถช่วยบอกคำอ่านของตัวอักษรจีนนั้น ๆ ได้ อีกทั้งยังสามารถใช้ทดสอบการออกเสียงได้ด้วย ถ้าผู้พูดออกเสียงได้ถูกต้อง แอปพลิเคชันนี้จะสามารถช่วยแปลได้อย่างถูกต้องเช่นกัน หรือแอปพลิเคชัน Chinese Pinyin ที่ทำการรวบรวมสัทอักษรจีน (พินอิน) ในภาษาจีน พร้อมการออกเสียงของสัทอักษรจีนทั้งหมด โดยแยกประเภทพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟังและออกเสียงตามได้ด้วย และยังมีแอปพลิเคชัน Pleco Chinese Dictionary เป็นพจนานุกรมภาษาจีน โดยแอปพลิเคชันนี้แปลความหมายของคำภาษาจีนเป็นภาษาอังกฤษ ผู้ใช้สามารถค้นหาคำแปลโดยการพิมพ์ตัวอักษรจีนหรือพินอิน แต่หากพิมพ์คำภาษาอังกฤษ จะได้คำแปลเป็นภาษาจีน เป็นต้น ซึ่งนอกจากแอปพลิเคชันบนมือถือ (สมาร์ทโฟน) ที่เป็นที่นิยมอย่างมากในปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาจีนผ่านทางเว็บไซต์อีเลิร์นนิ่ง เว็บไซต์ข่าว รวมถึงการเรียนรู้ภาษาจีนผ่านสื่อมัลติมีเดียต่าง ๆ ล้วนแต่เป็นการเรียนรู้จากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศด้วยตนเองเป็นหลักทั้งสิ้น

อีกทั้งแนวโน้มของการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 เนื่องจากเป็นยุคของไอที ภาสกร เรืองรอง และคณะ (2556) กล่าวว่า ลักษณะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 มีแนวโน้มเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสื่ออุปกรณ์เทคโนโลยีแบบพกพามากขึ้น โดยผู้เรียนสามารถเรียนได้ทุกที่ ทุกเวลา สื่ออุปกรณ์เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาแบบพกพาจึงมีบทบาทสำคัญค่อนข้างมากในการนำมาใช้ในกระบวนการ การเรียนการสอน (สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2555) แต่การศึกษาทางด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ทางด้านภาษาด้วยตนเอง โดยเฉพาะการศึกษาการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองผ่านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ยังมีจำนวนน้อย

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นถึงความจำเป็นที่ต้องทำการศึกษาการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยทำการศึกษาในส่วนของทัศนคติและพฤติกรรมต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง รวมถึงการเปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมของนิสิตแต่ละชั้นปี และวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต เพื่อเสนอรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงข้อมูลการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองผ่านสื่ออุปกรณ์เทคโนโลยี และนำมาปรับใช้ในกระบวนการเรียนการสอน เพื่อประโยชน์ในการศึกษาหรือการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียน และผู้สอนสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุง รวมถึงส่งเสริมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยในการเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของผู้เรียนได้ อันก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดทางการศึกษาแก่ผู้เรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

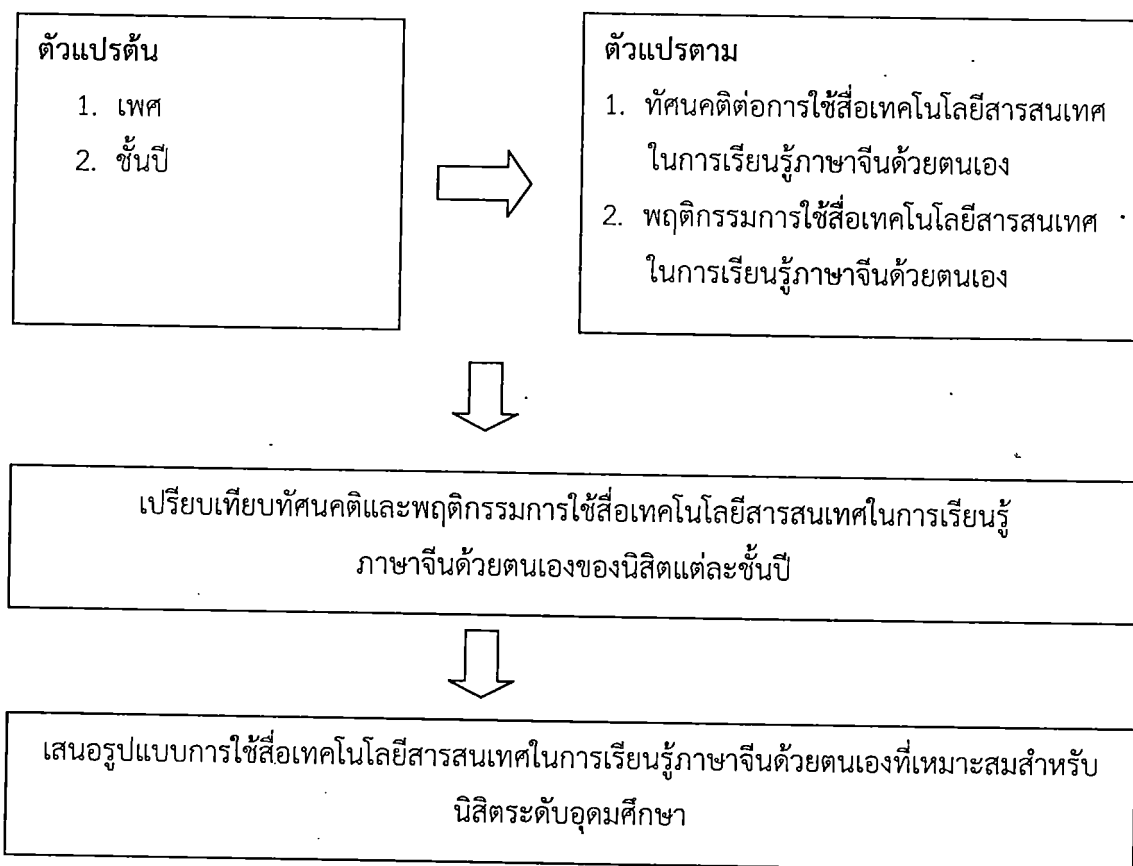
1. เพื่อศึกษาทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
4. เพื่อเสนอรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

1. นิสิตที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนแตกต่างกัน
2. นิสิตที่มีชั้นปีต่างกันมีทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนแตกต่างกัน

กรอบแนวความคิดของการวิจัย

การศึกษาการใช้สื่อเทคโนโลยีในการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น เป็นแนวโน้มของการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 เนื่องจากเป็นยุคของไอที ลักษณะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 จึงมีแนวโน้มเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสื่ออุปกรณ์เทคโนโลยีแบบพกพามากขึ้น โดยผู้เรียนสามารถเรียนได้ทุกที่ ทุกเวลา (ภาสกร เรืองรองและคณะ, 2556) สื่ออุปกรณ์เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาแบบพกพาจึงมีบทบาทสำคัญค่อนข้างมากในการนำมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอน (สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2555) ซึ่งการศึกษาการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาในครั้งนี้ เป็นการศึกษาทางด้านทัศนคติและพฤติกรรม รวมถึงการเปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมของนิสิตแต่ละชั้นปี และวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต เพื่อเสนอรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา โดยสามารถสร้างเป็นแผนภูมิกรอบแนวคิดได้ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน ในปีการศึกษา 2557 ใช้กระบวนการวิจัยในลักษณะผสมผสาน (Mixed Methods) โดยเริ่มจากการวิจัยในลักษณะเชิงปริมาณก่อน เพื่อศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง และตามด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อเสนอรูปแบบการใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่

1.1 เพศ คือ

1.1.1 เพศชาย

1.1.2 เพศหญิง

1.2 ชั้นปี คือ

1.2.1 ชั้นปีที่ 1

1.2.2 ชั้นปีที่ 2

1.2.3 ชั้นปีที่ 3

1.2.4 ชั้นปีที่ 4

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 ทักษะการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

2.1.1 ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ

2.1.2 ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน

2.1.3 ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน

2.2 พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

2.2.1 ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

2.2.2 ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองกับ

การเรียนในห้องเรียน

ประชากร

ประชากรในการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาจีนในภาคปลาย ปีการศึกษา 2557 จำนวน 113 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาจีนในภาคปลาย ปีการศึกษา 2557 โดยการสุ่มแบบแบ่งระดับชั้น (Stratified Random Sampling) ตามเกณฑ์ของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 88 คน

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ มีดังนี้

กลุ่มสนทนากลุ่ม (Focus Groups) ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน คณะ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาจีนในภาคปลาย ปีการศึกษา 2557 ประกอบด้วยนิสิตชั้นปีที่ 1-4 ชั้นปีละ 3 คน รวมจำนวน 12 คน โดยวิธีการสุ่มครใจ (Volunteer Sampling)

ส่วนกลุ่มสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์สอนเกี่ยวกับด้านพฤติกรรมศาสตร์ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านภาษาจีน ไม่น้อยกว่า 5 ปี ด้านละ 3 คน รวมจำนวน 9 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความหมายของคำต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้คือ

1. ทักษะคติ หมายถึง ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองในด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน
2. พฤติกรรม หมายถึง การปฏิบัติในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตในด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง และด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียน
3. สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ หมายถึง เว็บไซต์ (Website) หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) บทเรียนออนไลน์ (e-learning) แผ่นซีดี (CD) วีซีดี (VCD) หรือดีวีดี (DVD) แอปพลิเคชัน (Application) ที่เกี่ยวกับภาษาจีน
4. รูปแบบ หมายถึง องค์ประกอบและกระบวนการการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง
5. ภาษาจีน หมายถึง ภาษาแมนดารินที่เป็นภาษากลาง และเป็นภาษามาตรฐานของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเปิดสอนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
6. การเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทต่าง ๆ ตามความสนใจ ความต้องการ และความถนัด

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการส่งเสริมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษาจีน
3. สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ให้มีการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมากขึ้น
4. สามารถนำผลการวิจัยที่ได้นำไปตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการที่เกี่ยวข้อง
5. สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีการเรียนการสอนภาษาจีนสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ประโยชน์ได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาวิจัยมีดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง
3. สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเกี่ยวกับภาษาจีน
4. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสาขาวิชาภาษาจีน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้

1. ความหมายของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ

1.1 ความหมายของสื่อ

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 1200) ได้ให้ความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เกี่ยวกับ “สื่อ” ที่เป็นคำนามว่า คือ ผู้หรือสิ่งที่ติดต่อให้ถึงกันหรือชักนำให้รู้จักกัน

1.2 ความหมายของเทคโนโลยีสารสนเทศ

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 538) ได้ให้ความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เกี่ยวกับ “เทคโนโลยี” ว่า คือ วิทยาการที่นำเอาความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาใช้ให้เกิดประโยชน์ในทางปฏิบัติและอุตสาหกรรม

และในส่วนความหมายของ “สารสนเทศ” ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 1182) ได้ให้ความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เกี่ยวกับ “สารสนเทศ” ว่า คือ ข่าวสาร การแสดงหรือชี้แจงข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (<http://www.ops.go.th/ictc/index.php/ictc-km/it-library/48-it-articles/89-information-technology?showall=&start=1>, เข้าถึงเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2558) ได้ให้ความหมาย

ของเทคโนโลยีสารสนเทศไว้ว่า “เทคโนโลยีสารสนเทศ” มาจากคำว่า ไอที (IT : Information Technology) ทั้งนี้ IT ประกอบด้วย 2 คำ คือ เทคโนโลยี (Technology) และ สารสนเทศ (Information) ซึ่งเทคโนโลยี (Technology) หมายถึง การประยุกต์เอาความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์มาใช้ให้เกิดประโยชน์ การศึกษาพัฒนาองค์ความรู้ต่างๆ ก็เพื่อให้เข้าใจธรรมชาติ กฎเกณฑ์ของสิ่งต่างๆ และหาทางนำมาประยุกต์ให้เกิดประโยชน์ เทคโนโลยีจึงเป็นคำที่มีความหมายกว้าง

ส่วนสารสนเทศ (Information) หมายถึง ข้อมูลที่ผ่านการประมวลผล และเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ มนุษย์แต่ละคนตั้งแต่เกิดมาได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ เป็นจำนวนมาก เช่น เรียนรู้สภาพสังคมความเป็นอยู่ กฎเกณฑ์และวิชาการ เป็นต้น ลองจินตนาการดูว่าภายในสมองของเราเก็บข้อมูลอะไรบ้าง เราคงตอบไม่ได้ แต่สามารถเรียกเอาข้อมูลมาใช้ได้ ข้อมูลที่เก็บไว้ในสมอง เป็นสิ่งที่สะสมกันมาเป็นเวลานาน ความรอบรู้ของแต่ละคนจึงขึ้นอยู่กับการเรียกใช้ข้อมูลนั้น ดังนั้นจะเห็นได้ชัดว่าความรู้เกิดจากข้อมูลข่าวสารต่างๆ ทุกวันนี้มีข้อมูลอยู่รอบตัวเรามาก ข้อมูลเหล่านี้มาจากสื่อ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต หรือแม้แต่การสื่อสารระหว่างบุคคล จึงมีผู้กล่าวว่ายุคนี้เป็นยุคของสารสนเทศ

ดังนั้นเมื่อกล่าวถึง เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology : IT) จึงหมายถึง เทคโนโลยีที่ใช้จัดการสารสนเทศ เป็นเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องตั้งแต่การรวบรวม การจัดเก็บข้อมูล การประมวลผล การพิมพ์ การสร้างรายงาน การสื่อสารข้อมูล ฯลฯ เทคโนโลยีสารสนเทศยังรวมถึงเทคโนโลยีที่ทำให้เกิดระบบการให้บริการ การใช้ และการดูแลข้อมูลด้วย

จากคำจำกัดความดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปความหมายของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศว่าหมายถึง สื่อชนิดใดก็ตามที่บรรจุเนื้อหาหรือสาระการเรียนรู้ซึ่งผู้สอนและผู้เรียนใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้เนื้อหาหรือสาระนั้น ๆ การเรียนการสอนในภาพลักษณ์เดิม ๆ มักจะเป็นการถ่ายทอดสาระความรู้จากผู้สอนไปยังผู้เรียน โดยใช้สื่อการเรียนการสอนเป็นตัวกลางในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ทักษะ และประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า การเรียนรู้ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะในห้องเรียนหรือในโรงเรียน ผู้สอนและผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากสื่อต่าง ๆ อย่างหลากหลาย สามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลาและทุกสถานที่

2. ความสำคัญของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ

การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศได้เข้ามามีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากการเรียนการสอนผ่านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศนั้น ทำให้ผู้สอนและผู้เรียนสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูล และเนื้อหาวิชาความรู้ต่างๆ ได้อย่างสะดวกรวดเร็ว และสามารถเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ของผู้เรียนนอก

ห้องเรียนได้อีกด้วย และหากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่ใช้ในการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะต่าง ๆ ไปได้อย่างรวดเร็วมากกว่าการเรียนในห้องเพียงอย่างเดียว โดยวิธีการเรียนรู้มีหลายรูปแบบ เช่น การเรียนรู้บนคอมพิวเตอร์ (Computer Based Learning) การเรียนรู้บนเว็บ (Web-Based Learning) หรือการเรียนรู้จากห้องเรียนเสมือนจริง (Virtual Classrooms) เป็นต้น ซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้ผ่านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศได้ทุกประเภท เช่น อินเทอร์เน็ต (Internet) อินทราเน็ต (Intranet) หรือเอ็กซ์ทราเน็ต (Extranet) จึงเห็นได้ว่า สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีบทบาทต่อการศึกษามาก ซึ่งสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยพัฒนาการเรียนรู้ ช่วยสนับสนุนการจัดการศึกษา และช่วยสื่อสารสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนได้ และในอนาคตแนวโน้มการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนการสอนสามารถเปลี่ยนแปลงได้ (ฐิตียา เนตรวงษ์ และคณะ, 2547, หน้า 21) ดังนี้

1. นวัตกรรมทางการเรียนการสอนเกิดขึ้นใหม่อย่างต่อเนื่อง มีสื่อการเรียนการสอนที่ผลิตออกมาอย่างไม่หยุดยั้ง
2. การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการสอนด้วยการเผยแพร่ผ่านทางโทรทัศน์ หรือการผลิตรายการการเรียนการสอนในรูปแบบของเกมส์ผสมผสานกับวิชาการ ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจสูง ผลการเรียนรู้
3. สื่อมีความหลากหลาย ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้น
4. การปรับเปลี่ยนหลักสูตรให้เข้ากับสภาวการณ์ปัจจุบัน
5. การศึกษาได้รับความสนใจเพิ่มขึ้น โดยศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้จากการศึกษานอกระบบ
6. ทรัพยากรการเรียนรู้เพิ่มขึ้น มีการผลิตสื่อออกมาหลายรูปแบบและมีนักวิชาการสาขาใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น
7. การวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนทั้งในและต่างประเทศเพิ่มขึ้น
8. สถาบันการศึกษาของรัฐและเอกชนมีความร่วมมือในเรื่องของการเรียนการสอน ตลอดจนการฝึกอบรมทางวิชาการเพิ่มขึ้น

จากที่กล่าวข้างต้น เห็นได้ว่าสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ในปัจจุบัน ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่องช่วยตอบสนองความต้องการทางการเรียนรู้ในหลายรูปแบบ และนวัตกรรมทางการศึกษายังสามารถนำมาใช้ในการแก้ปัญหาได้ เช่น จำนวนผู้เรียนมากขึ้น สถานที่เรียนจำกัด อาจทำให้การเรียนการสอนถูกจำกัดไปด้วย แต่นวัตกรรมเทคโนโลยีทางการศึกษาสามารถช่วยแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ และการพัฒนาสื่อเทคโนโลยีทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง จะสามารถพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ อันก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนด้วย

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวง การศึกษา กล่าวคือ การจัดการเรียนการสอนในอดีตมีผู้สอนเป็นศูนย์กลาง แต่การเรียนการสอนใน ปัจจุบันเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้นำไปสู่การให้ความสนใจในการสอนวิธีเรียน โดย เริ่มจากการศึกษาพฤติกรรมการเรียนของผู้ใหญ่ จากการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนของผู้ใหญ่นั้น พบว่า แหล่งการเรียนรู้ของผู้ใหญ่มาจากแหล่งความรู้ที่เป็นบุคคล เช่น เพื่อน คนรู้จักหรือคนคุ้นเคย หรือแหล่ง ความรู้อื่น เช่น หนังสือ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น ซึ่งเป็นแหล่งความรู้ที่มีทั่วไปในการดำเนินชีวิต และจากการศึกษาความพร้อมของการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน จากเครื่องมือวัดเจตคติ ทักษะ และ คุณลักษณะของผู้เรียน พบว่า ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้ใหญ่ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ การประสบความสำเร็จในชีวิต (ฉลวย ม่วงพรวน, 2553, หน้า 25) ด้วยเหตุนี้เอง จึงมีการนำการเรียนรู้ ด้วยตนเองมาใช้กับผู้เรียนในระบบ

1. ความหมายของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

เมื่อกล่าวถึง “การเรียนรู้ด้วยตนเอง” มักพบคำที่มีความหมายเช่นเดียวกัน เช่น “การ เรียนรู้แบบนำตนเอง” “การเรียนรู้แบบกำกับตนเอง” “การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง” เป็นต้น ในที่นี้ จะใช้คำว่า “การเรียนรู้ด้วยตนเอง” นักวิชาการได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนี้ สมคิด อิศระวัฒน์ (2538 : 4) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึง การเรียนรู้ที่ ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มด้วยตนเอง โดยอาศัยความช่วยเหลือหรือไม่ก็ได้ ผู้เรียนวิเคราะห์ความต้องการที่ จะเรียนรู้ของตน กำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ แยกแยะ เจาะจง แหล่งข้อมูลในการเรียนรู้ คัดเลือก วิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมและประเมินผลการเรียนรู้นั้น ๆ

ชัยฤทธิ์ โพนิศุวรรณ (2541 : 4) ให้ความหมายเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองว่า คือ กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะด้วยความช่วยเหลือสนับสนุนจากภายนอกตัวผู้เรียนหรือไม่ก็ตาม ริเริ่มการ เรียนรู้ เลือกเป้าหมาย แสวงหาแหล่งทรัพยากรของการเรียนรู้ เลือกวิธีการเรียนรู้ จนถึงประเมิน ความก้าวหน้าของการเรียนรู้ของตนเอง

โนลส์ (Knowles, 1975 : 18) กล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยตนเอง สรุปได้ว่า การเรียนรู้ด้วย ตนเองเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนคิดริเริ่มการเรียนเอง โดยวินิจฉัยความต้องการในการเรียนรู้ของตน กำหนดเป้าหมายและสื่อการเรียน ติดต่อกับบุคคลอื่น หาแหล่งความรู้ เลือกใช้ยุทธวิธีการเรียนรู้ เสริม แผนการเรียนรู้ และประเมินผลการเรียนของตน ซึ่งอาจจะได้รับหรือไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นก็ ตาม

สเคเจอร์ (Skager, 1977 : 133) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ด้วยตนเองว่า เป็นประสบการณ์การเรียนรู้ส่วนบุคคล ผู้เรียนมีเป้าหมายในการพัฒนาทักษะ ความสามารถในการวางแผน การบริหารจัดการ และการประเมินผลกิจกรรมการเรียนรู้ของตนเอง และในฐานะที่เป็นสมาชิกของกลุ่มการเรียนรู้ที่ร่วมมือกัน

กริฟฟิน (Griffin, 1983 : 153) กล่าวเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองไว้ว่า เป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เฉพาะของบุคคล โดยมีเป้าหมายที่จะพัฒนาการเรียนรู้ ความสามารถในการวางแผน การปฏิบัติตามแผน และการประเมินผลการเรียนรู้ของตน

บรูคฟิลด์ (Brookfield, 1984 : 61) กล่าวสรุปความหมายของการเรียนรู้ด้วยตนเองว่าเป็นการแสวงหาความรู้โดยผู้เรียนเป็นผู้กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ที่ชัดเจน ควบคุมกิจกรรมการเรียนรู้ของตนในด้านเนื้อหาและวิธีการเรียน ซึ่งอาจขอความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ เช่น การกำหนดและใช้หนังสือ ประกอบการเรียนหรือบทความต่าง ๆ จากบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเลือกวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง

จากคำจำกัดความเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักวิชาการดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปความหมายของการเรียนรู้ด้วยตนเอง คือ กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนริเริ่มการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ความต้องการ และความถนัด มีเป้าหมาย รู้จัดแสวงหาแหล่งทรัพยากรของการเรียนรู้ เลือกวิธีการเรียนรู้ จนถึงประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ของตนเอง โดยจะดำเนินการด้วยตนเองหรือร่วมมือช่วยเหลือกับผู้อื่นหรือไม่ก็ได้

2. ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ในปัจจุบันไม่ใช่การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในสถาบันการศึกษาเท่านั้น แต่การเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นจากแหล่งวิทยาการต่าง ๆ รอบตัว การเรียนรู้ยุคใหม่จึงเป็นการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งความรู้ด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา การเรียนรู้ด้วยตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองไว้ดังนี้

กักลิสมิโน (Guglielmino, 2008 อ้างถึงในฉลวย ม่วงพรวน, 2553, หน้า 32) กล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยตนเองว่า

1. การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นธรรมชาติของการตอบสนองความต้องการในการเรียนของมนุษย์ กล่าวคือ การเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น เป็นความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติของมนุษย์ที่ตอบสนองต่อสิ่งใหม่ ปัญหา หรือความท้าทายของสิ่งแวดล้อม

2. การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นไปเพื่อการหยุดนิ่งในสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา กล่าวคือ การเรียนรู้ด้วยตนเองไปตลอดชีวิต เป็นสิ่งจำเป็นมากในการหยุดนิ่งของมนุษย์ เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของข้อมูลและเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว การสื่อสารไร้พรมแดน และการแข่งขันอย่างรุนแรงในปัจจุบัน

จากสองประเด็นดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นได้ว่าการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น มีความสำคัญและจำเป็นอย่างมาก ซึ่งความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น สะท้อนให้เห็นได้ใน 3 บริบท (Guglielmino, 2008 อ้างถึงในฉลวย ม่วงพรวน, 2553, หน้า 32-34) คือ

1. บริบทของการศึกษาในระบบ การศึกษาในสถาบันการศึกษาทุกระดับมีการเพิ่มพันธกิจและเป้าหมายในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีการสร้างทักษะและเจตคติในการเรียนรู้ตลอดชีวิต อีกทั้งยังมีนวัตกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

2. บริบทของสถานประกอบการ ในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการศึกษา สถานประกอบการต้องการคนที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากความเจริญทางด้านเทคโนโลยีเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามมา ด้วยเหตุนี้ ความรู้ของคนหลังจากจบการศึกษาไม่เพียงพอที่จะทำงานในสถานประกอบการ

3. บริบทของการเรียนเพื่อประสิทธิภาพและความพึงพอใจของตน การเรียนรู้ด้วยตนเองมีบทบาทสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองในการดูแลสุขภาพ การเลี้ยงดูเด็ก หรือการดูแลผู้ป่วย เป็นต้น

นอกจากนี้ โนลส์ (Knowles 1975, อ้างถึงในชูลีพร สว่างเนตร, 2553, หน้า 11-12) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองไว้ 4 ข้อ ดังนี้

1. คนที่เรียนรู้ด้วยตนเองเป็นคนที่เรียนรู้อย่างมีจุดมุ่งหมาย มีความตั้งใจ และมีแรงจูงใจ ซึ่งคนที่เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น จะเรียนได้มากกว่า เรียนได้ดีกว่าคนที่เรียนรู้ด้วยการรอรับคำสอนเพียงอย่างเดียว

2. การเรียนรู้ด้วยตนเองสอดคล้องกับการพัฒนาการของมนุษย์ กล่าวคือ เมื่อมนุษย์เติบโต พัฒนาไปสู่ความเป็นอิสระ จะไม่ต้องการพึ่งพิงผู้อื่น และจะพัฒนาไปสู่ความเป็นตัวของตัวเอง มีการขึ้นนำตนเองมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ การเรียนรู้ด้วยตนเองจึงสอดคล้องกับการพัฒนาทางจิตวิทยาตามกระบวนการทางธรรมชาติของมนุษย์

3. รูปแบบการศึกษาแบบการศึกษาอิสระ การเรียนผ่านโปรแกรม ห้องเรียนแบบเปิดล้วนเป็นรูปแบบที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้เรียนรู้ด้วยตนเอง

4. การเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นอยู่เสมอในโลกปัจจุบัน เป็นเหตุผลที่นำไปสู่ความจำเป็นทางการศึกษา นั่นคือ การเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มนุษย์จะอยู่รอดได้จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ที่เกิดขึ้น

นอกจากนี้ โนลส์ (Knowles 1975, อ้างถึงในชูลีพร สว่างเนตร, 2553, หน้า 11-12) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองไว้ 4 ข้อ ดังนี้

ส่วนเทลเลอร์ (Taylor, 1995, อ้างถึงในแสงเดือน เจริญฉิมและคณะ, 2555, หน้า 9) มองว่าความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น จะทำให้ผู้เรียนคิดว่าปัญหาที่พบเป็นสิ่งที่ท้าทาย นำเปลี่ยนแปลง จะทำให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียน สิ่งเหล่านี้ยังทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำสิ่งที่เรียนไปได้ตลอด และผู้เรียนจะมีอิสระ มีวินัย มีความเชื่อมั่น และมีเป้าหมายของตนเอง

แกริสัน (Garrison, 1997, อ้างถึงในแสงเดือน เจริญฉิมและคณะ, 2555, หน้า 9) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ที่เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองจะตระหนักถึงความรับผิดชอบในการเรียนและสามารถเตือนตนเองในการเรียนรู้ได้

จากที่กล่าวข้างต้น เห็นได้ว่าการเรียนรู้ โดยเฉพาะการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้นมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ และเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นต่อเนื่องตลอดชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาในระบบ นอก ระบบ หรือการทำงานในสถานประกอบการ การเรียนรู้ด้วยตนเองต่างมีความจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่ง มนุษย์ทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และเป็นสังคมที่มีการแข่งขันสูง เนื่องจากผู้ประกอบการส่วนใหญ่ต่างต้องการบุคคลที่มีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้การเรียนในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว อาจไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่รอบรู้ได้ ผู้เรียนยังต้องมีความสามารถในการเรียนรู้สิ่งที่อยู่นอกห้องเรียนด้วย ซึ่งการที่แนวโน้มการจัดการศึกษานั้น การเรียนรู้ด้วยตนเองนั้นเนื่องจาก (แสงเดือน เจริญฉิมและคณะ, 2555, หน้า 8-9)

1. ความรู้ต่างๆ ในโลกปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้คำจำกัดความของการศึกษาไม่ควรจำกัดเพียงการถ่ายทอด หรือส่งผ่านความรู้จากผู้สอนไปยังผู้เรียนเท่านั้น การศึกษาจึงต้องเป็นการพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้ ผู้ที่มีการศึกษาจะไม่ใช่ว่ามีแต่ความรู้พื้นฐานทางวิชาการหรือวิชาชีพเท่านั้น

2. การศึกษาไม่จำเป็นต้องจำกัดเฉพาะในสถาบันการศึกษา การเรียนรู้สามารถเรียนรู้ได้จากสิ่งที่บุคคลกระทำ ประสบการณ์ของบุคคลทุกประสบการณ์ การเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิตของคนทุกคนถือเป็นแหล่งความรู้ทั้งสิ้น นอกจากนี้ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบันทำให้ความรู้ ข้อมูล ข่าวสารในทุกมุมโลกสามารถสื่อสารได้อย่างรวดเร็วทันเหตุการณ์ สื่อ และเทคโนโลยีเป็นตัวเชื่อมโยงให้การเข้าถึงแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ สามารถทำได้ง่ายและสะดวกขึ้น เพื่อนำความรู้มาปรับปรุงชีวิตและสังคมของตนให้ดีขึ้น

3. การศึกษาไม่ควรจำกัดเฉพาะในวัยเด็ก เนื่องจากการศึกษาควรเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต สิ่งที่เรียนในวัยเด็กควรเป็นการเรียนรู้ทักษะในการแสวงหาความรู้ การใช้ความรู้ความเข้าใจ ทักษะคิด และคุณค่าที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต

4. การเรียนรู้ควรเป็นแบบที่ผู้เรียนมีอิสรภาพและชี้นำตนเอง การเรียนรู้ลักษณะนี้สอดคล้องกับกระบวนการจิตวิทยาตามธรรมชาติของมนุษย์ เพราะมนุษย์มีความต้องการในส่วนลึกที่จะเป็นอิสระชี้นำตนเอง

5. การที่ผู้เรียนมีส่วนเลือกเรียนในสิ่งที่ต้องการเรียน การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีส่วนในการเลือกและกำหนดวิธีเรียนด้วยตนเอง ย่อมเรียนได้ดีและเรียนรู้ได้มากกว่าที่ผู้เรียนต้องเรียนในแบบที่ถูกกำหนดให้เรียน

6. การเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนรู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ มีความเป็นตัวของตัวเอง รู้จักตัดสินใจ และมีความรับผิดชอบในตนเอง ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายหลักหรือสิ่งสำคัญของการศึกษา

ด้วยเหตุนี้ การจัดการศึกษาควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง และเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งข้อมูล แสวงหาข่าวสารต่างๆ ด้วยตนเอง มีนิสัยรักการเรียนรู้ อันจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งการเรียนรู้ การแสวงหาความรู้ ไม่ได้จำกัดเพียงการเรียนรู้ในระบบสถาบันการศึกษาเท่านั้น หากแต่การเรียนรู้นั้นสามารถเรียนรู้ได้จากแหล่งวิทยาการต่าง ๆ ซึ่งการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น สามารถช่วยพัฒนาตนเองให้มีความรู้มากขึ้น และสามารถเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา

3. กระบวนการการเรียนรู้ด้วยตนเอง

กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นขั้นตอนในการวางแผนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทัพ (Tough, 1979, อ้างถึงในชูลีพร สว่างเนตร, 2553, หน้า 37-38) นำเสนอกระบวนการการเรียนรู้ด้วยตนเองไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนควรเริ่มพิจารณาจากทักษะและรูปแบบการเรียนรู้ในปัจจุบัน โดยการมองหาข้อผิดพลาดและจุดอ่อนของความรู้ที่มีอยู่ เพื่อใช้ในการตัดสินใจว่าในกระบวนการเรียนรู้นั้น สิ่งที่เป็นความรู้ ทักษะที่จะเรียนรู้คืออะไร

2. ผู้เรียนควรทราบว่าคุณมีความต้องการอย่างไร โดยการรวบรวมความรู้ข้อเท็จจริง ข้อได้เปรียบเสียเปรียบ ในการเข้าถึงแหล่งวิทยาการ ซึ่งอาจดูจากหนังสือในห้องสมุด ร้านหนังสือ หรือบุคคลที่มีความรู้ตรงตามความต้องการของตนเอง และเลือกสรรแล้วว่าเหมาะสมที่สุด เพื่อใช้ในการตัดสินใจที่จะเรียนรู้วิธีการเข้าถึงแหล่งความรู้

3. ผู้เรียนควรมหาสถานที่เรียนที่เงียบสงบ สะดวกสบาย มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในการเรียน และไม่มีผู้อื่นมารบกวน
4. ผู้เรียนควรมีการกำหนดเป้าหมายและระยะเวลาในการเรียนที่แน่นอน
5. ผู้เรียนควรมีการวางแผนเวลาในการเรียน เพื่อตัดสินใจเริ่มเรียน
6. ผู้เรียนควรมีการกำหนดความก้าวหน้าของสิ่งที่จะเรียน ว่าช่วงเวลาใดควรมีความก้าวหน้าในการเรียนเท่าใด
7. ผู้เรียนควรมหาสาเหตุของสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการทำให้การเรียนไม่ประสบความสำเร็จ หรือเป็นส่วนที่ทำให้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองไม่มีประสิทธิภาพ
8. ผู้เรียนควรจัดสรรเวลาในการเรียนให้เหมาะสม การทำกิจกรรมอื่นหรือการพักผ่อนไม่ควรกระทบกับเวลาเรียน
9. ผู้เรียนควรมีการวัดระดับความรู้หรือความก้าวหน้าในด้านความรู้หรือทักษะที่ต้องการ
10. ผู้เรียนควรจัดสรรเวลาในการเข้าถึงแหล่งวิทยาการหรืออุปกรณ์ที่เหมาะสมในการเรียนตลอดจนบุคคลที่เอื้อต่อการเรียน
11. ผู้เรียนควรจัดเตรียมสถานที่ที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น สถานที่มีอากาศถ่ายเทได้สะดวก หรือมีแสงสว่างเพียงพอ เป็นต้น
12. ผู้เรียนควรจัดสรรงบประมาณสำหรับใช้ในการเข้าถึงแหล่งวิทยาการทั้งที่เป็นตัวบุคคลและวัสดุทางการศึกษา เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง
13. ผู้เรียนควรสร้างแรงจูงใจหรือกำลังใจให้แก่ตนเอง เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าในการเรียนรู้มากขึ้น

การเรียนรู้ด้วยตนเองที่มีกระบวนการการศึกษาอย่างเป็นระบบ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียน สามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนได้ ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และบรรลุเป้าหมายตามที่ได้ตั้งไว้

นอกจากนี้ในกระบวนการเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น ควรมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังที่วัฒนาพร ระบุทุกซ์ (2545, หน้า 50-51) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. ผู้สอนควรศึกษาผู้เรียนเป็นรายบุคคล เนื่องจากผู้เรียนมีความแตกต่างกัน ทั้งในเรื่องของความสามารถในการเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้ ทักษะคิด เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ การจัดการเรียนรู้ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำเอาประสบการณ์ของตนมาใช้ในการเรียนรู้ด้วย

2. ผู้สอนควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเรียน การเรียนรู้ด้วยตนเองจะเกิดขึ้นได้ดีเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง ผู้สอนจึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีบทบาทตั้งแต่ การวางแผน การเรียนรู้ กำหนดเป้าหมายในการเรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียน การเลือกใช้วิธีการเรียนรู้ การเข้าถึงแหล่งข้อมูล รวมถึงการประเมินผลการเรียนของผู้เรียน

3. ผู้สอนควรพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน ควรมีการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนควรจะได้รับการศึกษาที่มีทักษะการเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการตัดสินใจ การแก้ปัญหา การกำหนดแนวทางการเรียนรู้และเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง

4. ผู้สอนควรพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น เมื่อกล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น ไม่ได้หมายความว่าผู้เรียนต้องเรียนคนเดียว โดยไม่มีเพื่อนเรียน ยกเว้นกรณีการเรียนแบบรายบุคคล โดยทั่วไปการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะได้ทำงานร่วมกับเพื่อน กับครู หรือบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง จึงจำเป็นที่จะต้องพัฒนาทักษะการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถร่วมทำงานกับผู้อื่นที่มีความรู้ความสามารถหรือทัศนคติที่แตกต่างกัน สามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบในการเรียนรู้ และรู้จักการทำงานเป็นทีม

5. ผู้สอนควรพัฒนาทักษะการประเมินการเรียนรู้และการร่วมมือกันประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน โดยผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการประเมินการเรียนรู้ และควรจัดให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การประเมินผลในหลายรูปแบบ รวมทั้งยอมรับผลการประเมินจากผู้อื่นด้วย

6. ผู้สอนควรจัดเตรียมสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน สภาพแวดล้อมถือเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นแหล่งค้นคว้าข้อมูล หรือบุคคลที่สามารถให้คำแนะนำในการเรียนได้เมื่อผู้เรียนต้องการ

ดังนั้น ในกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น ผู้สอนควรจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่ผู้เรียน โดยการศึกษาผู้เรียนเป็นรายบุคคล การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น การพัฒนาทักษะการประเมินตนเอง และการร่วมมือกันประเมิน อีกทั้งควรจัดเตรียมสิ่งสนับสนุนในการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนด้วย

4. รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเองมีหลายรูปแบบ จากการสำรวจวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง พบว่ามีนักวิชาการนำเสนอรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองไว้หลายแนวคิด ดังนี้

เมสซิโรว์ (Mezirow, 1981, อ้างถึงในชูลีพร สว่างเนตร, 2553, หน้า 40-41) กล่าวถึงรูปแบบการที่ผู้เรียนทำหน้าที่ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนี้

1. ผู้เรียนลดการพึ่งพาผู้สอนน้อยลง
2. การช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนเข้าถึงการใช้แหล่งวิทยาการต่าง ๆ หรือประสบการณ์จากผู้อื่นมากขึ้น
3. การช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนตระหนักถึงความจำเป็นในการเรียนรู้ที่มาจากความต้องการของตนเอง
4. การช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนดำเนินการหาเป้าหมาย การวางแผน และการประเมินผลในการเรียนรู้ด้วยตนเอง
5. การช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ปัญหาจากการเรียนรู้ของตนเอง
6. การช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการตัดสินใจในการเรียนวิชาต่าง ๆ ที่เสนอให้ผู้เรียนไว้เป็นทางเลือกในการทำความเข้าใจในการเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองต่อไป
7. การช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนพินิจพิจารณาเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่ตนเองได้เรียนรู้ รวมถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาทั้งหมด
8. การช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยการมองตนเองอย่างถูกต้อง
9. การช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถชี้ปัญหาและแก้ปัญหาอย่างเข้าใจได้โดยง่าย
ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ของปัญหาส่วนบุคคลและส่วนรวมด้วย
10. การช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนทราบว่าตนเองเป็นทั้งผู้เรียนรู้และผู้จัดการชีวิตของตนเอง โดยการสร้างบรรยากาศและรับปฏิกิริยาตอบกลับในการเรียนของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน
11. การช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ การมีส่วนร่วม และวิธีการสร้างโครงการอย่างเป็นระบบมาใช้ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง
12. การช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนเข้าใจทางเลือกหรือการตัดสินใจในการเลือกหรือตัดสินใจสิ่งที่ดีที่สุดในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

วิภาดา วัฒนนามกุล (2544, อ้างถึงในชูลีพร สว่างเนตร, 2553, หน้า 39-40) อธิบายถึงรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองว่าสามารถดำเนินการได้ดังนี้

1. การกำหนดสัญญาการเรียน (Learning contract) คือสิ่งที่กำหนดขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน การกำหนดสัญญาในการเรียนเป็นลักษณะการสอนรายบุคคลที่ให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ มี

ระเบียบวินัย มีความเป็นตัวของตัวเอง ในการเลือกเรียนตามความสนใจของตนเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถชี้นำตนเอง และพึ่งพาตนเองได้มากที่สุด

2. การเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อน (Peer learning group) คือสิ่งที่จะได้เรียนรู้ นั้น มาจากประสบการณ์ของเพื่อน หรืออาจเป็นลักษณะของการเรียนการสอนที่มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิดเห็นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

3. การกำหนดกรอบเวลา (Time commitment) เป็นการกำหนดระยะเวลาที่แน่นอนในการเรียน จะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าของเวลาในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ

4. ประโยชน์ของการเรียนรู้ (Perceived benefits) เป็นการให้ผู้เรียนเน้นการเรียนรู้ที่เป็นการแก้ปัญหา ไม่ใช่การจดจำเพียงเนื้อหา เป็นการให้ความรู้ ทักษะที่จำเป็น และทันต่อเหตุการณ์ จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองได้มากขึ้น

กริฟฟิน (Griffin, 1983: 153, อ้างถึงในแสงเดือน เจริญฉิมและคณะ, 2555, หน้า 10) ได้แบ่งรูปแบบการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองออกเป็น 5 รูปแบบดังนี้

1. การเรียนรู้โดยใช้สัญญาการเรียนรู้ (learning contract) รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองในรูปแบบนี้ เป็นรูปแบบที่เป็นเครื่องมือในการเรียนด้วยตนเองตามแนวความคิดการเรียนรู้เป็นกลุ่มของโนลส์ (the Knowles group learning stream) โดยสัญญาการเรียนรู้ เป็นการกำหนดข้อตกลงที่ผู้เรียนได้ทำไว้กับผู้สอนในการเรียนรู้ตามความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้บรรลุตามจุดหมาย ซึ่งผู้เรียนจะเป็นผู้เขียนสัญญาการเรียนด้วยตนเอง โดยระบุสิ่งที่ต้องการเรียนเพื่อวัดผลการเรียนว่าได้บรรลุตามจุดหมายหรือไม่ มีหลักฐานการเรียนที่บ่งบอกถึงผลการเรียนของผู้เรียน และผู้สอนจะเป็นผู้ติดตาม ตรวจสอบความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน

2. การใช้โครงการเรียนรู้ (learning project) เป็นตัวบ่งชี้การมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเองตามแนวคิดโครงการเรียนแบบผู้ใหญ่ของทัฟ (the Tough adult learning project stream) ทั้ง 13 ข้อ (รายละเอียดตั้งข้อ 3 กระบวนการการเรียนรู้ด้วยตนเอง หน้า 12-13) ซึ่งทัฟเชื่อว่ารูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองแบบการใช้โครงการเรียนรู้ เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างสูงสุด

3. การใช้บทเรียนสำเร็จรูป (individualized program instruction) ตามแนวคิดของสกินเนอร์ (Skinner) แต่เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการนำของผู้สอน (teacher-directed learning) ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองแบบการใช้บทเรียนสำเร็จรูปนั้น เหมาะสำหรับการนำเสนอเนื้อหาของบทเรียนที่เป็นความจริง หรือเป็นความรู้พื้นฐาน

4. การจัดการเรียนการสอนที่ไม่ใช่แบบทั่วไป (non-traditional institutional) เป็นรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยการจัดการเรียนการสอนให้กับกลุ่มผู้เรียนที่เรียนโดยสมัครใจ กลุ่มผู้เรียนที่หวังจะได้ความรู้ เช่น การจัดการเรียนการสอนสำหรับบุคคลภายนอก เมื่อเรียนจบแล้วได้รับประกาศนียบัตร หรือการศึกษาที่เป็นลักษณะของหน่วยประสบการณ์ชีวิต เป็นต้น

5. การเรียนรู้ประสบการณ์ชีวิต (experiential learning) เป็นรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองที่เรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิตที่เกิดขึ้นจริง ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างลึกซึ้ง

เบาวด์ (Boud, 1982: 12, อ้างถึงในแสงเดือน เจริญฉิมและคณะ, 2555, หน้า 10) ได้สรุปรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองไว้ 5 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปแบบการใช้สัญญาการเรียนรู้ (learning contracts) การใช้สัญญาการเรียนรู้ ผู้เรียนจะเป็นผู้วางแผนโดยการเขียนสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร รวมถึงวิธีการประเมินผล ซึ่งผู้สอนหรือผู้ร่วมงานที่กำหนดไว้ในสัญญาจะเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของผลงานกับเป้าหมายที่กำหนดไว้

2. รูปแบบการทำงานตัวต่อตัว (one-to-one learning) เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนทำงานเป็นคู่ โดยทั้งคู่จะช่วยอำนวยความสะดวกให้กันและกันในการทำงาน

3. รูปแบบการวางแผนการทำงานโดยผู้เรียน (student planned courses) การวางแผนการเรียนแบบนี้ ผู้เรียนจะทำงานเป็นกลุ่มในการริเริ่มโครงการ และนำสู่การปฏิบัติด้วยตัวของผู้เรียนเอง

4. รูปแบบระบบสนับสนุนจากเพื่อน (peer support systems) รูปแบบการเรียนแบบนี้ ผู้เรียนที่เริ่มเรียนจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้เรียนที่เคยเรียนมาแล้ว หรือผู้เรียนที่มีประสบการณ์มากกว่า

5. รูปแบบการร่วมมือกันประเมิน (collaborative assessment) การเรียนในรูปแบบนี้ ผู้เรียนจะร่วมมือกันในการกำหนดเกณฑ์การประเมิน และมีการตัดสินโดยผู้เรียนด้วยกันเอง

โกรว์ (Grow, 1991: 144-145, อ้างถึงในวุทธิศักดิ์ โภชนกุล, สืบค้นข้อมูลจาก <http://www.pochanukul.com/?p=40> เข้าถึงเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2558 และฉลวย ม่วงพรวน, 2553, หน้า 35-36) เสนอรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองตามขั้นตอน (staged self-directed learning model: SSDL) โดยระดับความสามารถในการเรียนด้วยตนเองมี 4 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำโดยการสอนให้ความรู้ บรรยาย อธิบาย หรือให้ลองฝึกหัด ซึ่งผู้เรียนยังไม่สามารถเรียนได้ด้วยตนเอง เป็นขั้นตอนที่ช่วยผู้เรียนตั้งเป้าหมายในการเรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนค้นพบตนเอง

ขั้นตอนที่ 2 เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนเป็นผู้จูงใจ กระตุ้นผู้เรียนในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งผู้เรียนจะเริ่มมีความสนใจในการเรียนด้วยตนเองมากขึ้น และสามารถเพิ่มความสนใจในการเรียนรู้ด้วยตนเองเมื่อได้รับการยกย่องหรือกระตุ้นจากผู้สอน

ขั้นตอนที่ 3 เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนเริ่มเรียนได้ด้วยตนเอง เริ่มเข้าไปเกี่ยวข้องกับบทเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียนด้วยตนเอง แต่ยังต้องการให้ผู้สอนช่วยเหลือในกระบวนการเรียน โดยผู้สอนเป็นผู้จัดหาแหล่งความรู้และสอนวิธีในการเข้าถึงแหล่งความรู้ให้แก่ผู้เรียน

ขั้นตอนที่ 4 เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเองมากกว่าขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนมีความตั้งใจรับผิดชอบในการเรียน กำหนดทิศทาง และกำหนดผลที่ได้รับจากการเรียนด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นที่ปรึกษา มอบหมายงาน และประเมินผลให้กับผู้เรียน

จากรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง 4 ขั้นตอนดังกล่าวข้างต้น จะเห็นถึงบทบาทของผู้เรียนและผู้สอนในแต่ละขั้นตอนที่แตกต่างกัน โดยในขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนยังไม่สามารถที่จะเรียนได้ด้วยตนเอง ผู้สอนจึงเป็นผู้สอนและฝึกให้กับผู้เรียนในระยะเริ่มแรก ในขั้นตอนที่ 2 เมื่อผู้เรียนเริ่มมีความสนใจในการเรียนรู้ด้วยตนเอง บทบาทของผู้สอนจึงเป็นผู้จูงใจและนำทางในการเรียนด้วยตนเองให้กับผู้เรียนไปสู่สิ่งที่ผู้เรียนสนใจ ในขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนเริ่มเรียนได้ด้วยตนเอง ผู้สอนจึงลดบทบาทเป็นผู้ช่วยเหลือผู้เรียนในกระบวนการเรียน และในขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนได้ด้วยตนเองมากที่สุด ผู้สอนจึงเป็นที่ปรึกษาในการเรียนด้วยตนเองของผู้เรียน

จากรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองที่กล่าวมาข้างต้น มีทั้งแนวคิดที่เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้นเป็นกระบวนการ รูปแบบการเรียนรู้ลักษณะนี้จะเน้นการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้เข้าไปมีประสบการณ์ในการเรียนรู้ด้วยตนเองมากที่สุด ส่วนแนวคิดที่เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นทั้งกระบวนการและลักษณะส่วนบุคคล รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองจะเป็นการผสมผสานระหว่างกระบวนการเรียนกับลักษณะการเรียนของผู้เรียน ซึ่งไม่ว่ารูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองจะเป็นแนวคิดแบบไหน ล้วนต่างเน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองทั้งสิ้น

5. ทฤษฎีการเรียนรู้

ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้เป็นการบอกถึงกฎเกณฑ์ หลักการทั่วไปที่สามารถอธิบายกระบวนการเรียนรู้ให้เข้าใจได้ดี ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่สามารถนำมาสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองได้นั้นมีหลายทฤษฎี ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบพุทธิปัญญา (Cognitive Learning Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบพุทธิปัญญา หรือทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ เป็นทฤษฎีที่เน้นกระบวนการทางสติปัญญาหรือความคิดความเข้าใจของผู้เรียน ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับกระบวนการทางความคิดของมนุษย์ โดยมองว่าการเรียนรู้ของมนุษย์เกิดจากการสะสมข้อมูล การสร้างความหมาย ความสัมพันธ์ของข้อมูล และการดึงข้อมูลมาใช้ในการกระทำหรือแก้ปัญหา การเรียนรู้จึงเป็นกระบวนการทางสติปัญญาที่จะสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้เรียน ซึ่งกระบวนการทางสติปัญญาเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับกระบวนการทางสมอง โดยเริ่มตั้งแต่ความใส่ใจ การรับรู้ การจดจำ การจินตนาการหรือการวาดภาพในใจ การแก้ปัญหา การสื่อสารแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการจัดกระทำข้อมูล การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีนี้จึงให้ความสำคัญกับกระบวนการทางสมอง ซึ่งสามารถอธิบายกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์ (ฉลวย ม่วงพรวน, 2553, หน้า 18-19 และ ชุติพร สว่างเนตร, 2553, หน้า 24)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้แนวมนุษยนิยม (Humanism Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้แนวมนุษยนิยม เป็นทฤษฎีที่เน้นการเรียนรู้ที่เป็นการพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ โดยทฤษฎีนี้มองว่า มนุษย์ทุกคนเป็นคนดีโดยกำเนิด ทุกคนต้องการกระทำในสิ่งที่ดี ต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเองให้สูงสุด ซึ่งมนุษย์เมื่อได้รู้จักตนเองตามสภาพความเป็นจริงแล้ว จะสามารถพัฒนาตนเองไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ การเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีนี้จึงนิยมนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เป็นอิสระ ไม่มีกฎเกณฑ์บังคับ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ผู้เรียนทำกิจกรรมตามความสนใจและความสามารถของตน รวมถึงการประเมินตนเองด้วย (ฉลวย ม่วงพรวน, 2553, หน้า 17 และ ชุติพร สว่างเนตร, 2553, หน้า 26)

3. ทฤษฎีการเรียนรู้แนวการสร้างความรู้ (Constructivism Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้แนวการสร้างความรู้เป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการและวิธีการสร้างความรู้ความเข้าใจจากประสบการณ์ โครงสร้างทางสติปัญญา และความเชื่อ โดยทฤษฎีนี้มองว่า มนุษย์มีโลกที่สร้างขึ้นด้วยความคิดของตนเอง และสมองเป็นเครื่องมือมนุษย์ใช้ในการแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ ซึ่งการแปลความหมายของมนุษย์ขึ้นอยู่กับ การรับรู้ ประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการ ความสนใจ และภูมิหลัง โดยอาจมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล (ฉลวย ม่วงพรวน, 2553, หน้า 23)

4. ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory)

ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดระบบความรู้ที่เป็นเครือข่ายซับซ้อนภายในโครงสร้างของสติปัญญามนุษย์ อันทำให้เห็นถึงความเข้าใจในโลกของมนุษย์ ซึ่งในการเรียนรู้ด้วย

ตนเองนั้น ทฤษฎีนี้มองว่า การให้ความรู้เบื้องต้นแก่ผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็น เนื่องจากปัญหาและอุปสรรคในการเรียนมาจากการขาดความรู้เบื้องต้นนั่นเอง โดยผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนสร้างโครงสร้างความรู้และเชื่อมโยงความคิดเข้าด้วยกัน ซึ่งความรู้เดิมจะเป็นสิ่งจำเป็นในการทำความเข้าใจสิ่งใหม่ อันนำไปสู่โครงสร้างความรู้ที่เปลี่ยนแปลงไปตามการเรียนรู้สิ่งใหม่ นั่นคือ โครงสร้างความรู้จะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาตามข้อมูลที่ได้รับ จะเกิดขึ้นใหม่เมื่อมีข้อมูลนำเข้าปรากฏขึ้น และผู้เรียนต้องการจะสร้างแนวคิดใหม่ (ฉลุย ม่วงพรวน, 2553, หน้า 22-23)

5. ทฤษฎีกระบวนการทางสมองในการประมวลข้อมูล (Information Processing Theory)

ทฤษฎีกระบวนการทางสมองในการประมวลข้อมูลเป็นทฤษฎีที่เน้นเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาสติปัญญาของมนุษย์ ให้ความสำคัญเกี่ยวกับกระบวนการคิด สนใจเกี่ยวกับการทำงานของสมองมนุษย์ ทฤษฎีนี้มองว่า การทำงานของสมองมนุษย์คล้ายคลึงกับการทำงานของคอมพิวเตอร์ โดยมีการนำข้อมูลเข้า การเข้ารหัส และการแสดงผล (ฉลุย ม่วงพรวน, 2553, หน้า 19)

จากทฤษฎีการเรียนรู้ดังกล่าวข้างต้น ล้วนเป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการเรียน จึงสามารถนำมาใช้เป็นหลักการ เป็นแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนาเรียนรู้ด้วยตนเองได้

สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเกี่ยวกับภาษาจีน

1. เว็บไซต์ (Website)

อาจบดินทร์ ผ่องพันธุ์งาม (สืบค้นข้อมูลจากhttp://potogusdearth.blogspot.com/2012/08/ict-information-ict-ict-ict-it-system-1_8.html เข้าถึงเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2558) กล่าวถึงเว็บไซต์ (Web site) ว่า เว็บไซต์เป็นแหล่งความรู้หรือข้อมูลข่าวสารที่ถูกเก็บไว้บนระบบเน็ตเวิร์กออนไลน์ที่เรียกว่า อินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดบนโลกนี้ ถ้าคอมพิวเตอร์เชื่อมต่อไว้กับระบบอินเทอร์เน็ต จะสามารถเข้าชมเว็บไซต์ผ่านทางซอฟต์แวร์ที่เรียกว่า เว็บเบราว์เซอร์ โดยเรียกเว็บแต่ละเว็บว่าโฮมเพจ และสามารถเข้าโฮมเพจผ่านทางเว็ลด์ไวด์เว็บ (World Wide Web, WWW, W3) ได้ ซึ่งเว็บ (Web) ประกอบด้วยโฮมเพจ (Homepage) คือ หน้าแรกของเว็บไซต์ ถ้าเปรียบกับหนังสือ คือ หน้าสารบัญ
เว็บเพจ (Web Page) คือ เนื้อหาของเว็บไซต์ทุกหน้า ถ้าเป็นหนังสือ คือ หน้าหนังสือที่เราเปิดไปเพื่อที่จะอ่าน

เว็บไซต์ (Web site) คือ ทั้งหมดและทุกส่วนของเว็บ ถ้าเป็นหนังสือ คือ หนังสือทั้งเล่ม

เว็บไซต์เกี่ยวกับภาษาจีนที่สามารถเรียนรู้ภาษาจีนได้ด้วยตนเองมีหลายประเภท เช่น เว็บไซต์ข่าว เว็บไซต์พจนานุกรม เป็นต้น มีตัวอย่างเว็บไซต์ดังนี้

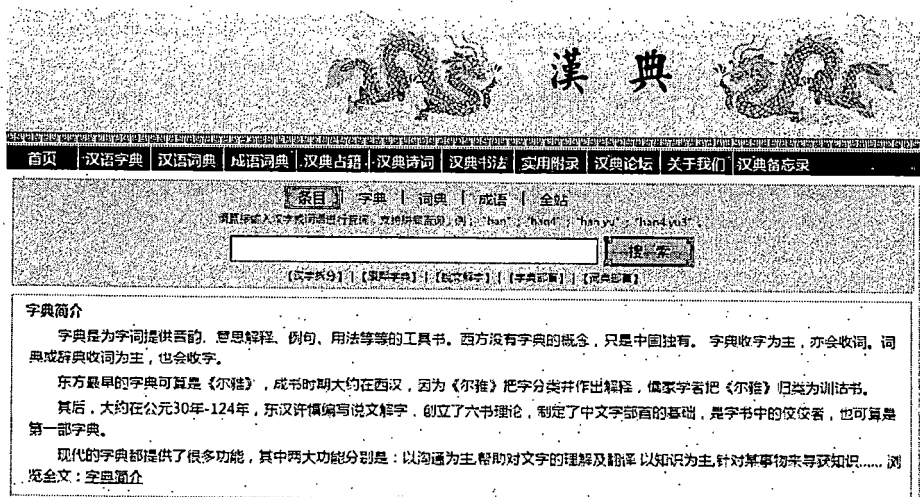
1. เว็บไซต์ข่าว เป็นเว็บไซต์ที่นำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นรายวัน ทั้งในและต่างประเทศ หรือนำเสนอสิ่งที่เป็นที่สนใจของสังคมในขณะนั้น ผู้เรียนสามารถรับรู้ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นปัจจุบันได้จากเว็บไซต์ข่าว การเรียนรู้จากเว็บไซต์นอกจากจะเป็นการฝึกฝนการใช้ภาษาแล้ว ยังได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ด้วย ดังภาพ

ภาพ 2 เว็บไซต์ข่าว

(<http://news.sina.com.cn/>)

2. เว็บไซต์พจนานุกรม เป็นเว็บไซต์ที่เป็นเครื่องมือในการช่วยเรียนภาษาจีน ผู้เรียนสามารถค้นหาความหมายของตัวอักษรจีนทีละตัว หรือค้นหาความหมายภาษาจีนเป็นคำ สำนวนก็ได้ ดังภาพ

ภาพ 3 เว็บไซต์พจนานุกรม

(<http://www.zdic.net/z/>)

2. หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book)

อาจบดินทร์ ผ่องพันธ์งาม (สืบค้นข้อมูลจากhttp://potogusdearth.blogspot.com/2012/08/ict-information-ict-ict-ict-it-system-1_8.html เข้าถึงเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2558) กล่าวถึงหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) ไว้ว่า หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-Book) ย่อมาจากคำว่า Electronic Book หมายถึง หนังสือที่สร้างขึ้นด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ มีลักษณะเป็นเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถอ่านเอกสารผ่านทางหน้าจอคอมพิวเตอร์ ทั้งในระบบออฟไลน์ และออนไลน์ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์สามารถแทรกภาพ เสียง ภาพเคลื่อนไหว แบบทดสอบ และสามารถสั่งพิมพ์เอกสารที่ต้องการออกทางเครื่องพิมพ์ได้ นอกจากนี้ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ยังสามารถปรับปรุงให้ทันสมัยได้ตลอดเวลา ซึ่งไม่เหมือนหนังสือธรรมดาทั่วไป ส่วนวิธีการประยุกต์ใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) ในการเรียนรู้ มีดังนี้

1. ผู้ใช้สามารถอ่านหนังสือได้ในทุกที่ ทุกเวลาที่ต้องการเรียนรู้
2. ผู้สอนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยกำหนดเป็นเอกสารการสอนในรายวิชาต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านได้ทุกที่ที่มีการเชื่อมโยงอินเทอร์เน็ต ถ้าผู้เรียนมีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพาสามารถดาวน์โหลดเก็บไว้ในเครื่องได้ ทำให้ไม่สิ้นเปลืองกระดาษ

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) ภาษาจีนมีแบบให้ดาวน์โหลดฟรี ผู้เรียนสามารถดาวน์โหลดมาเรียนได้ ตัวอย่างเช่น

 中国华文教育网
Overseas Chinese Language
and Culture Education Online

您的位置: 首页 · 华文教材 · 教材下载 · 汉语 / 《汉语》教材 · 《汉语》教材第一册

《汉语》教材第一册单课下载

2007年08月30日

第一课 你好	第二课 我爱爸爸妈妈
第三课 爸爸是老师	第四课 你叫什么名字
第五课 我爱我家	第六课 哥哥去学校
第七课 我们上课吧	第八课 我们吃午饭
第九课 小华打球	第十课 我的一天
第十一课 这是我的书	第十二课 我有两本书
第十三课 你家有电脑吗	第十四课 书在书架上
第十五课 我的房间	

【来源: 中国华文教育网】

ภาพ 4 หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ภาษาจีน

(http://www.hwjyw.com/textbooks/downloads/hanyu/student_books/1/200708/t20070831_5759.shtml)

3. บทเรียนออนไลน์ (e-learning)

บทเรียนออนไลน์ (e-learning) เป็นการเรียนการสอนผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ตหรืออินทราเน็ต เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามความสามารถและความสนใจของตนเอง (ชูลีพร สว่างเนตร, 2553, หน้า 44)

อติชาติ หาญชาญชัย (สืบค้นข้อมูลจาก <http://www.thaiall.com/internet/internet11.htm> เข้าถึงเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2558) กล่าวถึงองค์ประกอบของบทเรียนออนไลน์ (e-Learning) ไว้ดังนี้

1. ระบบจัดการการศึกษา (Education Management System) ระบบต้องมีการจัดการ เพื่อทำหน้าที่ควบคุม ประสานงาน ให้ระบบสามารถดำเนินไปได้อย่างถูกต้อง องค์ประกอบนี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด เพราะทำหน้าที่ในการวางแผน กำหนดหลักสูตร ตารางเวลา แผนด้านบุคลากร แผนงาน บริการ แผนด้านงบประมาณ แผนอุปกรณ์เครือข่าย และแผนประเมินผลการดำเนินงาน

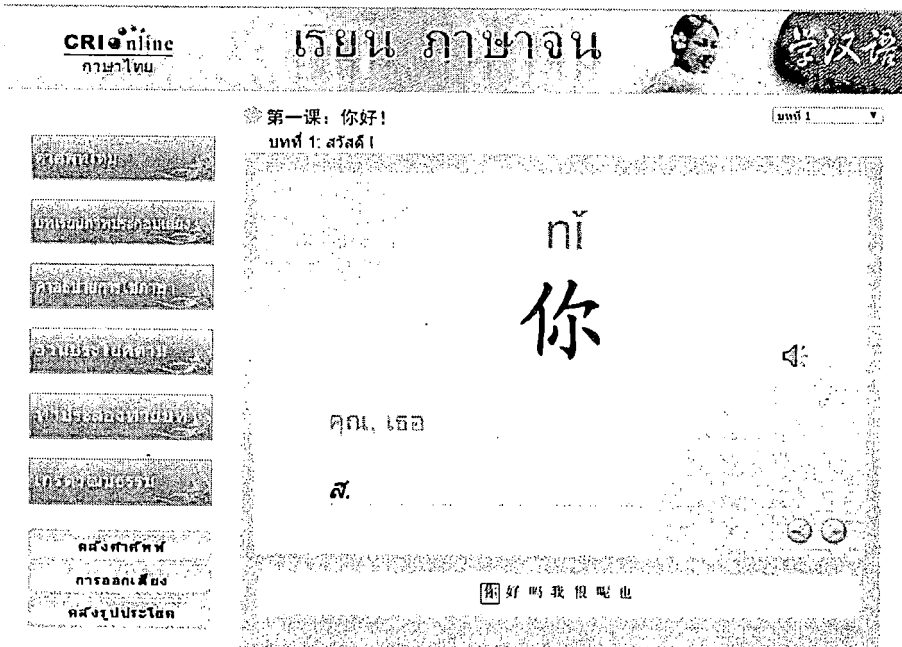
2. เนื้อหารายวิชา (Contents) เป็นหน้าที่ของผู้ที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้สอน คือ การเขียนคำอธิบายรายวิชา การวางแผนการสอนให้เหมาะสมกับเวลา ตรงกับความต้องการของสังคม สร้างสื่อการสอนที่เหมาะสม แบ่งบทเรียนเป็นบท มีการมอบหมายงานเมื่อจบบทเรียน และทำสรุปเนื้อหาไว้ตอนท้ายของแต่ละบท พร้อมแนะนำแหล่งอ้างอิงเพิ่มเติมที่สามารถศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมได้

3. สามารถสื่อสารระหว่างผู้เรียนและผู้สอนหรือระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ทุกคนในชั้นเรียนสามารถติดต่อสื่อสารกัน เพื่อหาข้อมูล ช่วยเหลือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือตอบข้อซักถาม เพื่อให้การศึกษาเกิดประสิทธิผลสูงสุด

4. วัดผลการเรียน (Evaluation) งานที่ผู้สอนมอบหมายหรือแบบฝึกหัดท้ายบท จะทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์และเข้าใจเนื้อหาในวิชาที่เรียนมากขึ้นจนสามารถนำไปประยุกต์และแก้ปัญหาในอนาคตต่อไปได้

ปัจจุบันเว็บไซต์ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาจีนมีจำนวนมาก ผู้ที่สนใจสามารถเข้าไปเรียนภาษาจีนได้ตามความต้องการของตนเอง ตัวอย่างเช่น

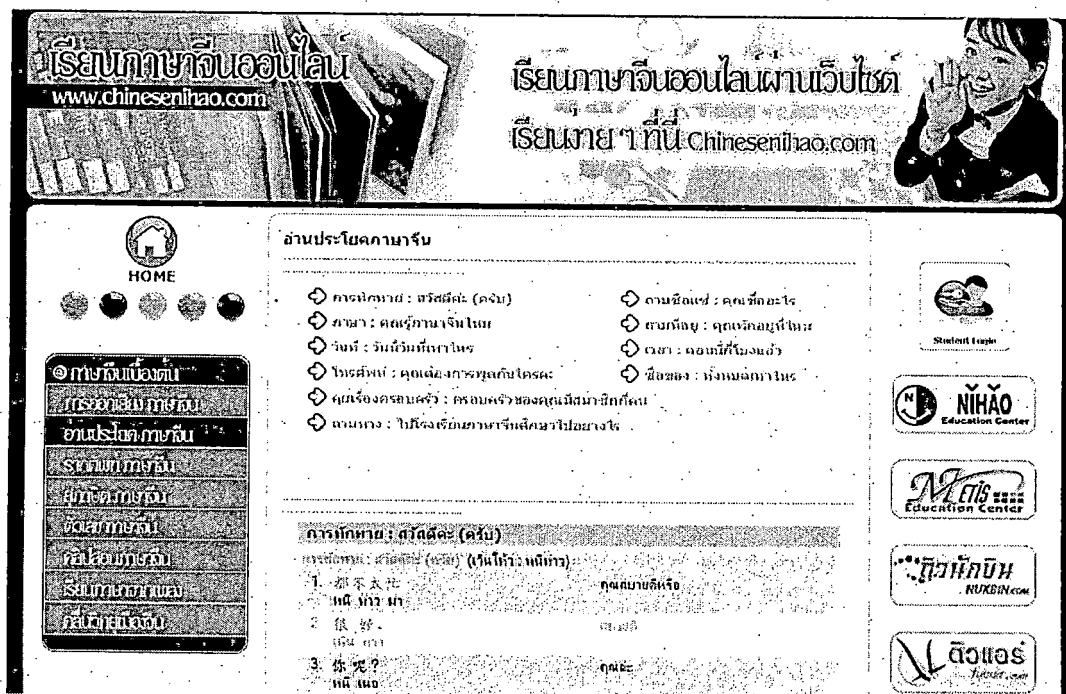
1. เว็บไซต์ “CRI Online” <http://thai.cri.cn/learnchinese/> เป็นเว็บไซต์ที่มีบทเรียนภาษาจีนกลางออนไลน์สองภาษา คือ ภาษาไทยและภาษาจีน โดยโครงสร้างบทเรียนประกอบด้วย คำศัพท์ใหม่ คำอธิบายการใช้ภาษา ทำประลองท้ายบท การออกเสียง คลังรูปประโยค บทเรียนภาพประกอบเสียง อ่านประโยคตาม เกร็ดวัฒนธรรม และคลังคำศัพท์ มีบทเรียนทั้งหมด 30 บท
ดั่งภาพ

ภาพ 5 บทเรียนภาษาจีนออนไลน์

(<http://thai.cri.cn/learnchinese/lesson01/1.html>)

2. เว็บไซต์ “เรียนภาษาจีนออนไลน์” <http://www.chinesenihao.com/> เป็นเว็บไซต์แนะนำความรู้ภาษาจีนเบื้องต้น เกี่ยวกับการออกเสียง การอ่านประโยค รากศัพท์ สุภาษิต ตัวเลข อีกทั้งยังมีคลิปสอนภาษาจีน การเรียนภาษาจีนจากเพลง และมีลิงค์แนะนำคลื่อนิทยของจีนด้วย ดังภาพ

ภาพ 6 การอ่านประโยคภาษาจีน

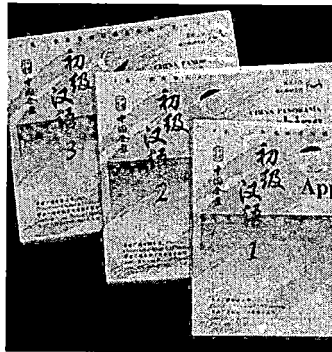
(<http://www.chinesenihao.com/reading.html>)

4. แผ่นซีดี (CD) วีซีดี (VCD) หรือดีวีดี (DVD)

การใช้แผ่นซีดี (CD) วีซีดี (VCD) หรือดีวีดี (DVD) ในการเรียนการสอนนั้น อันดับแรกต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างของแผ่นซีดี (CD) วีซีดี (VCD) หรือดีวีดี (DVD) ก่อน ซึ่งแผ่นซีดี (CD) นั้นย่อมาจาก คอมแพ็คดิสก์ (Compact Disc) เป็นแผ่นเก็บข้อมูลดิจิทัลในรูปแบบของการบันทึกเสียง ส่วนแผ่นวีซีดี (CD) หรือวีดีโอซีดี (Video CD) เป็นการจัดเก็บภาพเคลื่อนไหวลงในแผ่นซีดี รูปลักษณะเหมือนกับแผ่นซีดี สามารถเล่นได้ด้วยเฉพาะเครื่องเล่นเฉพาะ เครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนตัว หรือเครื่องเล่นดีวีดี เป็นต้น และแผ่นดีวีดี (DVD) นั้นย่อมาจาก ดิจิทัล วีดีโอ ดิสก์ (Digital Video Disc) เป็นแผ่นที่ใช้บันทึกข้อมูลต่าง ๆ เช่น ภาพยนตร์ โดยให้คุณภาพของภาพและเสียงที่ดี ซึ่งแผ่นซีดี (CD) วีซีดี (VCD) หรือดีวีดี (DVD) ที่ใช้เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาจีนนั้น มีรายละเอียดดังนี้

4.1 แผ่นซีดี (CD) ที่ใช้ประกอบการเรียนภาษาจีนส่วนมากจะใช้คู่กับหนังสือเรียน หนังสือเรียนภาษาจีนมักจะมีซีดีมาพร้อมกับหนังสือ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถฝึกฟังคำศัพท์ รูปประโยค รวมถึงประโยคที่ซับซ้อนที่พบในหนังสือเรียนได้ ซึ่งเนื้อหาที่บรรจุในซีดีนั้น จะเป็นการฟังในส่วนของคำศัพท์จากบทเรียน ตัวบทเรียน แบบฝึกหัดที่ทดสอบการฟัง ดังภาพ

中国全景•初级汉语 (6张CD)

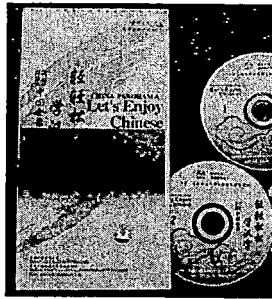

ภาพ 7 ซีดี (CD) เรียนภาษาจีน

(<http://www.mychinese.org/app/?paged=2&cat=20>)

4.2 แผ่นวีซีดี (VCD) ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาจีนมีหลากหลาย การถ่ายทอดเนื้อหาภาษาจีนผ่านแผ่นวีซีดี จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ตัวอย่างเช่น แผ่นวีซีดีที่จัดทำขึ้นมาใช้ในการเรียนตัวอักษรจีน ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างที่เป็นส่วนประกอบของตัวอักษรจีน วิธีการเขียนลำดับขีดของตัวอักษรจีน ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำตัวอักษรจีนได้ง่าย เหมาะสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่ต้องการเรียนรู้ตัวอักษรจีน รวมถึงเด็กเล็กที่เริ่มเรียนตัวอักษรจีนด้วย ดังภาพ

中国全景·轻轻松松学汉字(VCD)

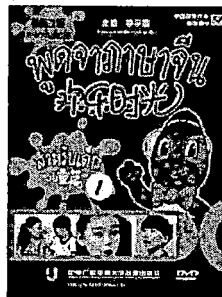

ภาพ 8 วีซีดี (VCD) เรียนภาษาจีน

(<http://www.mychinese.org/app/?paged=2&cat=20>) .

4.3 ดีวีดี (DVD) ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาจีนมีจำนวนมาก มีทั้งดีวีดีที่รวบรวมความรู้เกี่ยวกับการเรียนภาษาจีน ดีวีดีที่เป็นสื่อบันเทิงต่าง ๆ ในส่วนของดีวีดีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาจีนนั้น ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาจีนจากการดูภาพเคลื่อนไหว ฟังเสียง เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาเรื่องราวต่าง ๆ ที่บรรจุไว้ในดีวีดี ตัวอย่างเช่น ดีวีดี “พูดจาภาษาจีน” เป็นดีวีดีที่ขึ้นมาให้กับเด็กคนไทยที่อายุระหว่าง 5-8 ขวบ เพื่อใช้ในการเรียนภาษาจีน บทเรียนเป็นมีลักษณะเป็นภาพเคลื่อนไหว มีเพลงสอดแทรก ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนภาษาจีนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ดังภาพ

欢乐时光·儿童篇 (泰语版) 1 (2张 DVD)

ภาพ 9 ดีวีดี (DVD) เรียนภาษาจีน

(<http://www.mychinese.org/app/?paged=3&cat=20>)

5. แอปพลิเคชัน (Application)

การเรียนภาษาจีนผ่านแอปพลิเคชันด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่อำนวยความสะดวกให้กับผู้ที่เริ่มต้นศึกษาภาษาจีนด้วยตนเองเป็นอย่างมาก ซึ่งแอปพลิเคชันที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาจีนสามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้และฝึกฝนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในการเรียนภาษาจีนพื้นฐานในเบื้องต้นด้วยตนเองได้ ตัวอย่างเช่น

1. แอปพลิเคชันเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการฟัง : Pinyin Trainer

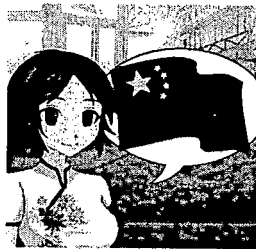

ภาพ 10 แอปพลิเคชัน Pinyin Trainer

(<https://itunes.apple.com/us/app/pinyin-trainer-by-trainchinese/id376797304?mt=8>)

เป็นแอปพลิเคชันในการฝึกฟังเสียงพินอิน ผู้เรียนสามารถฟังเสียงพินอินภาษาจีนได้จากตารางพินอินทุกคำ และสามารถเลือกได้ว่าจะฝึกฝนการฟังเสียงพินอินคำเดี่ยวหรือคำผสม เมื่อฝึกฟังแล้วยังมีแบบทดสอบการฟังเสียงพินอินอีกด้วย

2. แอปพลิเคชันเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูด : Study Chat Chinese

ภาพ 11 แอปพลิเคชัน Study Chat Chinese

(<https://itunes.apple.com/us/app/studychat-chinese/id558700729?mt=8>)

เป็นแอปพลิเคชันในการฝึกพูดภาษาจีน มีภาพสีสันสวยงาม และมีเสียงการสนทนา สถานการณ์ต่าง ๆ ประกอบให้ผู้เรียนได้ฝึกฟังและพูดตาม ซึ่งผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของบทสนทนาได้โดยง่าย

3. แอปพลิเคชันเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่าน : Chinese Textbook Reading

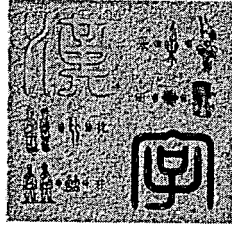

ภาพ 12 แอปพลิเคชัน Chinese Textbook Reading

(<https://itunes.apple.com/us/app/chinese-textbook-reading/id509919232?mt=8>)

เป็นแอปพลิเคชันที่รวบรวมเนื้อหาจากหนังสือของ PEP, Jiangsu และ Beijing Normal University ผู้เรียนสามารถฝึกอ่านภาษาจีนจากเนื้อหาที่หลากหลายเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านในระดับต้น และระดับกลางได้

4. แอปพลิเคชันเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการเขียน : Hanzi From To

ภาพ 13 แอปพลิเคชัน Hanzi From To

(<https://itunes.apple.com/us/app/hanzi-from-to/id378716664?mt=8>)

เป็นแอปพลิเคชันในการฝึกขีดเขียนตัวอักษรจีน รู้จักตัวอักษรจีน แอปพลิเคชันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจถึงวิวัฒนาการของตัวอักษรจีนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ที่มาจากการเลียนแบบอักษรภาพ เมื่อผู้เรียนเข้าใจวิวัฒนาการของตัวอักษรจีนแล้ว จะทำให้สามารถจดจำความหมายของตัวอักษรแต่ละตัวได้ง่ายขึ้น

สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเกี่ยวกับภาษาจีนในปัจจุบันมีหลากหลาย มีทั้งเว็บไซต์ (Website) หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) บทเรียนภาษาจีนออนไลน์ (e-learning) แผ่นซีดี (CD) วีซีดี (VCD) ดีวีดี (DVD) หรือแอปพลิเคชัน (Application) สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเหล่านี้ช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษาจีนให้แก่ผู้เรียนอย่างมาก ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาจีนได้ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ สามารถเสริมความรู้ภาษาจีนเพิ่มเติมจากที่เรียนในชั้นเรียน หรือสามารถเรียนรู้ภาษาจีนในสิ่งที่ยังไม่ได้เรียนจากในห้องเรียนได้ด้วย เห็นได้ว่า ความทันสมัยทางเทคโนโลยีช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองมากขึ้น ซึ่งมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้และเพิ่มพูนทักษะทางภาษาจีนได้เป็นอย่างดี

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสาขาวิชาภาษาจีน

สาขาวิชาภาษาจีน เป็นหนึ่งสาขาวิชาที่สังกัดในภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งการเรียนการสอนของสาขาวิชาภาษาจีนนั้น เริ่มเปิดสอนเป็นวิชาเลือกเสรีก่อนเป็นอันดับแรก ในปี พ.ศ. 2535 เปิดสอนเป็นวิชาโทในปี พ.ศ. 2537 และเปิดสอนเป็นวิชาเอกครั้งแรกในปี พ.ศ. 2538 ชื่อหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ซึ่งหลักสูตรนี้เปิด

สอนมาเป็นระยะเวลากว่า 20 ปีแล้ว การเรียนการสอนภาษาจีนในหลักสูตรเน้นการพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านการใช้ภาษาจีนเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน รวมทั้งเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับประเพณี วัฒนธรรม สภาพการเมืองการปกครอง สังคม เศรษฐกิจของจีน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจรอบด้านเกี่ยวกับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนในหลักสูตรนี้สามารถประกอบอาชีพตามบริษัทร่วมทุนระหว่างประเทศ หรือบริษัทต่าง ๆ ที่ต้องการผู้มีความรู้ความสามารถทางภาษาจีนทั้งในหน่วยงานภาครัฐและเอกชน หรือประกอบอาชีพนักแปล ล่าม มัคคุเทศก์ เป็นต้น ปัจจุบันมีอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีนที่เป็นชาวไทยจำนวน 5 คน และเป็นชาวต่างชาติจำนวน 2 คน มีนิสิตที่เรียนภาษาจีนเป็นสาขาวิชาเอกในปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งสิ้น 113 คน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ทั้งในประเทศและต่างประเทศมีดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

ภัทรพร หอมสมบัติ (2554) ศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติของนักศึกษาในการฝึกการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจพฤติกรรมและทัศนคติของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี จำนวน 4 คน ที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 102 : ทักษะและกลยุทธ์ภาษาอังกฤษ เครื่องมือในการวิจัย คือ การสัมภาษณ์กึ่งรูปแบบ ซึ่งเป็นลักษณะการสนทนาอย่างไม่เป็นทางการ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างตอบได้อย่างเป็นอิสระ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ พบว่า นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อวิธีเลือกหัวข้อ และการจับกลุ่มทำงาน โดยการเลือกสมาชิกกลุ่มเอง นักศึกษาพอใจที่ได้เลือกสมาชิกกลุ่มเอง เช่นเดียวกับการรับคำปรึกษาและคำแนะนำแนวทางการทำงานจากผู้สอน ยิ่งไปกว่านั้น ยังตระหนักว่า การรายงานปากเปล่าเป็นการเสริมโอกาสให้ได้ฝึกทักษะการพูดด้วยตนเอง เป็นที่น่าสังเกตว่านักศึกษาให้ความสำคัญกับขั้นตอนการทำงานมากกว่าวัตถุประสงค์ในการทำงาน นักศึกษาบางคนมีปัญหาด้านการทำงานเป็นทีม การจัดสรรเวลาและการประเมินงาน ปัญหาอีกประการหนึ่งของนักศึกษา คือ ความสามารถทางด้านภาษาของสมาชิกในกลุ่ม นอกจากนี้ผลจากการศึกษายังพบว่า บทบาทของผู้สอนมีความสำคัญมาก ในการชี้แจงวัตถุประสงค์ของงาน และการฝึกให้ผู้เรียนตั้งวัตถุประสงค์ในการทำงานเอง นักศึกษาควรได้รับการฝึกให้รู้จักวางแผนขั้นตอนในการทำงานอย่างรอบคอบ โดยคำนึงถึงการจัดการด้านเวลาและในการให้

คำปรึกษา ผู้เรียนควรได้รับแนวทางเกี่ยวกับการประเมินชิ้นงาน และการประเมินตนเองด้วย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

บุบผา อยู่ทรัพย์ (2555) ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาผ่านการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาไทย ระดับอุดมศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้ของ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ คู่มือนักศึกษาให้ความรู้ด้านกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และแบบสอบถามประเมินค่าห้าระดับของไคเคอร์ทเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง จำนวน 30 ข้อ ซึ่งพัฒนาโดยผู้วิจัย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยประกอบด้วยนักศึกษาหลักสูตรอื่น ๆ ที่มีใช้เอกภาษาอังกฤษจำนวน 648 คน (เพศหญิง จำนวน 391คน เท่ากับร้อยละ 60.34 และเพศชาย จำนวน 257 คน เท่ากับร้อยละ 39.66) ขนาดกลุ่มตัวอย่างกำหนดจากตารางสำเร็จรูปของทาโรยามาเน จากกลุ่มนักศึกษาที่ลงทะเบียนวิชานี้ทั้งหมดจำนวน 2,620 คน การเก็บข้อมูลประกอบด้วยการแจกแบบสอบถาม 2 ครั้ง เพื่อวัดระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้คู่มือนักศึกษา ซึ่งแจกนักศึกษาหลังการเก็บข้อมูลครั้งแรก และมีการเปรียบเทียบระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองทั้งก่อนและหลังการใช้คู่มือนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวม นักศึกษามีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับต่ำ ก่อนการใช้คู่มือนักศึกษา แต่ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาหลังการใช้คู่มือนักศึกษา เพิ่มขึ้นเป็นระดับปานกลาง และผลวิจัยยืนยันว่า ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้คู่มือนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 สรุปได้ว่า การสอนกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่นักศึกษาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองให้นักศึกษาได้

ภทรียา วิสัยจร และบ็อบ เทรอเมน (2551) ได้ศึกษาเรื่องทัศนคติของนักศึกษาไทยที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยศึกษาทัศนคติของนักศึกษาไทยที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์ที่นักศึกษาใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองในการศึกษาในมหาวิทยาลัย และพบว่านักศึกษามีความไม่พอใจกับการเรียนแบบดั้งเดิมที่มีผู้สอนเป็นผู้ควบคุมกระบวนการเรียนการสอนทั้งหมด ในขณะที่มีความพร้อมที่จะทดลองวิธีการเรียนการสอนแบบอื่นที่จะช่วยให้การเรียนของตนมีความก้าวหน้ายิ่งขึ้น ผลของการศึกษานี้มีประเด็นเสนอในทางปฏิบัติสำหรับนักศึกษาไทย ผู้สอน ผู้บริหาร และผู้สร้างหลักสูตร ในการนำเอากลวิจากปรีบท

การศึกษาอื่นมาใช้ในกรอบวัฒนธรรมไทย

อัญชลี อติแพทย์ (2554) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในพื้นที่ตำบลท่าคา อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสงคราม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหา สาเหตุ ผลกระทบของปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ และสร้างรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในพื้นที่ตำบลท่าคาอำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสงคราม โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง (In-depth Interview Semi-structure) โดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา จำนวน 15 คน นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 15 คน และผู้ให้บริการจำนวน 30 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน แล้ววิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า (1) ปัญหาหลักๆ คือ ทั้งนักท่องเที่ยวและผู้ให้บริการไม่สามารถเข้าใจซึ่งกันและกันได้ตามสาระที่ต้องการจะสื่อสาร (2) สาเหตุเกิดจากผู้ให้บริการส่วนมากมีอายุสูง จำไม่ค่อยได้ความรู้ภาษาอังกฤษน้อย ขาดความต่อเนื่องในการใช้ ไม่สนใจที่จะฝึกฝน อายุและไม่มั่นใจผลกระทบต่อการท่องเที่ยว คือ นักท่องเที่ยวไม่ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง ผู้ให้บริการขาดโอกาสในการประชาสัมพันธ์สินค้าผลิตภัณฑ์และข้อมูลที่สำคัญๆ ของชุมชน (3) รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยว จึงควรเป็นสื่อบทเรียนที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ในลักษณะของสมุดพกพาที่มีรูปภาพ คำศัพท์ภาษาอังกฤษเฉพาะด้านตามความต้องการของผู้ให้บริการและหน้าบันทึกคำศัพท์ที่ผู้ใช้พบใหม่ แล้วหาความหมายเองโดยผ่านการฝึกอบรมการใช้ก่อนแล้วนำไปใช้เอง นอกจากนี้ป้ายบอกสถานที่สำคัญของชุมชน ที่จัดทำเป็นภาษาอังกฤษก็เป็นรูปแบบการเรียนรู้ส่วนหนึ่งที่ทำให้ความรู้แก่ผู้ให้บริการได้เช่นกัน

ฐิติยา เนตรวงษ์ และคณะ (2547) ได้ศึกษาการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาโปรแกรมวิชาในคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา เจตคติต่อการนำสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาไปใช้ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ความต้องการสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง และศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามแบบตรวจรายการ และมาตราส่วนประมาณค่า และแบบสอบถามแบบปลายเปิด ผลการวิจัยพบว่า (1) สภาพการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีวัตถุประสงค์การใช้เพื่อการค้นคว้าหา

ความรู้เพิ่มเติมมากที่สุด สำหรับสื่อประเภทสื่อโสตทัศนูปกรณ์ที่มีระดับการใช้มากที่สุด คือ คอมพิวเตอร์ ส่วนสื่อประเภทสื่อโสตทัศนวัสดุที่มีการใช้ในระดั้มากที่สุด คือ อินเทอร์เน็ต (2) เจตคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษามาใช้เพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และพบว่านักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ที่สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีประโยชน์ต่อการเรียน และสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้โดยไม่จำกัดด้านเวลาและสถานที่ (3) ความต้องการสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากโดยประเด็นที่มีความต้องการมากที่สุด คือ ความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกในการสนับสนุนหรือส่งเสริมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา เช่น มีสื่อที่หลากหลายที่เหมาะสมกับผู้เรียน และมีคู่มือแนะนำการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทุกชนิดอย่างชัดเจน (4) ปัญหาและอุปสรรคในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัญหา มากที่สุดในเรื่องเครื่องคอมพิวเตอร์มีไม่เพียงพอต่อการให้บริการ วัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีไม่เพียงพอ

งานวิจัยต่างประเทศ

Hao Yongmei (2013) ได้ทำการสำรวจการเรียนภาษาจีนจากโปรแกรมในสมาร์ทโฟน โดยทำการศึกษาโปรแกรมการเรียนภาษาจีนที่ใช้ในสมาร์ทโฟน 6 โปรแกรม เพื่อทำความเข้าใจในเนื้อหาการเรียนภาษาจีนจากทั้ง 6 โปรแกรม และทำการสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนต่างชาติต่อการใช้โปรแกรม 6 โปรแกรมดังกล่าวในการเรียนภาษาจีน ผลการสำรวจพบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อโปรแกรมการเรียนภาษาจีนทั้ง 6 โปรแกรมในระดับมาก ซึ่งผู้เรียนมีความคิดว่า โปรแกรมการเรียนภาษาจีนสามารถช่วยสนองความต้องการในการเรียนรู้ภาษาจีนได้ และจากการใช้โปรแกรมการเรียนภาษาจีนนี้เอง สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านตัวอักษรจีน คำศัพท์ และการแปลในระดับที่สูงขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งเนื้อหาที่ผู้เรียนต้องการเรียนจากโปรแกรมการเรียนภาษาจีนมากที่สุดคือเนื้อหาด้านคำศัพท์ ตัวอักษรจีน และสัทอักษรจีน (พินอิน)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่องการใช้สื่อสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติและพฤติกรรม การเปรียบเทียบ ทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา และเสนอรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศใน การเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ในการศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการ เรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ส่วนการศึกษาเพื่อ เสนอรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิต ระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งมีขั้นตอนและรายละเอียด ของการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การวิจัยเชิงปริมาณ
 - 1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 1.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
 - 1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 1.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ
2. การวิจัยเชิงคุณภาพ
 - 2.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล
 - 2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
 - 2.5 การสังเคราะห์ผลการศึกษา
3. การพิทักษ์สิทธิและจริยธรรมการวิจัย

การวิจัยเชิงประมาณ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาจีนในปีการศึกษา 2557 จำนวน 113 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาจีนในปีการศึกษา 2557 โดยการสุ่มแบบแบ่งระดับชั้น (Stratified Random Sampling) ตามเกณฑ์ของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 88 คน ซึ่งมีขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. สำรวจจำนวนนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ในปีการศึกษา 2557
 2. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ตามเกณฑ์ของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan)
 3. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ และชั้นปี โดยกำหนดสัดส่วน
 4. ทำการสุมนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งระดับชั้น (Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างดังตารางที่ 1
- ตารางที่ 1 แสดงจำนวนนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ และชั้นปี

นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	ประชากร (จำนวน)	กลุ่มตัวอย่าง (จำนวน)
1. จำแนกตามเพศ		
ชาย.	15	12
หญิง	98	76
รวม	113	88

ตารางที่ 1 (ต่อ) แสดงจำนวนนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาที่เป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ และชั้นปี

นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	ประชากร (จำนวน)	กลุ่มตัวอย่าง (จำนวน)
2. จำแนกตามชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	35	27
ชั้นปีที่ 2	29	23
ชั้นปีที่ 3	32	25
ชั้นปีที่ 4	17	13
รวม	113	88

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แบบสอบถามการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเอง แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปี และข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบจำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 ทศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ข้อคำถามเป็นลักษณะแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 15 ข้อ โดยกำหนดเกณฑ์น้ำหนักของระดับทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ดังนี้

5 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นมากที่สุด

4 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นมาก

3 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นปานกลาง

2 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นน้อย

1 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบจำนวน 5 ข้อ และเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) จำนวน 10 ข้อ โดยกำหนดเกณฑ์น้ำหนักของระดับพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ดังนี้

- 5 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้มากที่สุด
- 4 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้มาก
- 3 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้ปานกลาง
- 2 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้น้อย
- 1 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้น้อยที่สุด

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือสำหรับการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัย แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะนำมาสร้างแบบสอบถาม

2. แบบสอบถามการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเอง โดยกำหนดแบบสอบถามไว้ 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนิสิต

ตอนที่ 2 ทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

ตอนที่ 3 พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

3. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเองเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 6 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิประกอบด้วย

3.1 รศ.ดร.ฉลอง ทับศรี

ศูนย์บัณฑิตศึกษาหลักสูตรนานาชาติ

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

3.2 ผศ.กุลลวัฒน์ คงประดิษฐ์	ภาควิชาสารสนเทศศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3.3 ผศ.ดร.วิไล ลีเมถาวรนันต์	ผู้อำนวยการศูนย์จีนศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา
3.4 ดร.ภูมรินทร์ ภิรมย์เลิศอมร	สาขาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3.5 ดร.อาพันธ์ชนิด เจนจิต	ภาควิชาการจัดการความรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3.6 ผศ.ดร.รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

การหาคุณภาพของเครื่องมือสำหรับการศึกษานี้ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ
2. นำข้อมูลที่ได้จากตรวจสอบแบบสอบถามของผู้ทรงคุณวุฒิมาหาค่า IOC โดยใช้ดัชนี

ความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC) การคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง ผู้วิจัยเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามฉบับนี้อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งถือว่าข้อคำถามทุกข้อสามารถนำไปดำเนินการทดลองใช้ได้

3. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนิสิตที่เรียนภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาจีนเป็นวิชาเอกจำนวน 10 คน เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ในการใช้แบบสอบถามและปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์
4. นำแบบสอบถามที่ปรับแก้จนสมบูรณ์แล้วไปทดลองใช้กับนิสิตสาขาวิชาภาษาจีนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาจีนของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน นำแบบสอบถามดังกล่าวมาหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1990) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยทำบันทึกเสนอคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลกับนิสิตระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาจีนที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ในปีการศึกษา 2557
2. ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 88 ฉบับ โดยเก็บแบบสอบถามด้วยตนเองในรายวิชาที่สอน และให้อาจารย์ท่านอื่นช่วยเก็บแบบสอบถามให้ในรายวิชาที่ไม่ได้สอน ซึ่งเก็บแบบสอบถามได้ 88 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100
3. นำแบบสอบถามที่รับคืนมาตรวจสอบหาความถูกต้องและความสมบูรณ์ พบว่าแบบสอบถามทุกฉบับมีความสมบูรณ์ สามารถนำไปวิเคราะห์ข้อมูลได้

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถามโดยวิธีทางสถิติ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. นำแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ลงรหัสแต่ละฉบับ และจัดทำตารางลงคะแนนเป็นรายชื่อให้ตรงกับรหัสของแต่ละฉบับ
2. นำข้อมูลจากตารางลงคะแนนไปประมวลผลด้วยวิธีการทางสถิติ ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรายด้านและรายชื่อ เพื่อทราบการกระจายเป็นรายข้อ ทดสอบค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองจำแนกตามเพศ วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง จำแนกตามชั้นปีของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของแต่ละชั้นปี โดยวิธีการแบบ LSD (Least Significant Difference) ของฟิชเชอร์ (Fisher) ในกรณีที่พบว่ามีความแตกต่าง (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2540)
3. นำข้อมูลค่าเฉลี่ยจากการวิเคราะห์รายด้านและรายข้อมาแปลความหมายจัดลำดับโดยใช้เกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2545) ดังนี้
 - 3.1 คะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

- คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นมากที่สุด
- คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นมาก
- คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นปานกลาง
- คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นน้อย
- คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

3.2 คะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

- คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้มากที่สุด
- คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้มาก
- คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้ปานกลาง
- คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้น้อย
- คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้น้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้ มีดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
3. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ โดยการหาค่าที (t-test)
4. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามชั้นปี โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA)
5. ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของแต่ละชั้นปี โดยวิธีการแบบ LSD (Least Significant Difference) ของฟิชเชอร์ (Fisher) ในกรณีที่พบว่ามีความแตกต่างกัน

การวิจัยเชิงคุณภาพ

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

1.1 กลุ่มสนทนากลุ่ม (Focus Groups) ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาจีนในภาคปลาย ปีการศึกษา 2557 ประกอบด้วยนิสิตชั้นปีที่ 1-4 ชั้นปีละ 3 คน รวมจำนวน 12 คน โดยวิธีการสมัครใจ (Volunteer Sampling)

1.2 กลุ่มสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์สอนเกี่ยวกับด้านพฤติกรรมศาสตร์ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านภาษาจีน ไม่น้อยกว่า 5 ปี ด้านละ 3 คน รวมจำนวน 9 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structure) โดยนำผลจากการศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์ โดยแบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ที่เป็นแนวคำถามในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ประกอบด้วยสาระ 2 ด้าน คือ

สาระที่ 1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

สาระที่ 2 พฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

ส่วนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ที่เป็นแนวคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) ประกอบด้วยสาระ 2 ด้าน คือ

สาระที่ 1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตระดับอุดมศึกษา

สาระที่ 2 รูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ถึง อาสาสมัครที่เข้าร่วมโครงการทุกท่าน เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และนำหนังสือไปให้ ด้วยตนเองในวันสัมภาษณ์ และดำเนินการนัดหมายวันเวลาในการสัมภาษณ์ล่วงหน้าทางโทรศัพท์ เพื่อนัดหมายและเตรียมความพร้อมในการดำเนินการสัมภาษณ์ (Interview) ระหว่างเดือนเมษายน - เดือน กรกฎาคม 2558 เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการโดย 4 วิธีการ คือ การวิจัยเอกสาร การสังเกต การสนทนากลุ่ม และการสัมภาษณ์เชิงลึก

2.1 การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) การวิจัยเอกสารเพื่อใช้เป็นข้อมูลและความรู้พื้นฐานในการสร้างความเข้าใจเบื้องต้น และการต่อยอดทางความคิด โดยประมวลและสังเคราะห์ ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับประเด็นศึกษาของงานวิจัยนี้จากแหล่งข้อมูลทางวิชาการต่าง ๆ อาทิ เอกสารวิชาการ งานวิจัย บทความ

2.2 การสังเกต (Observation) การสังเกตจากการสนทนากลุ่ม และสัมภาษณ์เชิงลึก โดยการสังเกตการแสดงออก กิริยาท่าทาง หรือภาษาท่าทาง ตลอดจนความสอดคล้อง หรือขัดแย้งของการแสดงออกกับคำพูด การใช้ภาษา เป็นต้น

2.3 การสนทนากลุ่ม (Focus Group) การสนทนากลุ่มโดยวิธีการสุ่มใจ (Volunteer Sampling) มาให้ข้อคิดเห็น เพื่อให้ได้ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองตามประเด็นที่ศึกษา ในส่วนของการดำเนินการสนทนากลุ่ม มีดังนี้

2.3.1 การเตรียมเครื่องมือ ผู้วิจัยจัดเตรียมเครื่องบันทึกเสียง แบบบันทึก และแบบสัมภาษณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จัดเตรียมสถานที่ พร้อมกำหนดวัน เวลาในการสนทนากลุ่ม

2.3.2 การเตรียมผู้ช่วยวิจัย ผู้วิจัยจัดให้มีผู้ช่วยวิจัยสำหรับช่วยในการจัดการสนทนากลุ่ม โดยชี้แจง อธิบายเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการจัดการสนทนากลุ่มให้ผู้ช่วยวิจัยทราบ เพื่อให้ผู้ช่วยวิจัยมีความรู้ความเข้าใจเหมือนกับผู้วิจัยได้ดำเนินการด้วยตนเอง โดยผู้ช่วยวิจัยดำเนินการเกี่ยวกับการบันทึกเสียง รวมทั้งเก็บความลับของผู้ให้ข้อมูลระหว่างการสนทนากลุ่ม

2.3.3 การสร้างสัมพันธภาพ ในการดำเนินสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยได้แนะนำตัวผู้วิจัยต่อผู้ให้ข้อมูล รวมทั้งได้แนะนำเกี่ยวกับประสบการณ์ของผู้วิจัย ซึ่งผู้ให้ข้อมูลทุกท่านยินดีให้ความร่วมมือในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.3.4 การแจ้งรายละเอียดในการดำเนินการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้แจ้งให้ผู้ให้ข้อมูลทราบเกี่ยวกับจรรยาบรรณและจริยธรรมของนักวิจัยและการพิทักษ์สิทธิ์ของอาสาสมัครที่ให้ข้อมูล วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนการขออนุญาตในการบันทึกเสียง และการจัดบันทึกข้อมูล ซึ่งข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลให้มานั้นจะไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูลแต่อย่างใด

2.3.5 การสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผู้วิจัยจัดสนทนากลุ่มกับนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1-4 ชั้นปีละ 3 คน รวมจำนวน 12 คน เพื่อยืนยันข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม และให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง เมื่อวันที่ 22 เมษายน 2558 เวลา 16.00-18.00 น.

2.3.6 ผู้ให้ข้อมูลเข้าร่วมสนทนากลุ่มด้วยความสมัครใจ โดยมีผู้เข้าให้ข้อมูลในการทำวิจัยครั้งนี้ จำนวน 12 คน ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงรายชื่อ (นามสมมุติ) ของอาสาสมัครที่ให้ข้อมูลในการสนทนากลุ่ม

รหัส	อาสาสมัครที่ให้ข้อมูล (นามสมมุติ)	ชั้นปี
STUDENT_01	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1	1
STUDENT_02	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2	1
STUDENT_03	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3	1
STUDENT_04	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4	2
STUDENT_05	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5	2
STUDENT_06	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6	2
STUDENT_07	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7	3
STUDENT_08	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8	3
STUDENT_09	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9	3
STUDENT_10	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10	4
STUDENT_11	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11	4
STUDENT_12	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12	4

โดยผู้วิจัยจะถามคำถามอาสาสมัครที่เข้าให้ข้อมูลในการสนทนากลุ่มทั้ง 12 ท่าน โดยเรียงคำถามจากคำถามที่เป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป ง่ายต่อการเข้าใจ และสร้างบรรยากาศให้คุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัยกับ

อาสาสมัครที่เข้าร่วมสนทนา แล้วจึงวกเข้าสู่คำถามหลักหรือคำถามเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่ได้เตรียมไว้ แล้วจึงจบด้วยคำถามเบา ๆ อีกครั้งเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศในวงสนทนาและสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองในช่วงท้าย

2.3.7 รวบรวมข้อมูล สรุปประเด็นของการสนทนากลุ่ม เพื่อนำไปเพิ่มเติมข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลเสนอในการวิจัยต่อไป

2.4 การสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) การสัมภาษณ์เชิงลึกโดยวิธีการแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มาให้ข้อคิดเห็น เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา ในส่วนของการดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึก มีดังนี้

2.4.1 การเตรียมเครื่องมือ ผู้วิจัยจัดเตรียมเครื่องบันทึกเสียง แบบบันทึก และแบบสัมภาษณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมกำหนดวัน เวลาในการดำเนินการสัมภาษณ์

2.4.2 การสร้างสัมพันธภาพ โดยแนะนำตัวผู้วิจัยต่อผู้ให้ข้อมูล รวมทั้งได้แนะนำเกี่ยวกับประสบการณ์ของผู้วิจัย

2.4.3 ผู้วิจัยได้นำหนังสือขอความอนุเคราะห์มอบให้ผู้ให้ข้อมูลพร้อมแนะนำตัวเอง เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศและสัมพันธภาพให้เกิดความเป็นกันเองระหว่างผู้วิจัยและผู้ให้ข้อมูล

2.4.4 การแจ้งรายละเอียดในการดำเนินการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยแจ้งรายละเอียดในการดำเนินการสัมภาษณ์แก่ผู้ให้ข้อมูล ซึ่งได้แจ้งให้ผู้ให้ข้อมูลทราบเกี่ยวกับจรรยาบรรณและจริยธรรมของนักวิจัย และการพิทักษ์สิทธิ์ผู้ให้ข้อมูล วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนการขออนุญาตในการบันทึกเสียง และการจัดบันทึกข้อมูล ซึ่งข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลได้ให้มาครั้งนี้จะไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูลแต่อย่างใด

2.4.5 การสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์สอนเกี่ยวกับด้านพฤติกรรมศาสตร์ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านภาษาจีน ไม่น้อยกว่า 5 ปี ด้านละ 3 คน รวมจำนวน 9 คน เพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตระดับอุดมศึกษา และให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา ระหว่างเดือนมิถุนายน - เดือนกรกฎาคม

2.4.6 ผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) ในการทำวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 9 คน ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงรายชื่อ (นามสมมุติ) ของอาสาสมัครที่ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์เชิงลึก

รหัส	ผู้ให้ข้อมูล (นามสมมุติ)	ความเชี่ยวชาญ	วันที่สัมภาษณ์
EXPERT_01	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1	ด้านพฤติกรรมศาสตร์	4 มิถุนายน 2558
EXPERT_02	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2	ด้านพฤติกรรมศาสตร์	5 มิถุนายน 2558
EXPERT_03	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3	ด้านพฤติกรรมศาสตร์	11 มิถุนายน 2558
EXPERT_04	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4	ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ	9 มิถุนายน 2558
EXPERT_05	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5	ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ	11 มิถุนายน 2558
EXPERT_06	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6	ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ	15 มิถุนายน 2558
EXPERT_07	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7	ด้านภาษาจีน	18 มิถุนายน 2558
EXPERT_08	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8	ด้านภาษาจีน	26 มิถุนายน 2558
EXPERT_09	ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9	ด้านภาษาจีน	10 กรกฎาคม 2558

2.4.7 รวบรวมข้อมูล สรุปประเด็นของการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาถอดเทป และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลเสนอในการวิจัยต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสังเกต การสนทนากลุ่ม และการสัมภาษณ์เชิงลึก ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา วิเคราะห์แบบตีความ และสรุปข้อมูลสำคัญจากบทสนทนา (Bogdan and Biklen, 2003) โดยสรุปข้อมูลให้ผู้ให้ข้อมูลตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขจนข้อมูลอิมตัว

5. การสังเคราะห์ผลการศึกษา

การสังเคราะห์ผลการศึกษาเป็นการนำข้อค้นพบจากการศึกษาทั้ง 2 ส่วนมาสังเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่เป็นข้อความรู้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ตามเกณฑ์การยอมรับที่กำหนดขึ้น คือ

5.1 ข้อค้นพบจากการศึกษาทั้ง 2 ส่วน ที่ตรงกันหรือมีความเชื่อมโยงสามารถอธิบายในเชิงสาเหตุต่อกันได้

5.2 ข้อค้นพบจากการศึกษาเชิงปริมาณที่ระบุว่าเป็นปัจจัยในระดับมาก แม้ข้อค้นพบไม่ได้ระบุไว้

5.3 ข้อค้นพบจากการศึกษาเชิงคุณภาพที่มีข้อมูลหลักฐานปรากฏชัดเจน แม้ข้อค้นพบเชิงปริมาณไม่ได้ระบุไว้

การพิทักษ์สิทธิและจริยธรรมการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้คำนึงถึงการพิทักษ์สิทธิและจริยธรรมในการวิจัย ดังนี้

1. สิทธิในการยินยอมเป็นผู้ให้ข้อมูลในเข้าร่วมการวิจัยด้วยความสมัครใจ และการอัดเสียง
2. สิทธิในการปกปิดข้อมูลที่ไม่ต้องการบอกผู้วิจัย และผู้ให้ข้อมูลสามารถบอกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยได้ตลอดเวลา ซึ่งการบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัย ไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อผู้ให้ข้อมูล
3. สิทธิในการไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูลในการเผยแพร่ผลการวิจัย
4. การบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ผู้วิจัยจัดทำเป็นรหัสจึงปลอดภัยในเรื่องการรักษาความลับของผู้ให้ข้อมูลที่เข้าร่วมโครงการวิจัย

บทที่ 4

ผลการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยในลักษณะผสมผสาน โดยเริ่มจากการวิจัยเชิงปริมาณก่อน เพื่อศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง และตามด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อเสนอรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา ดังนั้น การเสนอผลการวิจัยจึงเสนอผลเป็นสองส่วน โดยส่วนแรกเป็นการเสนอผลการวิจัยเชิงปริมาณ ส่วนที่สองเป็นการเสนอผลการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอผลการศึกษาวิจัยโดยการกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และลำดับขั้นตอนการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	ชั้นของความอิสระ
SS	แทน	ผลรวมของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานแต่ละตัวยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
t	แทน	ค่าสถิติแจกแจง t
F	แทน	ค่าสถิติแจกแจง F
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็น
*	แทน	ค่าความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจและเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยแบ่งออกเป็น 5 ตอน มีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาค่าร้อยละ (Percentage) นำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางพร้อมคำอธิบาย

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) นำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางพร้อมคำอธิบาย

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้เกณฑ์ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

คะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) นำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางพร้อมคำอธิบาย

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้เกณฑ์ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

คะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้มาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้น้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้น้อยที่สุด

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์และเปรียบเทียบทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ โดยการหาค่าที (t-test) และจำแนกตามชั้นปี โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way ANOVA) นำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางพร้อมคำอธิบาย และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ของแต่ละชั้นปี โดยวิธีการแบบ LSD (Least Significant Difference) ของฟิชเชอร์ (Fisher) ในกรณีที่พบว่ามี ความแตกต่างกัน นำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางพร้อมคำอธิบาย

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์และเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ โดยการหาค่าที (t-test) และจำแนกตามชั้นปี โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way ANOVA) นำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางพร้อมคำอธิบาย และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของแต่ละชั้นปี โดยวิธีการแบบ LSD (Least Significant Difference) ของฟิชเชอร์ (Fisher) ในกรณีที่พบว่ามี ความแตกต่างกัน นำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางพร้อมคำอธิบาย

ส่วนที่ 2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน มีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสนทนากลุ่มกับนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1-4 ชั้นปีละ 3 คน รวมจำนวน 12 คน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์สอนเกี่ยวกับด้านพฤติกรรมศาสตร์ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านภาษาจีน ไม่น้อยกว่า 5 ปี ด้านละ 3 คน รวมจำนวน 9 คน

ส่วนที่ 1 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยแบ่งออกเป็น 5 ตอน มีรายละเอียดดังนี้
 ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4 แสดงจำนวน และร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ
 สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557

	ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ			
	ชาย	12	13.95
	หญิง	76	88.37
	รวม	88	100
2. ชั้นปี			
	ชั้นปีที่ 1	27	31.40
	ชั้นปีที่ 2	23	26.74
	ชั้นปีที่ 3	25	29.07
	ชั้นปีที่ 4	13	15.12
	รวม	88	100
3. ท่านมีประสบการณ์ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ			
ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองหรือไม่			
	มี	88	100
	ไม่มี	0	0
	รวม	88	100
4. สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่ท่านใช้ในการเรียนรู้ภาษาจีน			
ด้วยตนเองมีอะไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)			
	เว็บไซต์ (Website) ที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีน	83	94.32
	หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) ที่เกี่ยวกับภาษาจีน	7	7.95
	บทเรียนภาษาจีนออนไลน์ (e-learning)	36	40.91
	แผ่นซีดี (CD) วีซีดี (VCD) หรือดีวีดี (DVD) ที่เกี่ยวกับภาษาจีน	38	43.18
	แอปพลิเคชัน (Application) ที่เกี่ยวกับภาษาจีน	80	90.91

ตารางที่ 4 (ต่อ) แสดงจำนวน และร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5. อุปกรณ์ที่ท่านใช้ในการเข้าถึงสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมีอะไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ (PC)	52	59.09
คอมพิวเตอร์พกพา (Notebook)	72	81.82
สมาร์ทโฟน (Smartphone)	85	96.59
แท็บเล็ต (Tablet)	24	27.27
พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ (Talking Dictionary)	42	47.73

จากตารางที่ 4 แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามเพศ เป็นเพศชาย จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 13.95 เป็นเพศหญิง จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 88.37

จำแนกตามชั้นปี พบว่า มีนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ชั้นปีที่ 1 จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 31.40 ชั้นปีที่ 2 จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 26.74 ชั้นปีที่ 3 จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 29.07 ชั้นปีที่ 4 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 15.12

จำแนกตามประสบการณ์ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า นิสิตจำนวน 88 คน มีประสบการณ์ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ 100 และไม่พบว่ามีนิสิตที่ไม่มีประสบการณ์ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

จำแนกตามสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ใช้ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง พบว่า มีการใช้เว็บไซต์ (Website) ทั่วไปที่เกี่ยวกับภาษาจีน จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 94.32 มากที่สุด รองลงมาคือ การใช้แอปพลิเคชัน (Application) ที่เกี่ยวกับภาษาจีน จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 90.91 การใช้แผ่นซีดี (CD) วีซีดี (VCD) หรือดีวีดี (DVD) ที่เกี่ยวกับภาษาจีน จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 43.18 บทเรียน

ภาษาจีนออนไลน์ (e-learning) จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 40.91 และมีการใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) ที่เกี่ยวภาษาจีน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 7.95 น้อยที่สุด ตามลำดับ

จำแนกตามอุปกรณ์ที่นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ใช้ในการเข้าถึงสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง พบว่า มีการใช้สมาร์ทโฟน (Smartphone) จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 96.59 มากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คอมพิวเตอร์พกพา (Notebook) จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 81.82 การใช้คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ (PC) 52 คน คิดเป็นร้อยละ 59.09 การใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ (Talking Dictionary) จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 47.73 และมีการใช้แท็บเล็ต (Tablet) จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.27 น้อยที่สุด ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 โดยรวมรายด้าน และรายข้อ

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 โดยรวมเป็นรายด้าน

ทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง	n = 88		ระดับการ ปฏิบัติ
	\bar{X}	SD	
1. ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ	4.42	0.11	มาก
2. ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอน ภาษาจีน	3.77	0.07	มาก
3. ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะ ทางภาษาจีน	3.69	0.11	มาก
รวม	3.96	0.02	มาก

จากตารางที่ 5 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 นิสิตมีทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย ความเป็ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ

ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ	n = 88		ระดับการปฏิบัติ
	\bar{X}	SD	
1. ท่านเห็นว่าสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของท่าน	4.60	0.56	มากที่สุด
2. ท่านเห็นว่าสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้ท่านเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองได้ง่ายและเร็วขึ้น	4.57	0.62	มากที่สุด
3. ท่านเห็นว่าสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้ท่านสามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองได้ในกรณีประสบปัญหาในการเรียนภาษาจีน	4.39	0.72	มาก
4. ท่านเห็นว่าการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองทำให้การสืบค้นข้อมูลหรือการทำรายงานในรายวิชาภาษาจีนสามารถทำได้สะดวกขึ้น	4.51	0.64	มากที่สุด
5. ท่านเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้ท่านสามารถเรียนรู้ภาษาจีนได้ไม่จำกัดเวลาและสถานที่	4.64	0.57	มากที่สุด
6. ท่านเห็นว่าท่านสามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองได้โดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ	3.80	0.86	มาก
รวม	4.42	0.11	มาก

จากตารางที่ 6 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ นิสิตมีทัศนคติโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า นิสิตมีทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้เรียนรู้ภาษาจีนได้ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ อยู่ในระดับมากที่สุดเป็นอันดับแรก รองลงมามีทัศนคติเกี่ยวกับสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้เรียนรู้ภาษาจีน

ด้วยตนเองได้ง่ายและเร็วขึ้น และการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองทำให้การสืบค้นข้อมูลหรือการทำรายงานในรายวิชาภาษาจีนสามารถทำได้สะดวกขึ้น อยู่ในระดับมากที่สุด และมีทัศนคติเกี่ยวกับสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้สามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองได้ในกรณีประสบปัญหาในการเรียนภาษาจีน และสามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองได้โดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ อยู่ในระดับมากตามลำดับ

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน

ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ กับการเรียนการสอนภาษาจีน	n = 88		ระดับการ ปฏิบัติ
	\bar{X}	SD	
1. ท่านเห็นว่าการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองทำให้ท่านมีความเข้าใจในการเรียนในห้องเรียนมากขึ้น	4.08	0.76	มาก
2. ท่านเห็นว่าการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองทำให้ท่านพึ่งพาผู้สอนในการทำความเข้าใจในรายวิชาภาษาจีนที่เรียนน้อยลง	2.86	0.86	ปานกลาง
3. ท่านเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้ท่านเตรียมตัวก่อนเรียนได้ดีขึ้น	3.93	0.89	มาก
4. ท่านเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้ผลการเรียนของท่านดีขึ้น	3.77	0.78	มาก
5. ท่านเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้ท่านสามารถเรียนรู้ภาษาจีนในส่วนที่ไม่ได้เรียนจากในห้องเรียน	4.34	0.71	มาก
6. ท่านเห็นว่าผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง	3.66	0.79	มาก
รวม	3.77	0.07	มาก

จากตารางที่ 7 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน นิสิตมีทัศนคติโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า นิสิตมีทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้สามารถเรียนรู้ภาษาจีนในส่วนที่ไม่ได้เรียนจากในห้องเรียน อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก รองลงมามีทัศนคติเกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองทำให้มีความเข้าใจในการเรียนในห้องเรียนมากขึ้น การเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้เตรียมตัว

ก่อนเรียนได้ดีขึ้น การเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้ผลการเรียนดีขึ้น และผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง อยู่ในระดับมาก และมีทัศนคติเกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองทำให้พึงพาผู้สอนในการทำความเข้าใจในรายวิชาภาษาจีนที่เรียนน้อยลง อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน

ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน	n = 88		ระดับการ ปฏิบัติ
	\bar{X}	SD	
1. ท่านเห็นว่าการเรียนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้ท่านได้ เรียนรู้คำศัพท์และสำนวนภาษาจีนใหม่ๆ ด้วยตนเองได้เสมอ	4.31	0.78	มาก
2. ท่านเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยี สารสนเทศสามารถช่วยให้ท่านมีทักษะภาษาจีนในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ดีขึ้น			
2.1 ทักษะด้านการฟัง	4.17	0.86	มาก
2.2 ทักษะด้านการพูด	3.10	0.91	ปานกลาง
2.3 ทักษะด้านการอ่าน	4.13	0.72	มาก
2.4 ทักษะด้านการเขียน	3.31	1.01	ปานกลาง
3. ท่านเห็นว่าการไม่ใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษา จีนด้วยตนเองจะทำให้ทักษะภาษาจีนด้านต่าง ๆ พัฒนาได้ช้า	3.14	0.98	ปานกลาง
รวม	3.69	0.11	มาก

จากตารางที่ 8 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน นิสิตมีทัศนคติโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า นิสิตมีทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้ได้เรียนรู้คำศัพท์และสำนวนภาษาจีนใหม่ๆ ด้วยตนเองได้เสมอ อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก รองลงมามีทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้มีทักษะภาษาจีนในด้านการฟังดีขึ้น และการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้มีทักษะภาษาจีนในด้านการอ่านดีขึ้นอยู่ในระดับมาก และมีทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ

สามารถช่วยให้มีทักษะภาษาจีนในด้านการเขียนดีขึ้น การไม่ใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองจะทำให้ทักษะภาษาจีนด้านต่าง ๆ พัฒนาได้ช้า และการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้มีทักษะภาษาจีนในด้านการพูดดีขึ้น อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของ
 นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 โดยรวม
 รายด้านและรายข้อ

ตารางที่ 9 แสดงจำนวน และร้อยละ พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วย
 ตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557

พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ช่วงเวลาที่ใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
ก่อนการเข้าเรียนภาษาจีนในห้องเรียน	28	31.82
ระหว่างการเข้าเรียนภาษาจีนในห้องเรียน	40	45.45
หลังการเข้าเรียนภาษาจีนในห้องเรียน	49	55.68
ช่วงเวลารว่าง	73	82.95
2. ความถี่ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง		
มากกว่า 1 ครั้งต่อวัน	48	54.55
วันละ 1 ครั้ง	17	19.32
2-3 วันครั้ง	18	20.45
สัปดาห์ละ 1 ครั้ง	5	5.68
รวม	88	100
3. ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ ภาษาจีนด้วยตนเองในแต่ละครั้ง		
น้อยกว่า 1 ชั่วโมง	30	34.09
1-2 ชั่วโมง	37	42.05
2-3 ชั่วโมง	13	14.77
มากกว่า 3 ชั่วโมง	8	9.09
รวม	88	100

ตารางที่ 9 (ต่อ) แสดงจำนวน และร้อยละ พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีน ด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557

พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. สถานที่ที่ท่านใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง		
มากที่สุด		
ที่บ้านหรือหอพัก	83	94.32
ที่มหาวิทยาลัย	5	5.68
ที่ร้านอินเทอร์เน็ต	0	0
อื่น ๆ	0	0
รวม	88	100
5. ประสบการณ์ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง		
ตนเอง		
น้อยกว่า 1 ปี	4	4.55
1 ปี	9	10.23
2-3 ปี	57	64.77
มากกว่า 4 ปีขึ้นไป	18	20.45
รวม	88	100

จากตารางที่ 9 แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามช่วงเวลาที่ใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง พบว่า มีการใช้ช่วงเวลาดัง จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 82.95 มากที่สุด รองลงมา มีการใช้หลังการเข้าเรียนในห้องเรียน จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 55.68 มีการใช้ระหว่างการเข้าเรียนในห้องเรียน จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 45.45 และมีการใช้ก่อนการเข้าเรียนในห้องเรียน จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 31.82 น้อยที่สุด ตามลำดับ

จำแนกตามความถี่ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง พบว่า มีการใช้มากกว่า 1 ครั้งต่อวัน จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 54.55 มากที่สุด รองลงมา มีการใช้ 2-3 วันครั้ง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.45 มีการใช้วันละ 1 ครั้ง จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 19.32 และมีการใช้สัปดาห์ละ 1 ครั้ง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.68 น้อยที่สุด ตามลำดับ

จำแนกตามระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองในแต่ละครั้ง พบว่า มีการใช้ 1-2 ชั่วโมง จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 42.05 มากที่สุด รองลงมา มีการใช้น้อยกว่า 1 ชั่วโมง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 34.09 มีการใช้ 2-3 ชั่วโมง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 14.77 และมีการใช้มากกว่า 3 ชั่วโมง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 9.09 น้อยที่สุด ตามลำดับ

จำแนกตามสถานที่ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมากที่สุด พบว่า มีการใช้ที่บ้านหรือหอพัก จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 94.32 มากที่สุด รองลงมา มีการใช้ที่มหาวิทยาลัย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.68 ตามลำดับ

จำแนกตามประสบการณ์ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองในพบว่า มีประสบการณ์ 2-3 ปี จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 64.77 มากที่สุด รองลงมา มีประสบการณ์มากกว่า 4 ปีขึ้นไป จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.45 มีประสบการณ์ 1 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 10.23 และมีประสบการณ์น้อยกว่า 1 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.55 น้อยที่สุด ตามลำดับ

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย ความเป็ยเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศใน การเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 โดยรวมเป็นรายด้าน

พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง	n = 88		ระดับการ ปฏิบัติ
	\bar{X}	SD	
1. ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ ภาษาจีนด้วยตนเอง	4.07	0.13	มาก
2. ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ ภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียน	3.32	0.14	ปานกลาง
รวม	3.70	0.01	มาก

จากตารางที่ 10 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 นิสิตพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง อยู่ในระดับมาก และด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองกับการ เรียนในห้องเรียน อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ย ความเป็ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง

ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง	n = 88		ระดับการปฏิบัติ
	\bar{X}	SD	
1. ท่านศึกษาหาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ	4.05	0.69	มาก
2. ท่านค้นหารายละเอียดเพิ่มเติมจากที่เรียนภาษาจีนในห้องเรียนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ	4.09	0.71	มาก
3. ท่านทำการบ้านหรือรายงานภาษาจีนที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ	4.32	0.74	มาก
4. ท่านเตรียมสอบในรายวิชาภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ	3.56	0.98	มาก
5. ท่านเข้าถึงแหล่งข้อมูลความบันเทิงที่เกี่ยวกับภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ	4.32	0.89	มาก
รวม	4.07	0.13	มาก

จากตารางที่ 11 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง นิสิตมีพฤติกรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า นิสิตมีพฤติกรรมต่อการเข้าถึงแหล่งข้อมูลความบันเทิงที่เกี่ยวกับภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก รองลงมา มีพฤติกรรมต่อการทำการบ้านหรือรายงานภาษาจีนที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ การค้นหารายละเอียดเพิ่มเติมจากที่เรียนภาษาจีนในห้องเรียนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ การศึกษาหาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ และการเตรียมสอบในรายวิชาภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียน

ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียน	n = 88		ระดับการปฏิบัติ
	\bar{X}	SD	
1. ท่านมีข้อสงสัยในการเรียนน้อยลงจากการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง	3.57	0.92	มาก
2. ท่านมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อนร่วมห้องเรียนน้อยลงจากการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง	2.56	1.19	ปานกลาง
3. ท่านใช้เวลาในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมากกว่าการเรียนในห้องเรียน	2.69	1.02	ปานกลาง
4. ท่านต้องใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองเพื่อประกอบการเรียนเป็นประจำ	3.84	0.81	มาก
5. ท่านสนใจสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ที่นำมาใช้ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองอยู่เสมอ	3.92	0.97	มาก
รวม	3.32	0.14	ปานกลาง

จากตารางที่ 12 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียน นิสิตมีพฤติกรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า นิสิตมีพฤติกรรมต่อการสนใจสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ที่นำมาใช้ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองอยู่เสมอ อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก รองลงมา มีพฤติกรรมต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองเพื่อประกอบการเรียนเป็นประจำ การมีข้อสงสัยในการเรียนน้อยลงจากการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง อยู่ในระดับมาก และใช้เวลาในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมากกว่าการเรียนในห้องเรียน การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อนร่วมห้องเรียนน้อยลงจากการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์และเปรียบเทียบทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีน
ด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557
จำแนกตามเพศ และชั้นปี

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการ
เรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามเพศ

ทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยี สารสนเทศ	เพศชาย		ระดับการ ปฏิบัติ	เพศหญิง		ระดับการ ปฏิบัติ
	$n = 12$			$n = 76$		
	\bar{X}	SD		\bar{X}	SD	
1. ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อ เทคโนโลยีสารสนเทศ	4.39	0.64	มาก	4.42	0.74	มาก
2. ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยี สารสนเทศกับการเรียน การสอนภาษาจีน	3.83	0.95	มาก	3.77	0.92	มาก
3. ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยี สารสนเทศในการพัฒนา ทักษะทางภาษาจีน	3.65	1.18	มาก	3.70	0.99	มาก
รวม	3.96	0.27	มาก	3.96	0.13	มาก

จากตารางที่ 13 แสดงว่านิสิตชายและนิสิตหญิง ชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 มีทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยี
สารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน
เรียงคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า

นิสิตชาย มีทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง อยู่ในระดับมาก
ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ อยู่ในระดับมาก เป็นอันดับแรก รองลงมา
ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศใน
การพัฒนาทักษะทางภาษาจีน อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ส่วนนิสิตหญิง มีทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง อยู่ใน
ระดับมากทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ อยู่ในระดับมาก เป็นอันดับแรก
รองลงมาด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยี
สารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง
ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนก
ตามเพศ

ทัศนคติการใช้สื่อ เทคโนโลยีสารสนเทศ	เพศ				t	P
	เพศชาย		เพศหญิง			
	n = 12		n = 76			
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ด้านประโยชน์ของ การใช้สื่อเทคโนโลยี สารสนเทศ	4.39	0.42	4.42	0.41	-0.26	0.40
2. ด้านการใช้สื่อ เทคโนโลยี สารสนเทศกับ การเรียนการสอน ภาษาจีน	3.83	0.43	3.76	0.51	0.44	0.33
3. ด้านการใช้สื่อ เทคโนโลยี สารสนเทศใน การพัฒนาทักษะ ทางภาษาจีน	3.65	0.33	3.70	0.45	-0.32	0.37
รวม	3.96	0.32	3.96	0.39	-0.02	0.49

จากตารางที่ 14 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2557 เพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อการใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศใน
การเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า
นิสิตมีทัศนคติต่อการใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองทุกด้านไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามชั้นปี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ					
ระหว่างกลุ่ม	3	1.46	0.49	3.06*	0.03
ภายในกลุ่ม	84	13.40	0.16		
รวม	87	14.86			
ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน					
ระหว่างกลุ่ม	3	2.07	0.69	2.94*	0.04
ภายในกลุ่ม	84	19.69	0.23		
รวม	87	21.76			
ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน					
ระหว่างกลุ่ม	3	0.95	0.32	1.71	0.17
ภายในกลุ่ม	84	15.59	0.19		
รวม	87	16.54			

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 15 แสดงว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามชั้นปี มีทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตมีทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน นิสิตมีทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน

จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน โดยวิธีการแบบ LSD (Least Significant Difference) ดังตารางที่ 16 และ 17

ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบรายคู่ ทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามชั้นปี ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ

ตัวแปรชั้นปี	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		4.24	4.57	4.45	4.47
ชั้นปีที่ 1	4.24		0.33*	0.21	0.24
			($p = 0.01$)	($p = 0.06$)	($p = 0.08$)
ชั้นปีที่ 2	4.57			0.12	0.09
				($p = 0.30$)	($p = 0.49$)
ชั้นปีที่ 3	4.45				0.03
					($p = 0.83$)
ชั้นปีที่ 4	4.47				

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 16 พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2557 ชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 2 มีทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ของนิสิตชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 2 กับ ชั้นปีที่ 3 และ ชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 3 กับชั้นปีที่ 4 ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบรายคู่ ทักษะการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง
ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนก
ตามชั้นปี ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน

ตัวแปรชั้นปี	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		3.56	3.89	3.79	3.97
ชั้นปีที่ 1	3.56		0.33* ($p = 0.03$)	0.23 ($p = 0.11$)	0.41* ($p = 0.01$)
ชั้นปีที่ 2	3.89			0.10 ($p = 0.49$)	0.08 ($p = 0.56$)
ชั้นปีที่ 3	3.79				0.18 ($p = 0.20$)
ชั้นปีที่ 4	3.97				

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 17 พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
ปีการศึกษา 2557 ชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 4 มีทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยี
สารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอน
ภาษาจีน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ
ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 2 กับ ชั้นปีที่ 3 และ ชั้นปีที่ 4
และชั้นปีที่ 3 กับชั้นปีที่ 4 ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์และเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามเพศ และชั้นปี

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามเพศ

พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ	เพศชาย		ระดับการปฏิบัติ	เพศหญิง		ระดับการปฏิบัติ
	$n = 12$			$n = 76$		
	\bar{X}	SD		\bar{X}	SD	
1. ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง	3.98	0.98	มาก	4.08	0.83	มาก
2. ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียน	3.35	1.23	ปานกลาง	3.31	1.13	ปานกลาง
รวม	3.67	0.18	มาก	3.70	0.21	มาก

จากตารางที่ 18 แสดงว่านิสิตชายและนิสิตหญิง ชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 มีพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า

นิสิตชายมีพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียนอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับ

ส่วนนิสิตหญิงมีพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ตารางที่ 19 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง
ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนก
ตามเพศ

พฤติกรรมการใช้สื่อ เทคโนโลยีสารสนเทศ	เพศ				t	P
	เพศชาย		เพศหญิง			
	n = 12		n = 76			
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ด้านพฤติกรรมการ ใช้สื่อเทคโนโลยี สารสนเทศใน การเรียนรู้ภาษา จีนด้วยตนเอง	3.98	0.49	4.08	0.52	-0.60	0.28
2. ด้านพฤติกรรมการ ใช้สื่อเทคโนโลยี สารสนเทศใน การเรียนรู้ภาษา จีนด้วยตนเอง กับการเรียนใน ห้องเรียน	3.35	0.72	3.31	0.66	0.19	0.43
รวม	3.67	0.52	3.69	0.51	-0.18	0.43

จากตารางที่ 19 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2557 เพศชายและเพศหญิง มีพฤติกรรมต่อการใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศใน
การเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมี
พฤติกรรมต่อการใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองทุกด้านไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 20 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง
ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนก
ตามชั้นปี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยี					
สารสนเทศในการเรียนภาษาจีน					
ด้วยตนเอง					
ระหว่างกลุ่ม	3	2.58	0.86	3.53*	0.02
ภายในกลุ่ม	84	20.51	0.24		
รวม	87	23.09			
ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยี					
สารสนเทศในการเรียนภาษาจีน					
ด้วยตนเองกับการเรียนใน					
ห้องเรียน					
ระหว่างกลุ่ม	3	4.19	1.40	3.43*	0.02
ภายในกลุ่ม	84	34.27	0.41		
รวม	87	38.46			

* $p < .05$

จากตารางที่ 20 แสดงว่า นิสิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามชั้นปี มีพฤติกรรมต่อการใช้อินเทอร์เน็ตในการ
การเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณา
เป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมีพฤติกรรมต่อการใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง
ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง และด้านพฤติกรรมการใช้
สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05

จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียน
ภาษาจีนด้วยตนเอง และด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับ
การเรียนในห้องเรียน โดยวิธีการแบบ LSD (Least Significant Difference) ดังตารางที่ 21 และ 22

ตารางที่ 21 การเปรียบเทียบรายคู่ พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามชั้นปี ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง

ตัวแปรชั้นปี	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
	3.83	4.13	4.26	4.06
ชั้นปีที่ 1	3.83	0.30* ($p = 0.03$)	0.43* ($p = 0.00$)	0.23 ($p = 0.23$)
ชั้นปีที่ 2	4.13		0.13 ($p = 0.31$)	0.07 ($p = 0.71$)
ชั้นปีที่ 3	4.26			0.20 ($p = 0.29$)
ชั้นปีที่ 4	4.06			

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 21 พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2557 ชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 และ ชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 3 กับชั้นปีที่ 4 ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 22 การเปรียบเทียบรายคู่ พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามชั้นปี ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียน

ตัวแปรชั้นปี	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		3.11	3.30	3.30	3.80
ชั้นปีที่ 1	3.11		0.19	0.18	0.69*
			($p = 0.29$)	($p = 0.25$)	($p = 0.01$)
ชั้นปีที่ 2	3.30			0.01	0.50
				($p = 0.97$)	($p = 0.07$)
ชั้นปีที่ 3	3.30				0.50
					($p = 0.05$)
ชั้นปีที่ 4	3.80				

* $p < .05$

จากตารางที่ 22 พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2557 ชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 4 มีพฤติกรรมต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 2 กับ ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 3 กับชั้นปีที่ 4 ไม่แตกต่างกัน

ส่วนที่ 2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน มีรายละเอียดดังนี้
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสนทนากลุ่มกับนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1-4 ชั้นปีละ 3 คน
รวมจำนวน 12 คน

ผลจากการศึกษาข้อมูลการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสนทนากลุ่มกับ
นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1-4 ชั้นปีละ 3 คน รวมจำนวน 12 คน นั้น เพื่อยืนยันข้อมูลที่ได้จากการ
เก็บแบบสอบถาม และนำมาเป็นข้อสรุปเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการ
เรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งประกอบด้วย
สาระ 2 ด้าน ดังนี้

สาระที่ 1 ทัศนคติเกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง มีดังนี้

1. ผลการศึกษาเกี่ยวกับสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ 5 ประเภท คือ (1) เว็บไซต์ทั่วไป (2) หนังสือ
อิเล็กทรอนิกส์ (e-book) (3) บทเรียนภาษาจีนออนไลน์ (e-learning) (4) แผ่นซีดี (CD) วีซีดี (VCD) หรือ
ดีวีดี (DVD) และ (5) แอปพลิเคชัน (Application) นั้น สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทใดเหมาะสมกับ
การเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมากที่สุด พบว่า

“เว็บไซต์ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาจีนนั้น มีข้อมูลหลากหลาย และมีความรู้หลายแขนง สามารถเลือก
เว็บไซต์เพื่อรับชมข่าวสาร รวมถึงศึกษาข้อมูลความรู้ต่าง ๆ ได้ตามความสนใจ ซึ่งเว็บไซต์เหล่านี้สามารถช่วย
ในการฝึกฝนภาษาจีนได้ด้วย”

(STUDENT_01)

“เว็บไซต์เป็นสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทำให้การสืบค้นข้อมูลรวดเร็วมากยิ่งขึ้น และการรับรู้ข้อมูล
ข่าวสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับภาษาจีน สามารถรับรู้ได้เร็วยิ่งขึ้น”

(STUDENT_04)

“การค้นหาข้อมูลตามที่ตนเองสนใจ ไม่ว่าจะเป็นเพลงจีน หนังสือ การ์ตูนจีน สามารถค้นหาผ่าน
เว็บไซต์ได้”

(STUDENT_05)

“หากต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับภาษาจีน เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ หรือฟังเพลง ดูหนังจีน สามารถค้นหาผ่านทาง Google หรือเว็บไซต์อื่น ๆ ได้”

(STUDENT_06)

“เว็บไซต์มีเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาจีนที่เป็นปัจจุบัน นับวันยังมีเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสามารถเรียนภาษาจีนจากเว็บไซต์เหล่านี้ได้ นอกจากจะได้ความรู้ภาษาจีนจากการเข้าไปตามกลุ่มที่เกี่ยวกับภาษาจีนในเว็บไซต์ต่าง ๆ แล้ว ยังได้รู้จักเพื่อนใหม่ด้วย ได้ทั้งความรู้และเพื่อนร่วมเรียนภาษาจีน”

(STUDENT_07)

“เว็บไซต์เป็นสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสม สามารถเข้าถึงได้ง่าย สะดวกในการค้นคว้า และเว็บไซต์มีคลิปเสียง สามารถฝึกทักษะในด้านการฟังได้”

(STUDENT_08)

“เว็บไซต์เป็นสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เข้าถึงได้สะดวก ค้นหาง่าย มีความรู้ใหม่ ๆ ที่หลากหลาย”

(STUDENT_04), (STUDENT_10)

ซึ่งในส่วนของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่นนั้น นิสิตเห็นว่า

“แอปพลิเคชันที่เกี่ยวกับภาษาจีนเป็นสื่อที่ใช้เป็นประจำทุกวัน สะดวกต่อการใช้ สามารถเรียนรู้ได้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่”

(STUDENT_02), (STUDENT_09)

“บทเรียนออนไลน์ที่เกี่ยวกับภาษาจีน เนื้อหาของบทเรียนจะเป็นการสอนตัวภาษาจีนโดยตรง มีการอธิบายบทเรียนโดยผู้มีความรู้ทางด้านภาษาจีนโดยเฉพาะ เหมือนกับการเรียนในห้องเรียน และยังมีแบบฝึกหัดให้ทำ ซึ่งเป็นการทบทวนความรู้จากบทเรียนด้วย”

(STUDENT_03), (STUDENT_11), (STUDENT_12)

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมกับการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองมากที่สุดนั้น นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่า คือ เว็บไซต์ทั่วไป เนื่องจากสามารถเข้าถึงได้ง่าย สืบค้นข้อมูลได้สะดวก และรับรู้ข้อมูลได้รวดเร็ว ทันเหตุการณ์ นอกจากนี้ ข้อมูลในเว็บไซต์ยังมีความหลากหลาย สามารถเรียนรู้

ได้ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ ส่วนสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่น มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่นกัน แต่น้อยกว่าเว็บไซต์ ฉะนั้น เมื่อนิสิตต้องการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง เว็บไซต์จะเป็นสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทแรกที่นิสิตจะเลือกใช้

2. ผลการศึกษาประโยชน์ของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมากที่สุด พบว่า นิสิตส่วนใหญ่เห็นสอดคล้องกันว่า

“การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถเข้าถึงข้อมูลความรู้ได้ง่าย สะดวก ลดข้อจำกัดของการเรียนรู้ที่ต้องเรียนแต่เพียงในห้องเรียน ทั้งยังเลือกเรียนรู้ได้ตรงตามความต้องการ และเรียนรู้ข้อมูลใหม่ ๆ ได้เสมอ รวมถึงการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เสริมเพิ่มเติมจากการเรียนในห้องเรียนได้ด้วย”

(STUDENT_01), (STUDENT_02), (STUDENT_03), (STUDENT_04), (STUDENT_05), (STUDENT_06),
(STUDENT_07), (STUDENT_08), (STUDENT_09), (STUDENT_10), (STUDENT_11), (STUDENT_12)

จากผลการศึกษาประโยชน์ของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมากที่สุดนั้น นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่า สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้นิสิตสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาจีนเพิ่มเติมจากการเรียนในห้องเรียน และสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้ด้วย

สาระที่ 2 พฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง มีดังนี้

1. ผลการศึกษาประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการนำมาพัฒนาการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง พบว่า

“นำสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนาทักษะการฟัง การอ่าน การพูดเป็นหลัก ส่วนทักษะด้านการเขียนจะรองลงมา และหากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน สามารถใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเหล่านี้ในการสืบค้น ซึ่งสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยตอบข้อสงสัยจากที่เรียนในห้องเรียนได้ ทำให้เข้าใจในสิ่งที่เรียนมากขึ้น จากการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการตอบข้อสงสัยด้วยตนเอง ทำให้รู้สึกสนุกกับการเรียนภาษาจีน มีความอยากที่จะเรียนรู้มากขึ้น และช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับตนเองได้ด้วย อีกทั้งการหาความรู้เกี่ยวกับภาษาจีนผ่านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศยังไม่ใช่ว่าเรื่องยาก”

(STUDENT_01), (STUDENT_03), (STUDENT_04), (STUDENT_07), (STUDENT_08)

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบัน ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาจีนในเรื่องของการหาความหมายของคำศัพท์ คำอ่านของตัวอักษรจีนที่อ่านไม่ออก ทำให้สามารถเรียนรู้คำศัพท์ หรือสำนวนใหม่ ๆ ได้มากขึ้น”

(STUDENT_02), (STUDENT_05), (STUDENT_06), (STUDENT_09)

“การเรียนรู้ภาษาจีนผ่านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ สามารถเรียนรู้ในสิ่งที่ไม่ได้เรียนจากในห้องเรียน และสามารถเรียนรู้เนื้อหาได้จากสื่อที่หลากหลาย ตามความสนใจของตนเอง”

(STUDENT_10), (STUDENT_11), (STUDENT_12)

ผลการศึกษาประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการนำมาพัฒนาการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนั้น นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่า การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอาจจะพัฒนาทักษะด้านการเขียนได้ไม่เด่นชัดเท่าทักษะด้านอื่น ซึ่งการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนนั้น สามารถช่วยเพิ่มความมั่นใจในการเรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถเรียนรู้สิ่งที่ไม่ได้เรียนจากในห้องเรียนได้

2. ผลการศึกษาอิทธิพลของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง พบว่า

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองเป็นอย่างมาก สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาและฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ทางภาษาจีนได้ ซึ่งหากเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีความจำเป็นอย่างยิ่ง สามารถช่วยให้เข้าใจสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ได้ เพิ่มความสนใจในการเรียนภาษาจีน ทั้งยังทำให้รู้สึกไม่เบื่อ รู้สึกเพลิดเพลินกับการเรียนมากกว่าการเรียนจากตำรา และหากต้องเรียนภาษาจีนโดยไม่มีสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ภาษาจีนอาจพัฒนาได้ช้าหรืออาจทำให้เลิกเรียนภาษาจีนไปเลย”

(STUDENT_01), (STUDENT_02), (STUDENT_03), (STUDENT_04), (STUDENT_05),

(STUDENT_06), (STUDENT_09), (STUDENT_10), (STUDENT_12)

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีอิทธิพลระดับหนึ่ง เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมีความราบรื่น ทั้งในเรื่องการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติม การสืบค้นคำศัพท์ รวมถึงประโยคต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ช่วยให้การเข้าถึงการเรียนรู้ภาษาจีนได้ง่ายและสะดวกขึ้น”

(STUDENT_07), (STUDENT_08), (STUDENT_11)

จากการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพานั้น ได้สอบถามผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า หากไม่มีสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองได้หรือไม่ พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ดังนี้

“สามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยไม่มีสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศได้ แต่อาจประสบปัญหาในการเรียนรู้ภาษาจีนได้ช้า ไม่สะดวกและรวดเร็วเท่ากับการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยไม่มีสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศนั้น หากมีข้อสงสัย จะต้องใช้วิธีการสอบถามจากผู้รู้ภาษาจีน อาจารย์ผู้สอน หรือคนจีน อีกทั้งอาจทำให้ความสนใจ ความกระตือรือร้นในการอยากเรียนรู้ภาษาจีนน้อยลง หรือเกิดความรู้สึกท้อในการเรียน จนไม่อยากจะเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง และทำให้ไม่สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยได้”

(STUDENT_01), (STUDENT_03), (STUDENT_04), (STUDENT_05), (STUDENT_06),
(STUDENT_07), (STUDENT_08), (STUDENT_09), (STUDENT_10), (STUDENT_11), (STUDENT_12)

“ไม่สามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยไม่มีสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศได้ หากมีข้อสงสัยและอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่มีใครรู้หรือสามารถสอบถามได้ ทำให้ไม่สามารถตอบข้อสงสัยนั้นได้ สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการตอบข้อสงสัยนั้น”

(STUDENT_02)

จากการศึกษาอิทธิพลของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนั้น นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่า สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง สามารถช่วยให้เรียนรู้ในสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ ทั้งการสืบค้นคำศัพท์หรือการสืบค้นข้อมูลอื่น ๆ และยังทำให้รู้สึกเพลิดเพลินกับการเรียนภาษาจีนด้วย นอกจากนี้ หากไม่มีสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าสามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองได้ แต่จะไม่ดีเท่ากับการได้ใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง และมีนิสิตบางส่วนเห็นว่า หากไม่มีสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ จะไม่สามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์สอนเกี่ยวกับด้าน
พฤติกรรมศาสตร์ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านภาษาจีน ไม่น้อยกว่า 5 ปี ด้านละ
3 คน รวมจำนวน 9 คน

ผลจากการศึกษาข้อมูลการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับ
ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์สอนทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านภาษาจีน ไม่น้อยกว่า 5 ปี ด้านละ 3 คน รวมจำนวน 9 คน นั้น เพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยี
สารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตระดับอุดมศึกษา และนำมาเป็นข้อสรุปเกี่ยวกับรูปแบบ
การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา ซึ่ง
ประกอบด้วยสาระ 2 ด้าน ดังนี้

สาระที่ 1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของ
นิสิตระดับอุดมศึกษา มีดังนี้

1. ผลการศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วย
ตนเองนั้น พบว่า

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง โดยเฉพาะสื่อเทคโนโลยี
สมัยใหม่จะดึงดูดความสนใจให้ผู้เรียนอยากที่จะเรียนรู้ เกิดความสนใจในการเรียน”

(EXPERT_01)

“ปฏิเสธไม่ได้ว่าสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของมนุษย์เราในปัจจุบัน
อย่างมาก สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศจึงมีความสำคัญ ทำให้ได้รับข่าวสารที่รวดเร็ว กว้างไกล ทันเหตุการณ์
ในส่วนของการเรียนภาษา สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีทั้งภาพและเสียง ช่วยให้ได้เรียนรู้คำศัพท์ สำเนียง
สำนวน ได้ฝึกภาษา ทำให้สามารถฝึกการใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา”

(EXPERT_02)

“การเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีความสำคัญมาก และสื่อต่าง ๆ ในปัจจุบันช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ด้วยตนเองได้มากกว่าสมัยก่อน ผู้เรียนจึงสามารถใช้สื่อเหล่านี้ในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งในปัจจุบันสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีหลากหลาย พร้อมทั้งจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง”

(EXPERT_03)

“การเรียนรู้ภาษาต้องใช้ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถของตนเองได้ตามความเหมาะสมหรือตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน รวมถึงการช่วยฝึกฝนทักษะภาษาในด้านต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากการเรียนในห้องเรียนผู้สอนอาจไม่สามารถฝึกฝนผู้เรียนได้ครบทุกคน สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศจึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด และการอ่านเป็นอย่างมาก ส่วนการพัฒนาทักษะด้านการเขียน อาจจะมีข้อจำกัดในเรื่องของการใช้สื่อมากกว่าทักษะด้านอื่น”

(EXPERT_04)

“ปัจจุบันสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมาก เนื่องจากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ตลอดเวลา”

(EXPERT_05)

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน เนื่องจากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบัน สามารถปรับเปลี่ยนเนื้อหาในการเรียนได้ตลอด และผู้สอนยังสามารถเลือกประเภทของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศให้เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละบุคคลได้”

(EXPERT_06)

“การเรียนรู้ภาษาผ่านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบัน ผู้เรียนจะได้เห็นทั้งภาพและเสียง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาในด้านต่าง ๆ ได้ ทำให้มีความรู้ความสามารถทางด้านภาษามากขึ้น ดังนั้นสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศจึงมีความสำคัญมาก”

(EXPERT_07)

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีความสำคัญในการเสริมทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ระดับหนึ่ง ช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาต่าง ๆ ได้”

(EXPERT_08)

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีความสำคัญมาก ด้วยชีวิตประจำวันของผู้เรียนในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นที่มหาวิทยาลัยหรือที่บ้านล้วนเกี่ยวข้องกับสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทั้งนั้น หากทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองผ่านสื่อได้ ถือเป็นโอกาสการฝึกฝนทักษะ อันจะเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับภาษาจีน สังคมและวัฒนธรรมจีน ตลอดจนระดับความสามารถการใช้ภาษาจีนแก่ผู้เรียนได้”

(EXPERT_09)

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนั้น ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นว่า สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะการเรียนทางด้านภาษา สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยพัฒนาทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้

ซึ่งผลการศึกษาทางด้านปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตนั้น พบว่า “ปัจจัยที่มีอิทธิพลมี ปัจจัยภายใน กล่าวคือ ตัวผู้เรียนต้องมีความถนัด ความสนใจ และทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจีน จะทำให้ตัวผู้เรียนขวนขวายที่อยากจะหาสื่อเสริมในการเรียนรู้เพิ่มเติม และยังมีปัจจัยภายนอก กล่าวคือ การสนับสนุนทางสังคม ผู้สอนควรแนะนำสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียน หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศควรมีความหลากหลายที่ให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม หรือในส่วนของอิทธิพลของกลุ่มจะมีผลต่อการเรียนได้เช่นกัน ซึ่งอาจจะเป็นกลุ่มเพื่อน หากกลุ่มเพื่อนขยัน ใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียน จะทำให้เกิดการใช้ตาม”

(EXPERT_01)

“ปัจจัยที่มีความสำคัญ ปัจจัยแรกคือ ปัจจัยภายใน นั่นคือความสนใจของผู้เรียน ความสามารถในการหาความรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้เกิดประโยชน์กับการเรียนเป็นอย่างมาก ปัจจัยที่สองคือ ความพร้อมทางด้านครอบครัว การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ อุปกรณ์สมัยใหม่ล้วนต้องมีค่าใช้จ่าย ผู้เรียนต้องได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว หากฐานะทางบ้านเอื้ออำนวย ผู้เรียนจะได้รับประโยชน์จากการเรียนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ปัจจัยที่สามคือ ระบบการสื่อสารมวลชนของประเทศไทย กล่าวคือ ระบบการ

ถ่ายทอดข้อมูลผ่านทางสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศควรมีการควบคุม กลั่นกรองให้เหมาะสม เช่น ข้อมูลใน เว็บไซต์ จะมีข้อมูลบางส่วนที่นำเสนอไม่ถูกต้อง จึงควรมีการกรองข้อมูลให้ถูกต้อง เนื่องจากผู้เรียนอาจจะ ไม่มีวุฒิภาวะมากพอที่จะสามารถพิจารณาความถูกต้องของข้อมูลได้ และปัจจัยสุดท้ายคือ กลุ่มเพื่อน หาก มีกลุ่มเพื่อนที่มีความสนใจในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเหมือนกัน จะทำให้แนะนำแหล่งข้อมูลในการเข้าไป เรียนรู้ซึ่งกันและกันได้ เพราะตัวบุคคลคนเดียว อาจไม่สามารถเรียนรู้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ได้กว้างขวาง พอ หากมีกลุ่มเพื่อนจะช่วยให้เรียนรู้ได้กว้างขึ้น ฉะนั้นหากรู้จักใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศให้เป็นประโยชน์ จะทำให้ได้รับความรู้ที่หลากหลาย”

(EXPERT_02)

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ ทุกเวลาที่ต้องการอยากจะเรียนรู้ เมื่ออยากรู้ สามารถสืบค้นหาข้อมูลในสิ่งที่ต้องการรู้ผ่านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศต่าง ๆ ได้ทันที สะดวก รวดเร็วต่อการเข้าถึงแหล่งข้อมูล ไม่จำเป็นต้องลงทะเบียนจึงจะเรียนได้ ไม่จำกัดอายุของผู้เรียน ทั้งยังมีสีสัน และเสียง บทบาทของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบันจึงมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ มีประโยชน์สำหรับการ เรียนรู้สมัยใหม่”

(EXPERT_03)

“ปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างแรกคือ ผู้เรียนต้องมีทักษะการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศระดับหนึ่ง ลำดับ ถัดมา ผู้เรียนจะต้องรู้แหล่งในการเข้าถึงข้อมูล และที่สำคัญจะต้องมีเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่สอดคล้องกับ ประเภทของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งเครื่องมือหรืออุปกรณ์เหล่านี้มีราคาค่อนข้างสูง ผู้เรียนบางกลุ่มอาจ ไม่สามารถเข้าถึงสื่อผ่านอุปกรณ์เหล่านี้ได้ จึงเป็นความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล อาจก่อให้เกิดอุปสรรค หรือ ข้อจำกัดในการเข้าถึงสื่อ และยังรวมถึงเครือข่ายของสถานศึกษา ถ้าขีดความสามารถของเครือข่ายจำกัด ความเร็วของสัญญาณไม่เพียงพอ จะส่งผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน นอกจากนี้ สถานศึกษายังมี บทบาทสำคัญในเรื่องการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่ผู้เรียน สถานศึกษาควรมีความ พร้อมในเรื่องของสถานที่ เครื่องมือหรืออุปกรณ์เทคโนโลยีพื้นฐาน ซึ่งความพร้อมของสถานศึกษาในสวนนี้จะ ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มเติมจากการเรียนในห้องเรียน เป็นการอำนวยความสะดวกในการ เรียนรู้ด้วยตนเองแก่ผู้เรียน ”

(EXPERT_04)

“ปัจจัยแรกที่มีอิทธิพลอย่างมากคือ ตัวผู้เรียน เพราะถ้าผู้เรียนไม่ใส่ใจ ไม่สนใจ การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ยาก สิ่งสำคัญจึงอยู่ที่จะทำอย่างไรให้ผู้เรียนเกิดความใส่ใจ เกิดความสนใจที่อยากจะเรียนรู้ ภาษาจีน ส่วนอื่นเป็นเพียงส่วนเสริม เช่น หากสื่อหรือบทเรียนดี แต่ผู้เรียนไม่ใส่ใจ ไม่สนใจที่จะเรียนรู้ สื่อหรือบทเรียนนั้นอาจไม่มีผลต่อตัวผู้เรียน”

(EXPERT_05)

“ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ จะเป็นตัวผู้เรียนและรูปแบบการเรียน ซึ่งรูปแบบ วิธีการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน รวมถึงทักษะในการเรียนรู้ของแต่ละคนแตกต่างกัน จึงส่งผลต่อสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่ จะนำมาใช้ในการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียน”

(EXPERT_06)

“อันดับแรกเป็นปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ผู้เรียนจะต้องมีความสนใจ ความชอบในสิ่งที่เรียน หากไม่สนใจไม่ชอบ ความเอาใจใส่หรือความตั้งใจในสิ่งที่เรียนจะมีน้อยกว่า อันดับที่สองเป็นปัจจัยด้านตัวผู้สอน ผู้สอนมีความใกล้ชิดกับผู้เรียน ถ้าผู้สอนมีวิธีการสอนที่ดึงดูดให้ผู้เรียนสนใจในการเรียน จะเป็นส่วนที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนอย่างมาก อันดับที่สามเป็นปัจจัยด้านเทคโนโลยี การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้เรียนและผู้สอนเป็นอย่างดี”

(EXPERT_07)

“จากจำนวนชั่วโมงการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน จำเป็นต้องมีการเพิ่มกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนให้กับผู้เรียนมากขึ้น ฉะนั้น ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน คือตัวผู้เรียน หากผู้เรียนไม่มีเวลาในการเรียนรู้ด้วยตนเอง พื้นฐานทางด้านภาษาจีนไม่ดีพอ ไม่มีความรู้ความเข้าใจในการเริ่มเรียนรู้ด้วยตนเองจากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือไม่มี ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องจีน ๆ อาจทำให้การเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสื่อต่าง ๆ เป็นไปได้ยาก”

(EXPERT_08)

“ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนั้นคือ เนื้อหาของสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอน เช่น ความทันสมัย ความยากง่าย ความสนุกสนาน และรูปแบบของสื่อที่ใช้ เช่น เป็นสื่อที่สื่อสารทางเดียว หรือเป็นสื่อที่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใช้สื่อ ล้วนมีอิทธิพลเช่นกัน อีกทั้งการกำหนดสัดส่วนของคะแนนการเรียนรู้ด้วยตนเอง อาจเป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียนต้องการ”

(EXPERT_09)

และจากผลการศึกษาทางด้านปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตนั้น ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต มีปัจจัยภายในคือ ตัวผู้เรียนต้องมีความสนใจต่อสิ่งที่เรียน ปัจจัยภายนอกคือ การสนับสนุนทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้สอน สถานศึกษา สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่สนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ล้วนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตระดับอุดมศึกษาทั้งสิ้น

2. ผลการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ 5 ประเภท คือ (1) เว็บไซต์ทั่วไป (2) หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) (3) บทเรียนภาษาจีนออนไลน์ (e-learning) (4) แผ่นซีดี (CD) วีซีดี (VCD) หรือ ดีวีดี (DVD) และ (5) แอปพลิเคชัน (Application) ที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ของนิสิตระดับอุดมศึกษานั้น พบว่า

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศแต่ละสื่อมีคุณสมบัติเฉพาะ แต่ทั้งนี้ควรจะต้องตอบสนองผู้ใช้ จะต้องเข้าถึงได้ง่าย สะดวก ประหยัดเวลา และควรพิจารณาว่าตัวเนื้อหาบทเรียน เหมาะสมกับการใช้สื่อ เทคโนโลยีสารสนเทศประเภทใด เพื่อจะช่วยพัฒนาทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม”

(EXPERT_01)

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทั้ง 5 ประเภท มีความสำคัญ และเป็นสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่ใกล้ตัว ซึ่งเว็บไซต์จะเป็นสื่อที่ใช้ประโยชน์ได้มาก นำเสนอข้อมูลได้รวดเร็ว กว้างขวาง มีทั้งภาพและเสียง และยังมี ความเป็นสากล สามารถนำมาอ้างอิงได้ แต่ผู้เรียนควรคัดสรรหรือเลือกการเข้าถึงข้อมูลประเภทต่าง ๆ ให้ เป็น เพราะข้อมูลที่นำเสนอในเว็บไซต์ โดยเฉพาะเว็บไซต์ที่ไม่เป็นทางการ อาจไม่ถูกต้องทั้งหมด ส่วนสื่อ ประเภทอื่นจะมีข้อจำกัดในเรื่องของขอบเขตข้อมูล การปรับเปลี่ยนข้อมูลให้มีความทันสมัย ทันเหตุการณ์ หรือแม้ว่าการนำเสนอข้อมูลของสื่อประเภทอื่น จะมีข้อมูลที่ถูกต้อง เป็นทางการ แต่ผู้เรียนอาจจะมี ความสนใจน้อย เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เนื่องจากการนำเสนอข้อมูลเหมือนกับหนังสือหรือตำราทั่วไป ทำให้

มีความน่าสนใจน้อยกว่าสื่อประเภทอื่น แต่ทั้งนี้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทุกประเภทต่างมีประโยชน์ในการช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ตลอดเวลา”

(EXPERT_02)

“เว็บไซต์ เป็นสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีความน่าสนใจมากที่สุด เนื่องจากมีความหลากหลายเข้าถึงได้ง่าย สามารถเรียนรู้เนื้อหาได้กว้าง ครอบคลุม จึงเป็นสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่สนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ดีกว่าสื่อประเภทอื่น ๆ นอกจากนี้ สื่อประเภทแอปพลิเคชันนั้น สามารถใช้งานได้ง่าย สะดวกเช่นกัน ผู้เรียนสามารถเข้าถึงได้ง่าย จึงทำให้มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้รองลงมาจากเว็บไซต์ ในส่วนของสื่อประเภทอื่น ต่างมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เช่นกัน แต่หากเป็นการเรียนรู้จากสื่อที่ค่อนข้างเป็นทางการ เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ บทเรียนภาษาจีนออนไลน์ แผ่นซีดี วีซีดี หรือดีวีดี อาจทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการที่จะเข้าถึงสื่อประเภทนี้เพื่อเรียนรู้ด้วยตัวเองน้อยกว่า”

(EXPERT_03)

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากคือเว็บไซต์ เนื่องจากเว็บไซต์เป็นมัลติมีเดีย มีการปรับปรุงเนื้อหาอยู่เสมอ และมีความรวดเร็วในการปรับปรุงเนื้อหา จึงจูงใจให้ผู้เรียนอยากใช้สื่อประเภทนี้ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่วนการเข้าถึงสื่ออย่างแอปพลิเคชันนั้น เป็นการเพิ่มช่องทางการใช้สื่อผ่านอุปกรณ์เคลื่อนที่ ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรมของกลุ่มผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา ที่ต้องการเข้าถึงสื่อที่สามารถใช้งานหลาย ๆ อย่างไม่พร้อมกัน สะดวก รวดเร็ว ไม่ต้องใช้เวลามาก ส่วนสื่อประเภทอื่นนั้น มีบทบาทสำคัญเช่นกัน แต่อาจจะเหมาะสมสำหรับกลุ่มผู้เรียนที่มีทักษะทางภาษาสูงแล้ว หรือกลุ่มผู้เรียนที่ต้องการศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งเนื้อหาบางส่วนอาจมีความยาวและปริมาณมาก ผู้เรียนต้องมีความตั้งใจในการศึกษาและมีสมาธิอย่างมากในการติดตามเนื้อหาสาระนั้น เนื่องจากการนำเสนอเนื้อหา มีลักษณะคล้ายกับหนังสือหรือตำราที่เรียนในห้องเรียน และยังมีข้อจำกัดในเรื่องของเนื้อหาที่ค่อนข้างตายตัว มีการปรับเปลี่ยนช้าหรือไม่มีการปรับเปลี่ยน”

(EXPERT_04)

“เว็บไซต์เป็นสื่อที่ดีที่สุดในการเข้าถึงข้อมูลเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง แม้กระทั่งบทเรียนที่เรียนในห้องเรียน ผู้สอนสามารถนำขึ้นเว็บไซต์ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าเว็บไซต์เพื่อทบทวนบทเรียน หรือเรียนรู้เนื้อหาอื่นเพิ่มเติมได้ตลอดเวลา ส่วนสื่อประเภทอื่นจะมีบทบาทสำคัญแตกต่างกันไป เช่น แอปพลิเคชัน จะมียุทธศาสตร์กับผู้เรียนในลักษณะที่มีเนื้อหาเจาะจงตรงกับความต้องการในการเข้าถึงสื่อเพื่อเรียนรู้ได้มาก ส่วน

บทเรียนออนไลน์เนื้อหาจะมีความหลากหลาย ผู้เรียนสามารถโต้ตอบหรือมีปฏิสัมพันธ์กับบทเรียน ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา สถานที่ที่จะเรียน และในส่วนของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นั้น สามารถพกพาผ่านอุปกรณ์เคลื่อนที่ต่าง ๆ ได้สะดวก แต่ในส่วนของซีดี วีซีดี หรือดีวีดีนั้น อาจมีข้อจำกัดในเรื่องของการใช้อุปกรณ์อื่นร่วมด้วยเพื่อเข้าถึงสื่อประเภทนี้”

(EXPERT_05)

“เว็บไซต์จะเป็นสิ่งที่แรกๆที่ผู้เรียนจะเลือกใช้ เนื่องจากใกล้ตัว ใช้งานง่าย และเป็นสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่ผู้ใช้ส่วนใหญ่มีความคุ้นชิน นอกจากนี้ผู้เรียนในยุคปัจจุบัน เป็นผู้เรียนที่เติบโตมาพร้อมกับสื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ เป็นกลุ่มผู้เรียนที่มีความสนใจใช้สื่อเทคโนโลยีอยู่แล้ว ผู้เรียนกลุ่มนี้จึงเลือกที่จะใช้เว็บไซต์ในการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นหลัก ในส่วนของแอปพลิเคชัน การใช้งาน การเข้าถึงข้อมูลง่าย ผู้เรียนจึงเลือกที่จะใช้ในการเรียนรู้ด้วยตัวเองเช่นกัน แต่ในส่วนของสื่อประเภทอื่น ๆ ผู้เรียนอาจจะไม่คุ้นชินเท่ากับสื่อประเภทเว็บไซต์หรือแอปพลิเคชัน อาจทำให้การเข้าถึงสื่อประเภทอื่น ๆ มีความสำคัญรองลงมา”

(EXPERT_06)

“สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตระดับอุดมศึกษาค่อนข้างมาก คือ เว็บไซต์ เนื่องจากผู้เรียนสามารถเข้าไปเรียนรู้คำศัพท์ หรือสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับภาษาจีนได้หลากหลาย แต่ในส่วนของแอปพลิเคชัน เป็นสื่อที่ดี แต่อาจมีข้อจำกัดสำหรับคนที่ไม่มีอุปกรณ์ในการเข้าถึงแอปพลิเคชัน ฉะนั้น การเข้าถึงสื่อประเภทนี้อาจจะไม่มากเท่าเว็บไซต์ และในส่วนของแผ่นซีดี วีซีดีหรือดีวีดี เป็นสื่ออีกประเภทหนึ่งที่ช่วยในเรื่องการเรียนรู้ภาษาจีนได้เป็นอย่างดี มีทั้งภาพและเสียง หาซื้อได้ง่ายหรือสามารถยืมจากห้องสมุดได้ ส่วนการเข้าถึงสื่อประเภทอื่น ๆ อาจจะยังไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร”

(EXPERT_07)

“เว็บไซต์ทั่วไปที่เกี่ยวกับภาษาจีนเป็นสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมากที่สุด ผู้เรียนใช้เพื่อหาข้อมูลทำรายงาน หรืออ่านเรื่องราวเกี่ยวกับภาษาจีนที่ตนเองสนใจ เช่น ข่าว ดารา หรือ ซีรีส์จีน เป็นต้น รองลงมาจะเป็นแผ่นซีดี วีซีดี หรือดีวีดี และแอปพลิเคชัน ในส่วนของซีดี วีซีดี หรือดีวีดี จะได้มาพร้อมกับหนังสือเรียน ส่วนแอปพลิเคชัน ผู้เรียนใช้เนื่องจากต้องการเสริมทักษะการเรียนรู้ภาษาจีนทั่วไป อาจใช้เพื่อแปลคำศัพท์หรือแต่งประโยค เป็นต้น เน้นใช้เพื่อทำการบ้านหรือเตรียมบทเรียนเป็นสำคัญ ส่วนหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ และบทเรียนภาษาจีนออนไลน์ ผู้เรียนอาจจะไม่ค่อยได้สัมผัส เนื่องจากสื่อประเภทนี้ในประเทศไทยยังไม่ได้ได้รับความนิยม อาจเป็นเพราะนักวิชาการในประเทศไทยยังไม่

คือนิยมผลิตสื่อการสอนรูปแบบนี้ ประกอบกับผู้เรียนไม่นิยมสื่อประเภทนี้ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาจีน เนื่องจากอาจไม่ถนัดภาษาอังกฤษหรือภาษาจีน”

(EXPERT_08)

“เว็บไซต์มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองค่อนข้างมาก เนื่องจากเข้าถึงง่าย เมื่อผู้เรียนต้องการค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับภาษาจีนมักสืบค้นจากเว็บไซต์ แต่ถ้าเป็นการสืบค้นเว็บไซต์เพื่อให้ได้แบบฝึกหัดหรือเนื้อหาเฉพาะเจาะจงที่ต้องการอาจใช้เวลามาก ในส่วนของแอปพลิเคชันที่เกี่ยวกับภาษาจีนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองค่อนข้างมากเช่นกัน เนื่องจากเข้าถึงง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบนสมาร์ตโฟน แต่การเลือกใช้แอปพลิเคชันอาจต้องได้รับคำแนะนำจากผู้สอน เนื่องจากเงื่อนไขการสืบค้นไม่เหมือนกับการเข้าถึงเว็บไซต์ทั่วไป นอกจากนี้ในส่วนของบทเรียนภาษาจีนออนไลน์นั้น จะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้นขึ้นอยู่กับว่าเป็นบทเรียนที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้เรียนหรือเป็นบทเรียนในรายวิชาของผู้เรียนหรือไม่ หากเป็นบทเรียนทั่วไปบนอินเทอร์เน็ต น่าจะมีอิทธิพลอยู่ระดับกลาง เนื่องจากบทเรียนต้องใช้เวลาและความต่อเนื่อง ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่าย แต่หากเป็นบทเรียนในรายวิชา ความถี่ในการใช้งานน่าจะอยู่ระดับมาก เพราะผู้เรียนมีแรงจูงใจที่ชัดเจนในการเรียนรู้ เช่น ถูกสั่ง เก็บคะแนน ทบทวนก่อนสอบ เป็นต้น ส่วนหนังสืออิเล็กทรอนิกส์และแผ่นซีดี วีซีดี หรือดีวีดี มีอิทธิพลน้อยทั้งคู่ เนื่องจากหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เป็นหัวข้อเฉพาะเจาะจง และการอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ของคนไทยยังไม่แพร่หลาย ส่วนแผ่นซีดี วีซีดี หรือดีวีดี ปัจจุบันสื่อประเภทนี้ใช้กันน้อย ไม่แพร่หลาย ทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ยุคพัฒนา”

(EXPERT_09)

จากการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตระดับอุดมศึกษานั้น ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นว่า เว็บไซต์มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตระดับอุดมศึกษามากกว่าสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่น เนื่องจากเว็บไซต์เป็นมัลติมีเดีย มีทั้งตัวอักษร ภาพ และเสียง มีการปรับปรุงเนื้อหาให้มีความทันสมัยอยู่เสมอ ซึ่งการเข้าถึงข้อมูลผ่านทางเว็บไซต์สามารถทำได้ง่าย สะดวก และรวดเร็ว ส่วนสื่อประเภทอื่นนั้น มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตระดับอุดมศึกษารองลงมาจกเว็บไซต์ แต่ผู้เรียนสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองได้เช่นกัน

3. ผลการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษานั้น พบว่า

“การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ควรเน้นที่ตัวผู้เรียน ดูว่าผู้เรียนมีความสามารถระดับไหน ครูผู้สอนควรให้ผู้เรียนใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนแต่ละบุคคล ควรมีการจัดสื่อการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียน โดยอาจมอบหมายงานอื่นเพิ่มเติมจากที่เรียนในห้องเรียน โดยให้ตัวผู้เรียนใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมต่อการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาให้สอดคล้องกับระดับความสามารถที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล”

(EXPERT_01)

“สิ่งแรกคือความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน หากต้องการเรียนรู้ภาษาในลักษณะที่เป็นเชิงวิชาการ สามารถเรียนรู้ได้จากหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ บทเรียนภาษาจีนออนไลน์ หรือแผ่นซีดี วีซีดี หรือ ดีวีดี แต่ถ้าต้องการเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ทันสมัย ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถเรียนรู้ได้จากเว็บไซต์ทั่วไป หรือแอปพลิเคชัน นอกจากนี้บรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อมในสถานศึกษายังมีความสำคัญอีกด้วย ถ้ามีการจัดบรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ทางภาษา จะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ และควรมีการจัดระบบข้อมูลข่าวสารสารสนเทศ ถ้าหากมีเหตุการณ์ที่เป็นปัจจุบันทันด่วนเกิดขึ้น จะสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ทันที รวดเร็ว เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน สุดท้ายควรมีหน่วยงานที่ถ่ายทอดความรู้อย่างเป็นทางการ เช่น การนำเสนอภาษาจีนวันละคำ เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ในชีวิตประจำวัน และนิสิตในระดับอุดมศึกษาควรจะต้องศึกษาสิ่งต่าง ๆ ที่กว้างไกลกว่าการเรียนในห้องเรียน จะได้เป็นการเสริมความรู้ ต่อยอดความรู้เดิมยิ่ง ๆ ขึ้นไป”

(EXPERT_02)

“องค์ประกอบที่สำคัญ คือ ความพร้อมของตัวผู้เรียน ความต้องการ ความอยากรู้อยากเห็นของผู้เรียน การได้รับคำแนะนำหรือมอบหมายงานจากผู้สอน ถ้ามีองค์ประกอบเหล่านี้ครบ การเรียนรู้ด้วยตนเองก็จะเกิดขึ้น และจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองได้มากขึ้น”

(EXPERT_03)

“ผู้เรียนระดับอุดมศึกษาจะสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ดี สถานศึกษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ สถานศึกษาควรสนับสนุนทั้งด้านฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์พื้นฐานในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน และสถานศึกษาควรมีการส่งเสริมให้ผู้สอนผลิตสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทต่าง ๆ หรือสนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสร้างสื่อ เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน”

(EXPERT_04)

“สิ่งสำคัญที่เป็นองค์ประกอบแรกคือ ความพร้อมของตัวผู้เรียน รองลงมาคือตัวผู้สอน เนื่องจากผู้เรียนกับผู้สอนจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กัน ผู้สอนจะอย่างไรให้ผู้เรียนอยากที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง หากไม่มีผู้สอนชี้แนะ ผู้เรียนอาจจะไม่ใส่ใจที่อยากจะเรียนรู้ แต่หากผู้สอนคอยชี้แนะแนวทาง ทำให้ผู้เรียนได้คิด อาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดความใส่ใจใฝ่รู้ที่อยากจะเรียน สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศดี แต่ถ้าไม่มีผู้สอนคอยชี้แนะ อาจจะไม่มีเกิดประโยชน์”

(EXPERT_05)

“องค์ประกอบที่สำคัญคือ เนื้อหาเป็นสิ่งที่ผู้เรียนอยากรู้อยู่แล้ว จะทำให้ผู้เรียนขวนขวายที่จะไปเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนอาจจะยังไม่ได้สอน แต่ผู้เรียนจะไปเรียนรู้เองก่อน ฉะนั้น ความต้องการของผู้เรียนมีความสำคัญอย่างมาก องค์ประกอบที่สำคัญถัดมา จะเป็นในส่วนของแรงขับหรือแรงกระตุ้นจากตัวผู้สอน ในกรณีที่ผู้เรียนไม่อยากจะเรียน หากผู้สอนสามารถดึงสิ่งที่น่าสนใจมาให้แก่ผู้เรียนได้ ผู้เรียนจะเปลี่ยนจากไม่อยากจะเรียนเป็นสนใจอยากที่จะเรียนได้”

(EXPERT_06)

“ผู้เรียนจะต้องมีความสนใจที่จะเข้าถึงแหล่งข้อมูลในการเรียนรู้ เมื่อมีความสนใจ แล้วจึงจะเกิดความต้องการที่จะเรียนรู้ และทำให้เกิดการใฝ่รู้ในการเรียนที่มากกว่าการเรียนในห้องเรียนตามมา”

(EXPERT_07)

“องค์ประกอบสำคัญคือความสนใจเรียนของผู้เรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาจีนตามกระแส ไม่ได้เรียนเพราะใจรักหรือมีแรงจูงใจจากสื่อจีน อาจจะไม่สนใจใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เกี่ยวกับภาษาจีนมากนัก องค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งจึงเป็นตัวผู้สอน ผู้สอนควรมอบหมายงานเพิ่มเติมจากการเรียนในห้องเรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมากขึ้น”

(EXPERT_08)

“สิ่งที่เป็นองค์ประกอบสำคัญคือ เนื้อหา ทั้งในเรื่องความยากง่ายเป็นไปตามลำดับความรู้ของผู้เรียน ความทันสมัย ทันเหตุการณ์ เพื่อกระตุ้นความสนใจและการจดจำนำไปใช้ รวมถึงความเหมาะสมของเนื้อหา กับเวลาต่างมีความสำคัญทั้งสิ้น นอกจากนี้ รูปแบบของสื่อที่เข้าถึงง่าย สะดวกในการใช้งาน การมี ปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน เพื่อความสนุกสนานในการเรียนเป็นอีกองค์ประกอบที่มีความสำคัญ และในเรื่องของ เวลาที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรี้นรู้ ยังเป็นองค์ประกอบที่ช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนสามารถนำมาเปรียบเทียบ พัฒนาการการเรียนรู้ได้”

(EXPERT_09)

จากการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีน ด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษานั้น ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นว่า ความพร้อม ความ ต้องการในการเรียนรู้ของตัวผู้เรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญ หากผู้เรียนไม่มีความพร้อมหรือความต้องการ จะไม่เกิดความสนใจที่จะเรี้นรู้ นอกจากนี้ ผู้สอน สถานศึกษา รวมถึงสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็น องค์ประกอบร่วมที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมหรือกระตุ้นการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ ภาษาจีนด้วยตนเอง

สาระที่ 2 รูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับ นิสิตระดับอุดมศึกษา มีดังนี้

“การเรียนภาษา จะต้องมีการสื่อสาร จึงจำเป็นต้องปฏิสัมพันธ์กับบุคคล ผู้สอนจึงยังคงเป็นหลักใน การถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน และสามารถใช้อสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นสื่อเสริมจากการเรียนใน ห้องเรียน”

(EXPERT_01)

“การเรียนภาษาในระดับอุดมศึกษา ควรให้ผู้สอนในการให้ความรู้เป็นหลัก ผู้เรียนยังคงต้องพึ่งพา ผู้สอนในการเรียนรู้ สถานศึกษาควรมีการจัดระบบของการใช้อสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น ควรมีมุม ภาษาจีน เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียนในการเรียนรู้ด้วยตัวเองผ่านสื่อต่าง ๆ และการเรียนรู้ด้วย ตนเองควรจะเป็นการเรียนเสริมเพิ่มเติมจากการเรียนในห้องเรียน การเรียนรู้ด้วยตัวเองโดยไม่มีผู้สอนอาจทำ ให้การเรียนเนื้อหาบางส่วนอาจทำได้ยาก เช่น การเรียนรูปประโยคขั้นสูงที่ซับซ้อน ไม่เคยเรียนมาก่อน หากไม่มีผู้สอนอธิบาย ผู้เรียนอาจไม่สามารถทำความเข้าใจเนื้อหาส่วนนั้นได้อย่างถ่องแท้ด้วยตัวเอง ยกเว้น

กรณีที่ผู้เรียนชั้นปีสูง ๆ มีความรู้มากพอที่จะไปเรียนรู้ด้วยตัวเองได้ ผู้สอนอาจลดบทบาทจากผู้สอน ผู้ให้ความรู้ เป็นผู้แนะนำ เป็นที่ปรึกษาในการเรียนรู้ได้ ตอนนั้นผู้เรียนจึงจะสามารถเรียนรู้ด้วยตัวเองได้มากขึ้น ลดการพึ่งพาจากผู้สอนได้”

(EXPERT_02)

“ในระดับอุดมศึกษา การเรียนรู้ด้านภาษาผู้เรียนยังต้องพึ่งพาผู้สอนเป็นหลัก ผู้สอนยังมีความสำคัญมาก การเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองผ่านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากการเรียนภาษาจีน ไม่ได้เรียนแต่เพียงตัวภาษา หากยังต้องเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีของเจ้าของภาษา ซึ่งผู้สอนจะสามารถถ่ายทอดความรู้ในส่วนนี้ได้ ดังนั้น การเรียนรู้ที่สมบูรณ์ ควรประกอบด้วยการเรียนรู้ในห้องเรียน และการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน”

(EXPERT_03)

“การศึกษาในระบบ ผู้สอนยังมีบทบาทสำคัญ ส่วนสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศจะเป็นส่วนเสริมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เนื่องจากธรรมชาติของผู้เรียนมีความแตกต่างกัน ผู้เรียนบางกลุ่มเรียนรู้ได้เร็ว ผู้เรียนบางกลุ่มเรียนรู้ได้ช้า พฤติกรรมในการเรียนหรือรูปแบบในการเรียนของผู้เรียนแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน ฉะนั้นในการเรียนรู้ในระยะเริ่มแรก ผู้สอนจะมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ แต่เมื่อผู้เรียนมีความรู้ในระดับหนึ่ง ผู้สอนอาจลดบทบาทจากผู้ให้ความรู้หลัก เป็นผู้ให้คำแนะนำหรือเป็นที่ปรึกษาในการเรียนรู้ได้ แต่ถ้าเป็นการศึกษานอกระบบ ผู้สอนจะลดบทบาทลง ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นหลักตั้งแต่แรก”

(EXPERT_04)

“การให้ผู้เรียนสามารถสัมผัสโดยตรงกับภาษา มีโอกาสได้ใช้จริง จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดี ซึ่งการได้เรียนรู้โดยตรงจากผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา หรือผู้สอนที่มีประสบการณ์ตรง มีความชำนาญ จะยิ่งช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนได้ ดังนั้น การเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ผู้สอนยังคงเป็นหลักในการถ่ายทอดความรู้ ส่วนสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศจะมีบทบาทรองลงมา ถึงแม้จะมีความสำคัญ แต่ผู้สอนต้องเป็นผู้ส่งสิ่งเร้าให้แก่ผู้เรียน นำเอาสิ่งดี ๆ ที่มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้มาแนะนำให้แก่ผู้เรียน”

(EXPERT_05)

“การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ด้วยตนเองแบบเต็มรูปแบบนั้น อาจจะไม่เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากผู้เรียนยังไม่มีความพร้อมที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสื่อเทคโนโลยีแบบเต็มรูปแบบ แต่หากใช้เป็นสื่อเสริมในการเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มเติมจากในห้องเรียนน่าจะเหมาะสมกว่า ฉะนั้น ผู้สอนยังมีบทบาทหลักในการให้ความรู้แก่ผู้เรียน”

(EXPERT_06)

“การเรียนรู้ทางด้านภาษา ผู้สอนมีบทบาทสำคัญต่อผู้เรียน ส่วนสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศยังเป็นส่วนเสริมในการเรียนรู้ ผู้เรียนยังต้องพึ่งพาผู้สอนเป็นหลัก”

(EXPERT_07)

“การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองยังเป็นรอง ผู้สอนยังต้องเป็นหลักในการนำการเรียนรู้ทางด้านภาษาจีน อีกทั้งผู้สอนควรวางรูปแบบของงานที่มอบหมายนอกจากการเรียนในห้องเรียน ให้ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการฝึกฝนทักษะทางด้านภาษาให้ครบทุกด้าน เพื่อให้ผู้เรียนฝึกนิสัยการเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากขึ้น”

(EXPERT_08)

“จากมุมมองด้านการส่งเสริมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ผู้สอนอาจเปลี่ยนสถานะเป็นผู้อำนวยความสะดวก กล่าวคือ บทบาทหลักของการเรียนรู้ด้วยตนเองควรเป็นของผู้เรียน ส่วนผู้สอนทำหน้าที่แนะนำสื่อที่เป็นประโยชน์ ชี้ให้เห็นวิธีการใช้และเนื้อหาที่เหมาะสม ประเมินผลขั้นสุดท้ายจากการเรียนรู้ โดยไม่ถือเป็นคะแนนส่วนใหญ่ ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีช่องว่างในการขยายผลจากการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสื่อ และในส่วนของสัดส่วนการใช้สื่อในการเรียนรู้เทียบกับเวลาที่ใช้ในห้องเรียน ขึ้นอยู่กับลักษณะวิชาและทักษะที่ต้องการ เช่น วิชาสนทนาฟัง-พูด อาจใช้สื่อเป็นส่วนเสริมเพื่อให้ผู้เรียนฝึกฝนเพิ่มเติม แต่การสังเกตพัฒนาการของผู้เรียนขึ้นอยู่กับผู้สอน ส่วนวิชาวัฒนธรรมจีน ผู้เรียนสืบค้นข้อมูลจากสื่อและแหล่งข้อมูลอื่นเป็นหลัก การใช้เวลาในห้องเรียนอาจเป็นรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาและอภิปรายร่วมกัน”

(EXPERT_09)

จากการศึกษารูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษานั้น ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นว่า รูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา คือการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นสื่อ

เสริมจากการเรียนในห้องเรียน โดยผู้สอนเป็นผู้แนะนำสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมกับระดับ
ความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางด้านภาษา
ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งการเรียนทางด้านภาษาในระดับอุดมศึกษายังคงต้องมีผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้
เป็นหลัก แต่หากผู้เรียนมีความรู้ทางด้านภาษาจีนในระดับที่สูงขึ้น ผู้สอนอาจลดบทบาทจากผู้สอน เป็นผู้
แนะนำหรือผู้ให้คำปรึกษาได้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการเปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา และเสนอรูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา สรุปผลได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

1. นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยภาพรวม อยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านที่นิสิตมีทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองอยู่ในระดับมาก มี 3 ด้าน คือ ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน
2. นิสิตมีพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
3. นิสิตที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน
4. นิสิตที่มีชั้นปีต่างกันมีทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ส่วนด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน ไม่แตกต่างกัน

นิสิตมีพฤติกรรมด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. รูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษานั้น ควรเป็นการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นสื่อเสริมจากการเรียนในห้องเรียน โดยผู้สอนเป็นผู้แนะนำสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 พบว่า นิสิตมีทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบัน มีความทันสมัย สามารถเข้าถึงได้ง่าย สะดวกและรวดเร็ว สามารถช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทางด้านภาษาด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิตติยา เนตรวงษ์และคณะ (2547) ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ สิ่งที่นิสิตเห็นว่าการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นประโยชน์มากที่สุดคือ สามารถเรียนรู้ภาษาจีนได้ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ ส่วนด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีนนั้น สิ่งที่นิสิตเห็นว่าการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างมากนั้นคือ ช่วยให้สามารถเรียนรู้ภาษาจีนในส่วนที่ไม่ได้เรียนจากในห้องเรียนได้ นอกจากนี้ ในด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน นิสิตเห็นว่า การเรียนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้ได้เรียนรู้คำศัพท์และสำนวนภาษาจีนใหม่ ๆ ด้วยตนเองเป็นอย่างมาก ซึ่งจากทัศนคติของนิสิตในภาพรวมและทัศนคติด้านต่าง ๆ จะเห็นได้ว่า นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนควรผลักดันให้นิสิตเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง เพื่อให้นิสิตสามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งจะเป็นการสร้างโอกาสในการเรียนรู้ ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้สอนเพียงอย่างเดียว

2. ผลการศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 พบว่า นิสิตมีพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการ

ใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง สามารถช่วยให้ผู้เรียนเตรียมบทเรียนหรือ ทบทวนบทเรียนได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังสามารถเรียนรู้คำศัพท์ สำนวน รูปประโยคใหม่ ๆ ที่ไม่เคยเรียน ในห้องเรียนได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของภัทรพร หอมสมบัติ (2554) ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อ เทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง นิสิตมีพฤติกรรมในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลความ บันเทิงที่เกี่ยวกับภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมากกว่าพฤติกรรมอื่น ๆ เช่น การใช้ สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อทำการบ้านหรือรายงาน ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมจากที่เรียนในห้องเรียน ค้นหา ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาจีน หรือเตรียมสอบ จะเห็นได้ว่า สิ่งที่เป็นแหล่งข้อมูลความบันเทิงจะดึงดูด ความสนใจในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศของนิสิตได้มากกว่า ส่วนด้าน พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียนนั้น นิสิต มีความสนใจอย่างมากต่อสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ที่นำมาใช้ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง แต่ การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศของนิสิตนั้น นิสิตมีความต้องการใช้เพื่อประกอบการเรียน เพื่อลดข้อสงสัย ในการเรียนบางส่วน และยังคงให้ความสำคัญกับการเรียนในห้องเรียน การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและ เพื่อนร่วมห้องเรียน ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนสามารถสนับสนุนส่งเสริมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการ เรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต เพื่อให้ให้นิสิตมีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาจีนมากขึ้น ไม่จำกัดการเรียนรู้ เฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น

3. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศของนิสิตคณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ พบว่านิสิตมีทัศนคติและพฤติกรร มการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากนิสิตที่ เรียนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ปีการศึกษา 2557 ประมาณร้อยละ 76 เป็น นิสิตเพศหญิง และมีเพียงประมาณร้อยละ 12 เป็นนิสิตเพศชาย ทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่ อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของเพศหญิงและเพศชายจึงมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของชาญ กลิ่นซ้อน (2550) ดังนั้น การส่งเสริมหรือสนับสนุนการใช้สื่ อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง อาจไม่ต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านเพศ เพราะผล จากงานวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ รวมทั้งงานวิจัยอื่นต่างสนับสนุนว่าเพศไม่มีผลต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1 ที่ว่า “นิสิตที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติ และพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนแตกต่างกัน”

4. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศของนิสิตคณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามชั้นปี พบว่านิสิตมีทัศนคติด้านประโยชน์

ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีนแตกต่างกัน และมีพฤติกรรมด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองต่อการเรียนในห้องเรียนแตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากพื้นฐานความรู้และทักษะทางด้านภาษาจีนของนิสิตแต่ละชั้นปีไม่เท่ากัน นิสิตที่มีความรู้และทักษะทางด้านภาษาจีนสูงกว่า จึงมีทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสูงกว่า ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเรวดี ทรงเที่ยง และอนุ เจริญวงศ์ระยัย (2550) ดังนั้นผู้สอนควรมีการสนับสนุนส่งเสริมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศของนิสิตที่แตกต่างกันในแต่ละชั้นปี

ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ พบว่านิสิตชั้นปีที่ 2 มีทัศนคติด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 อาจเนื่องมาจาก นิสิตชั้นปีที่ 2 มีพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาจีนมากกว่า จึงเห็นความจำเป็นในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้กรณีประสบปัญหาในการเรียน หรือการทำรายงานตามที่ได้รับมอบหมายงาน อาจต้องพึ่งพาการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ นิสิตชั้นปีที่ 2 จึงเห็นประโยชน์จากการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 1

ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน พบว่านิสิตชั้นปีที่ 2 และนิสิตชั้นปีที่ 4 มีทัศนคติด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีนสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 อาจเนื่องมาจากรายวิชาภาษาจีนที่เรียนในชั้นปีที่ 2 มากกว่าชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้การสืบค้นคำศัพท์เพื่อเตรียมบทเรียน ทบทวนบทเรียน หรือทำรายงานตามที่ได้รับมอบหมายงาน อาจต้องพึ่งพาการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ และในส่วนของนิสิตชั้นปีที่ 4 นั้น รายวิชาภาษาจีนที่เรียนในชั้นปีที่ 4 เน้นการฝึกทักษะการใช้ภาษาในระดับสูง ฝึกการตีความ วิเคราะห์ วิจาร์ณ แสดงความคิดเห็น เป็นต้น ซึ่งในการเรียนอาจจำเป็นต้องพึ่งพาการใช้สื่อเทคโนโลยีค่อนข้างมากเช่นกัน นิสิตชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 จึงมีทัศนคติการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีนสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 1

ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเอง พบว่านิสิตชั้นปีที่ 2 และนิสิตชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 อาจเนื่องมาจากนิสิตชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งข้อมูล ทั้งที่เป็นข้อมูลเชิงวิชาการ เพื่อทำการบ้าน ทำรายงาน ค้นหารายละเอียดเพิ่มเติมจากที่เรียนในห้องเรียน ศึกษาความรู้ทั่วไปที่เกี่ยวกับภาษาจีน เตรียมสอบ หรือจะเป็นข้อมูลความบันเทิงตามที่ตนเองสนใจได้มากกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 พฤติกรรมการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองจึงมีมากกว่า ซึ่งการที่นิสิตเรียนชั้นปีที่สูงขึ้น มีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงขึ้น จะช่วยให้มีพัฒนาการทางด้านภาษาที่ดีขึ้น

ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียน พบว่านิสิตชั้นปีที่ 4 มีพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองกับการเรียนในห้องเรียนสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 อาจเนื่องมาจาก รายวิชาภาษาจีนที่เรียนในชั้นปีที่ 4 จะต้องมีตีความ วิเคราะห์ วิจารณ์ แสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้น ถึงแม้ว่านิสิตชั้นปีที่ 4 ยังต้องพึ่งพาการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศด้วยก็ตาม แต่ยังคงให้ความสำคัญกับการเรียนในห้องเรียนสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ด้วยเพราะลักษณะของรายวิชาที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันผู้อื่น

ด้วยเหตุนี้ จึงยอมรับสมมุติฐานข้อ 2 ที่ว่า “นิสิตที่มีชั้นปีต่างกันมีทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนแตกต่างกัน”

5. ผลการศึกษารูปแบบการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา ควรเป็นการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นสื่อเสริมจากการเรียนในห้องเรียนนั้น เนื่องจากถึงแม้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบันจะมีความทันสมัย เข้าถึงได้ง่าย อีกทั้งสะดวกและรวดเร็ว แต่การเรียนรู้ทางด้านภาษานั้น โดยเฉพาะการเรียนในระบบ ผู้สอนยังคงมีบทบาทสำคัญ หากไม่มีผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญคอยให้ความรู้ในเบื้องต้นก่อน ผู้เรียนอาจจะเรียนรู้ด้วยตนเองได้ยาก โดยเฉพาะการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษา

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. จากการศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2557 พบว่านิสิตมีทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองในระดับมาก ซึ่งการมีทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองในระดับมากนั้น เป็นผลดีกับการเรียนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศของนิสิตในระดับอุดมศึกษา ดังนั้น ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมในการส่งเสริมให้นิสิตมีการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากขึ้น เพื่อเป็นการเพิ่มพูนทักษะ การเรียนรู้คำศัพท์ สำนวนภาษา และการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาจีนของผู้เรียน

2. นิสิตมีพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับพฤติกรรมการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองต่อการเรียนในห้องเรียนอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า นิสิตยังให้ความสำคัญกับการเรียนในห้องเรียนมากกว่าการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน ผู้สอนจึงควรมอบหมายงานหรือกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้

ด้วยตนเองมากขึ้น. เพื่อให้นิสิตเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้นิสิตมีความสนใจที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น อันเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างยั่งยืนต่อไป

3. สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบัน มีการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่หลากหลายเป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจมีข้อมูลข่าวสารบางอย่างที่นำเสนอไม่ถูกต้อง ในส่วนนี้ หากผู้เรียนไม่สามารถพิจารณาความถูกต้องของข้อมูลข่าวสารได้เอง อาจก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเหล่านี้ได้ ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนควรให้คำชี้แนะหรือเป็นที่ปรึกษา ในกรณีที่พบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจจากการเรียนรู้ผ่านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่นำเสนอข้อมูลข่าวสารไม่ถูกต้อง เพื่อให้นิสิตมีความรู้ความเข้าใจในทางที่ถูกต้องได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสอนภาษาจีนของผู้สอนในห้องเรียนกับพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตระดับอุดมศึกษา
2. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนในห้องเรียนกับพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตระดับอุดมศึกษา
3. ควรศึกษาประเภทของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่ผู้เรียนสนใจ และวิเคราะห์ประเภทของสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมกับผู้เรียนภาษาจีนในแต่ละระดับชั้น เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สอนพัฒนาสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาเท่านั้น ควรศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตมหาวิทยาลัยอื่นด้วย เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ฉลาย ม่วงพรวน. (2553). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองด้วยกิจกรรมการรู้คิดในการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม. วิทยานิพนธ์ หลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ชูลีพร สว่างเนตร. (2553). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.

วิทยานิพนธ์ หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ชัยฤทธิ์ โพธิ์สุวรรณ. (2541). ความพร้อมในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองของผู้เรียนผู้ใหญ่ของกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่บางประเภท. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชาญ กลิ่นซ้อน. (2550). การศึกษาเจตคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยคริสเตียน. วิทยานิพนธ์ หลักสูตรปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีเทคนิคศึกษา. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

ฐิตียา เนตรวงษ์. (2547). การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาโปรแกรมวิชาในคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.

บุบผา อยู่ทรัพย์. (2555). การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้. วารสารวิจัย มสค สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 8(2), 189-204.

ภัทรพร หอมสมบัติ. (2554). พฤติกรรมและทัศนคติของนักศึกษาในการฝึกการเรียนรู้ด้วยตนเอง. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. บัณฑิตวิทยาลัย.

ภัทรียา วิสัยจร และบ็อบ เทรอเมน. (2551). ทัศนคติของนักศึกษาไทยที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 25(1), 130-152.

ภาสกร เรืองรอง และคณะ. (2556). Tablet PC สื่อการศึกษาไทยในศตวรรษที่ 21. สืบค้นข้อมูลจาก <http://abeebaa.weebly.com/tablet-pc-36263639365636293585363436193624363835>

853625363436523607361836513609362436053623361936193625360736373656-21.html.

เข้าถึงเมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม 2557.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542*. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊ค
พับลิเคชันส์จำกัด.

เรวดี ทรงเที่ยง และอนุ เจริญวงศ์ระยัย. (2550). การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง
ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์* 13(1), 65-80.

วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิถีสร้างการเรียนรู้ ครูเพื่อศิษย์*. สืบค้นข้อมูลจาก http://www.noppawan.sskru.ac.th/data/learn_c21.pdf. เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2556.

วุทธิศักดิ์ โภชนกุล. (2558). *การเรียนรู้โดยชี้นำตนเอง*. สืบค้นข้อมูลจาก <http://www.pochanukul.com/?p=40>. เข้าถึงเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2558.

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.
(2558). *เทคโนโลยีสารสนเทศ*. สืบค้นข้อมูลจาก <http://www.ops.go.th/ictc/index.php/ictc-km/it-library/48-it-articles/89-information-technology?showall=&start=1>. เข้าถึงเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2558.

สมคิด อิศระวัฒน์. (2538). *ลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของคนไทย*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
มหิดล.

สุรศักดิ์ ปาเฮ. (2555). *แท็บเล็ตเพื่อการศึกษา : โอกาสและความท้าทาย (Tablet for Education : The Opportunity and Challenge)*. สืบค้นข้อมูลจาก www.kan1.go.th/tablet-for-education.pdf
เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2556.

แสงเดือน เจริญฉิมและคณะ. (2555). *ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนิสิตฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อาจดินทร์ ผ่องพันธุ์งาม. (2558). *การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการศึกษาในห้องเรียน*. สืบค้นข้อมูล
จาก http://potogusdearth.blogspot.com/2012/08/ict-information-ict-ict-ict-it-system-1_8.html
เข้าถึงเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2558.

อติชาติ หาญชาญชัย. (2558). *ระบบ e-Learning*. สืบค้นข้อมูลจาก <http://www.thaiall.com/internet/internet11.htm>. เข้าถึงเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2558.

อัญชลี อติแพทย์. (2554). ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสารทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในพื้นที่ตำบลท่าคา อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสงคราม. *วารสารวิจัย
และพัฒนา* 3, 34-43.

Bogdan, R. C and Biklen, S. K. (2003). *Qualitative Research for Education: An introduction to Theories and Methods (4th ed.)*. New York: Pearson Education group.

Brookfield, S.D. (1984). *Self-Directed Adult Learning : A Critical Paradigm*. *Adult Education Quarterly*, 35(2), 59-71.

Griffin, Colin. (1983). *Curriculum Theory in Adult Lifelong Education*. London : Crom Helm.

Hao Yongmei. (2013). *A Survey on Mobile Chinese-Learning Software Based on Smart Phones*. Master Degree Thesis. Beijing University.

Knowles, M.S. (1975). *Self-Directed Learning : A Guide For Learners and Teachers*. New York : Association Press.

Krejcie, Robert V. and Morgan, Daryle W. (1970). *Determinining Sample Size for Research Activities*. *Educational and Psychological Measurement*. v. 30, 607-610.

Skager, R. (1977). *Curriculum Evaluation for Lifelong Education*. Toronto : Pergamon Press.

William J. Schroer. (2556). *Generations X,Y, Z and the Others*. สืบค้นข้อมูลจาก <http://www.socialmarketing.org/newsletter/features/generation3.htm> เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2556.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

แบบสอบถามนี้เป็นการศึกษาการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิต โดยทำการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้สอนทราบถึงทัศนคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศของนิสิต และนำผลจากการศึกษามาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนให้สอดคล้องกับทัศนคติและพฤติกรรมของนิสิต เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดต่อการเรียนของนิสิต ซึ่งการตอบแบบสอบถามของนิสิตจะไม่มีผลกระทบต่อผลการเรียนในรายวิชาภาษาจีน ข้อมูลจะใช้เพื่อประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนิสิต

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย ในช่อง ให้ตรงกับความเป็นจริงของนิสิต

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. ชั้นปี

ชั้นปีที่ 1

ชั้นปีที่ 2

ชั้นปีที่ 3

ชั้นปีที่ 4

3. ท่านมีประสบการณ์ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองหรือไม่

มี

ไม่มี (หากตอบ “ไม่มี” ข้ามไปตอบเฉพาะคำถามตอนที่ 2)

4. สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่ท่านใช้ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมีอะไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

เว็บไซต์ (Website) ที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีน

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) ที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีน

บทเรียนภาษาจีนออนไลน์ (e-learning)

แผ่นซีดี (CD) วีซีดี (VCD) หรือดีวีดี (DVD) ที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีน

แอปพลิเคชัน (Application) ที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีน

5. อุปกรณ์ที่ท่านใช้ในการเข้าถึงสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมีอะไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ (PC)
 คอมพิวเตอร์พกพา (Notebook)
 สมาร์ทโฟน (Smartphone)
 แท็บเล็ต (Tablet)
 พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ (Talking Dictionary)

ตอนที่ 2 ทักษะคิดต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

คำชี้แจง : โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้อย่างละเอียดและทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับ

ทักษะคิดต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตมากที่สุด

- 5 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นมากที่สุด
 4 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นมาก
 3 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นปานกลาง
 2 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นน้อย
 1 หมายถึง แสดงระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

ทักษะคิดต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านประโยชน์ของการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ					
1. ท่านเห็นว่าสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของท่าน					
2. ท่านเห็นว่าสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้ท่านเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองได้ง่ายและเร็วขึ้น					
3. ท่านเห็นว่าสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้ท่านสามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองได้ในกรณีประสบปัญหาในการเรียนภาษาจีน					
4. ท่านเห็นว่าการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองทำให้การสืบค้นข้อมูลหรือการทำรายงานในรายวิชาภาษาจีนสามารถทำได้สะดวกขึ้น					
5. ท่านเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้ท่านสามารถเรียนรู้ภาษาจีนได้ไม่จำกัดเวลาและสถานที่					
6. ท่านเห็นว่าท่านสามารถเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองได้โดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ					

ทัศนคติต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศกับการเรียนการสอนภาษาจีน					
1. ท่านเห็นว่าการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองทำให้ท่านมีความเข้าใจในการเรียนในห้องเรียนมากขึ้น					
2. ท่านเห็นว่าการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองทำให้ท่านพึ่งพาผู้สอนในการทำความเข้าใจในรายวิชาภาษาจีนที่เรียนน้อยลง					
3. ท่านเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้ท่านเตรียมตัวก่อนเรียนได้ดีขึ้น					
4. ท่านเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้ผลการเรียนของท่านดีขึ้น					
5. ท่านเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้ท่านสามารถเรียนรู้ภาษาจีนในส่วนที่ไม่ได้เรียนจากในห้องเรียน					
6. ท่านเห็นว่าผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง					
ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน					
1. ท่านเห็นว่าการเรียนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้ท่านได้เรียนรู้คำศัพท์และสำนวนภาษาจีนใหม่ๆ ด้วยตนเองได้เสมอ					
2. ท่านเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถช่วยให้ท่านมีทักษะภาษาจีนในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ดีขึ้น					
2.1 ทักษะด้านการฟัง					
2.2 ทักษะด้านการพูด					
2.3 ทักษะด้านการอ่าน					
2.4 ทักษะด้านการเขียน					
3. ท่านเห็นว่าการไม่ใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองจะทำให้ทักษะภาษาจีนด้านต่าง ๆ พัฒนาได้ช้า					

ตอนที่ 3 พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง

3.1 คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง ให้ตรงกับความเป็นจริงของนิสิต

1. ช่วงเวลาที่ท่านใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมีช่วงเวลาไหนบ้าง

(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ก่อนการเข้าเรียนภาษาจีนในห้องเรียน
- ระหว่างการเข้าเรียนภาษาจีนในห้องเรียน
- หลังการเข้าเรียนภาษาจีนในห้องเรียน
- ช่วงเวลาว่าง

2. ความถี่ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของท่านบ่อยแค่ไหน

- มากกว่า 1 ครั้งต่อวัน
- วันละ 1 ครั้ง
- 2-3 วันครั้ง
- สัปดาห์ละ 1 ครั้ง

3. ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของท่านในแต่ละครั้ง

- น้อยกว่า 1 ชั่วโมง
- 1-2 ชั่วโมง
- 2-3 ชั่วโมง
- มากกว่า 3 ชั่วโมง

4. สถานที่ที่ท่านใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองมากที่สุด

- ที่บ้านหรือหอพัก
- ที่มหาวิทยาลัย
- ที่ร้านอินเทอร์เน็ต
- อื่น ๆ โปรดระบุ.....

5. ประสบการณ์ในการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของท่าน

- น้อยกว่า 1 ปี
- 1 ปี
- 2-3 ปี
- มากกว่า 4 ปีขึ้นไป

3.2 คำชี้แจง : โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้อย่างละเอียดและทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับ

พฤติกรรมต่อการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตมากที่สุด

- 5 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้มากที่สุด
- 4 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้มาก
- 3 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมการใช้ปานกลาง
- 2 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมใช้น้อย
- 1 หมายถึง แสดงระดับพฤติกรรมใช้น้อยที่สุด

พฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง	ระดับพฤติกรรมการใช้				
	5	4	3	2	1
ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง					
1. ท่านใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง เพื่อต้องการศึกษาหาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาจีน					
2. ท่านใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง เพื่อความบันเทิง					
3. ท่านใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ในการเตรียมสอบ					
4. ท่านใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ในการทำการบ้าน หรืองานที่ได้รับมอบหมาย					
5. ท่านใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ในการค้นหารายละเอียดเพิ่มเติมจากที่เรียนในห้องเรียน					
ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง กับการเรียนในห้องเรียน					
1. การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ทำให้ท่านมีข้อสงสัยจากการเรียนในห้องเรียนน้อยลง					
2. การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง ทำให้ท่านมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อนร่วมห้องเรียนน้อยลง					
3. ท่านใช้เวลาในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยี สารสนเทศมากกว่าการเรียนในห้องเรียน					
4. ท่านสนใจสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ที่นำมาใช้ในการเรียนรู้ ภาษาจีนด้วยตนเองอยู่เสมอ					
5. ท่านต้องใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วย ตนเองเพื่อประกอบการเรียนเป็นประจำ					

ภาคผนวก ข

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ที่ ๒๓/๒๕๕๘

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาเค้าโครงร่างวิจัย เรื่อง การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

หัวหน้าโครงการวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร ศรีญาณลักษณ์
หน่วยงานที่สังกัด คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงร่างวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรี ในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยกลุ่มตัวอย่าง และผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงร่างวิจัยที่เสนอได้ ตั้งแต่วันที่ออกเอกสาร รับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ฉบับนี้จนถึงวันที่ ๓๐ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๕๘

ออกให้ ณ วันที่ ๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ลงนาม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตติมา เจริญพานิช)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยบูรพา

ที่ ๓๕/๒๕๕๘

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาเค้าโครงร่างวิจัย
เรื่อง การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

หัวหน้าโครงการวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร ศรีญาณลักษณ์
หน่วยงานที่สังกัด คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า
โครงร่างวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรี
ในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยกลุ่มตัวอย่าง
และผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงร่างวิจัยที่เสนอได้ ตั้งแต่วันที่ออกเอกสาร
รับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ฉบับนี้จนถึงวันที่ ๓๐ เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๕๘

ออกให้ ณ วันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ลงนาม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตติมา เจริญพานิช)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยบูรพา